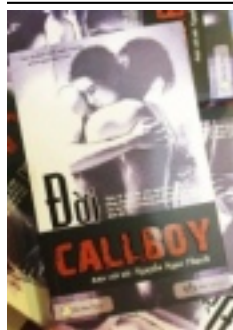

Đời Callboy

Contents

Đời Callboy	1
1. Chương 1: Tuổi Thơ	2
2. Chương 2: Cạm Bẫy	3
3. Chương 3: Khuyên Tai Bên Phải	5
4. Chương 4: Tự Do	7
5. Chương 5: Quê Nhà	8
6. Chương 6: Đổi Đời	10
7. Chương 7: Bạn Bè	12
8. Chương 8: Đồng Tính?	15
9. Chương 9: Việc Làm	18
10. Chương 10: Tình Yêu	21
11. Chương 11: Đối Thoại	24
12. Chương 12: Không Ngủ	28
13. Chương 13: Móc Túi	31
14. Chương 14: Quả Báo	35
15. Chương 15: Chúc Thư	39
16. Chương 16: Thiên Đường	46

Đời Callboy

Giới thiệu

Đây là thời đại mà người ta nhìn nhau bằng nhân cách sống và những đóng góp cho xã hội, chứ không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-callboy>

1. Chương 1: Tuổi Thơ

Tôi sinh ra ở một làng quê nghèo của vùng duyên hải miền trung, tuổi thơ chỉ gói gọn trong hai chữ : “Nghèo” và “Khổ”. Nơi đó, tôi đã lớn lên cùng với gió cát, những cơn bão và cái nóng hừng hực của quê hương.

Gia đình tôi làm nghề chài lưới, bữa no bữa đói, cuộc sống cũng bấp bênh lắm.. Nghèo là thế, nhưng chúng tôi được giáo dục rất nghiêm khắc, người dạy chúng tôi rằng : “Nghèo cho sạch, rách cho thơm.”, và đó cũng là cái quy tắc mà bấy lâu nay nhà tôi gìn giữ.

Tôi có ba anh em, 1 người anh lớn hơn tôi 4 tuổi, đã nghỉ học để phụ giúp cha tôi, tôi thì đang học lớp 9, hai đứa em nhỏ hơn, đứa học lớp 6, đứa mới 6 tuổi. Mẹ tôi là một người phụ nữ rất mực yêu thương chồng con và người luôn cảm thấy buồn vì sức khỏe wá yếu, không thể phụ cha tôi gánh vác gia đình... Tôi có thể khẳng định rằng, tuy nghèo, nhưng gia đình tôi sống rất hạnh phúc bên nhau.

Những tưởng cuộc đời cứ thế sẽ trôi đi mãi, nhưng một biến cố bất ngờ ập tới làm thay đổi toàn bộ cuộc sống của chúng tôi.

Tôi còn nhớ , năm ấy là một năm đầy giông bão...gió giật từng cơn nặng nề như muốn xé tan căn nhà tranh siêu vẹo của chúng tôi. Mưa to, gió lớn, cha không đi biển được, chúng tôi đói đã ba hôm nay, chỉ có toàn cháo và nước để cầm chừng. Người lớn như chúng tôi thì còn chịu được, chứ mấy đứa em nhỏ thì làm sao chứ....

Đói quá thì đầu gối cũng phải bò, một liều, ba bảy cũng liều, cha và anh hai quyết định ra biển cùng vài người trong làng chài để kiếm cái ăn. Hôm ấy trời vẫn mưa rất to, tôi, má và hai em ngồi trong căn nhà lá, vừa lo sợ... vừa hi vọng. Có tiếng bước chân, rồi cửa nhà tôi mở tung, anh hai đứng đấy, mình mẩy đầy vết thương. Tôi không nhớ mình đã nghe những gì từ anh, trong đầu tôi chỉ là những chữ rời rạc... “Gió lớn, thuyền lật, không kiếm được cha...”, và hình ảnh cuối cùng tôi còn nhớ là mẹ tôi gục xuống trong vòng tay tôi.

Cha mất, gia đình tôi càng chịu thêm sự đe dọa của cái đói. Mọi gánh nặng gia đình đều dồn lên vai anh hai, mặc dù chỉ hơn tôi vài tuổi, nhưng anh hai nhìn già dặn và chững chạc hơn tôi rất nhiều. Mặt anh cũng đã hằn lên sự khắc khổ của người làm chủ gia đình... như cha ngày trước.

Hết năm lớp 9, tôi quyết định nghỉ học để đi phụ giúp anh hai, vả lại, nhà cũng không đủ tiền để cho cả 3 anh em cùng đi học (năm đó em út tôi vào lớp 1). Thế là tôi bắt đầu ra biển cùng anh hai. Đôi khi, đứng trước biển, lòng tôi lại dâng lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ, vì biển đã cướp đi người cha mà tôi hằng yêu kính.

Thời gian lại cứ thế mà chậm chậm trôi đi, mới đó mà tôi đã đi phụ anh hai được 3 năm, công việc nặng nhọc giúp tôi có được một thân hình khá nở nang, còn khuôn mặt tôi thì... theo nhiều người nhận xét là khá đẹp trai. Tuổi trẻ là tuổi của sự bùng nổ và trong tôi, cũng ấp ủ một khát vọng mãnh liệt để đổi đời, giàu có hơn để có thể mang tới cho gia đình mình một cuộc sống khác. Nhiều đêm lênh đênh trên biển cùng anh hai, ngược nhìn lên bầu trời, tôi chợt nhớ lời cha từng nói : “Mỗi ngôi sao tượng trưng ột đời người, khi người ta mất đi, thì ngôi sao cũng biến mất.”. Ngôi sao của cha đã tắt, ngôi sao của tôi thì vẫn đang sáng... nhưng tôi không muốn nó sáng một cách lờ mờ, lập loè như thế kia, tôi muốn nó phải tỏa sáng lên kia. Gia đình tôi bây giờ chưa thể gọi là giàu, nhưng cũng không có cảnh bị cái đói đe dọa như trước kia, công việc của anh hai cũng khá ổn định... thế là tôi quyết định ra đi.... nhưng đi đâu, thì wá thật tôi cũng không biết..

Nhiều lần lên chợ, tôi nghe người ta nói với nhau rằng : Sài Gòn là miền đất hứa... có người lên SG làm chưa đầy 2 năm mà về quê xây nhà cho gia đình ở... Nghe hấp dẫn quá... thế là tôi quyết định kì này sẽ vào Sài Gòn lập nghiệp.

Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi,lần thứ 18, cuộc sống bận rộn wá nên hầu như không ai nhớ điều đó...nhưng dù sao thì tôi cũng nhớ vì đó là ngày của riêng tôi mà. Buổi cơm chiều, tôi thưa với má chuyện mình sẽ đi, má rất ngạc nhiên, tôi thấy trong mắt má có một chút gì đó do dự, muốn ngăn cản. Nhưng cuối cùng thì người cũng đồng ý

- Thì con cũng lớn rồi, đi đây đi đó để học cái khôn cũng nên. Nhưng đi đâu thì đi, làm gì cũng được, nhớ cẩn thận, giữ thân... với lại nhớ lời cha dạy “Nghèo cho sạch, rách cho thơm”.

Khác với má, hai đứa em tôi thì la toáng lên, năn nỉ tôi ở lại... tôi phải dùng hết lời để dỗ chúng mới thôi sụt sịt để đi ngủ... và trong buổi cơm đó, có duy nhất một người không lên tiếng... đó là anh hai.

Đêm khuya, má và hai đứa em đã ngủ. Tôi nằm cạnh anh hai, còn thao thức, và hồi hộp về những chuyện đang đợi mình phía trước. Tôi nghe giọng anh hai...

- Còn thức không ?

- Dạ còn

- Thế, mày đi thật àh

- Dạ, đi kiếm cái gì để làm, để giúp nhà...

- Sao phải đi, nhà mình cũng đâu còn khó khăn như trước.

- Dạ....

- Ủ, mà thôi, mày cũng 18 tuổi rồi, cũng nên đi đây đi đó... Thôi, ngủ đi, à, quên nữa...Chúc mừng sinh nhật nha em trai...

Bất chợt anh hai hôn nhẹ lên trán tôi rồi vòng tay ôm ngang bụng tôi...Đêm đó, tôi mơ một giấc mơ thật đẹp.

Hôm sau, tôi quyết định sẽ đi ngay vì tôi sợ nếu như để thêm vài ngày nữa, thì tình cảm quyến luyến với gia đình sẽ làm chùn bước tôi. Gói ghém được hơn 1 triệu đồng trong người. Tôi lên đường, đón xe vào Sài Gòn, mở ra một bước ngoặt mới trong đời mình. Hôm ấy, tôi 18 tuổi 1 ngày....

2. Chương 2: Cạm Bẫy

Xe vừa cập bến, tôi đã thấy một không khí nhộn nhịp, khác hẳn về tôi... người đâu mà đông wá, họ chen chúc nhau trên đường, lẫn lộn trong dòng mưu sinh, và... chẳng lâu nữa, có lẽ tôi cũng như họ thôi, cũng sẽ hoà vào cái dòng người đó. Nghĩ tới đây, tôi vừa cảm thấy hồi hộp, vừa cảm thấy hơi sợ hãi.

Bước xuống xe, đang còn lóng ngóng không biết phải sống ở đâu thì tôi nghe giọng của một thanh niên

- Sao vậy em trai? Mới ở quê lên không có chỗ ở hả?

- Dạ sao anh biết hay vậy?

- Nhìn mặt là biết, kiểu như chú mày, anh gặp hàng ngày. Để anh mày giới thiệu ột chỗ ở, giá bình dân mà cũng tiện nghi lắm.

- Tôi nghe mà mừng thầm trong bụng, bấy lâu này cứ nghe người ta nói người Sài Gòn sống rất vụ lợi, lợi dụng nhau để sống, nhưng mà thực tế lại khác hẳn, cũng có nhiều người tốt như anh xe ôm này...

- Dạ, cảm ơn anh, nhưng hổng lẽ anh giúp em không công như vậy ?

- Công cán mẹ gì. Chỉ cần mày trả cho anh mấy chục xe ôm là được rồi...

Thế là anh ta lấy xe chở tôi đi, đường Sài Gòn quả thật quanh co, ngoằn ngoề, nhiều hẻm hóc. Đi được 1 lúc thì trời cũng gần tối, tôi cũng có phần hơi sốt ruột.

- Gần tới chưa anh ?

- Hết con đường này là tới rồi.

Nói rồi anh ta rẽ vào một con đường rất vắng vẻ và tối. Đi được khoảng nửa đường thì anh dừng lại, tôi lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh ?

- Àh, anh tấp vào giải quyết rồi đi tiếp.

Thế là tôi đứng ngoài xe, ôm cái giỏ xách của mình và chờ đợi...Rồi anh ta đi ngược ra, tới gần chỗ tôi, bắt ngờ đập cho tôi một cái ngay bụng rồi giật giỏ của tôi. Tôi khụy người xuống, nhưng vẫn không buông giỏ xách của mình ra. Bất ngờ vì bị tôi giật lại chiếc giỏ, tên xe ôm tổng cho tôi thêm vài đập nữa, lúc này thì tôi đã đành phải bỏ tay ra, để hắn leo lên xe và đi mất...

Tôi nằm lại trên đường, bàng hoàng vì những gì vừa xảy ra... chỉ vì một phút tin người mà ... cái giá phải trả thật wá đắt.

Tôi lang thang trên đường, không biết tôi đã đi đâu và đi trong bao lâu, cứ để mặc cho đôi chân mình đi cơ thể tới đâu thì tới. Tôi đi wa nhiều con đường thành phố, đèn vàng sáng đến loá cả mắt, người nhiều tới mức nhức cả đầu. Tôi lục lại trong túi mình, còn được 2000 đồng. Tôi mua một ổ bánh mì không hết 1000, còn lại 1000 (tờ bạc 1000 này tôi nhiều năm về sau tôi vẫn còn giữ, coi như là kỉ niệm về ngày đầu tiên ở Sài Gòn), nhưng đó là chuyện của nhiều năm về sau, còn hiện tại là tôi đang ngồi gặm bánh mì ở một hồ nước lớn tại thành phố (mà về sau tôi biết là Hồ Con Rùa)

Vừa ăn xong, đang lo lắng về chỗ ngủ đêm nay, và những ngày sau sẽ sống bằng gì thì một người đàn ông tiến tới và nói chuyện với tôi.

- Sao giờ này mà em còn ngồi đây? (Lúc đó tôi mới nhận ra là đã hơn 1h sáng)

Tôi nhìn người đàn ông với con mắt nghi ngờ, gặp ma rồi, ai lại chẳng sợ đi đêm. Đó là một người trung niên, cỡ ngoài 40, thân hình khá lực lưỡng, ăn mặc sang trọng và mùi nước hoa bốc ra sức nức làm tôi hơi... choáng váng. Nhưng nghĩ kĩ lại thì, tôi còn cái gì để mà mất chứ... thế là tôi kể lại mọi chuyện cho người đàn ông đó nghe

- Chà, tội em ghê, hay là về nhà chú ngủ đờ một đêm, mai rồi tính tiếp, àh, gọi chú là chú Tư được rồi...

Lúc ấy, tôi cũng liều mạng mà gật đầu rồi leo lên xe cùng hủ Tư, vì tôi đã wá mệt mỏi với một ngày đầy biến cố như vậy rồi. Chiếc Taxi vòng wa nhiều con đường thành phố sáng đèn... mặc dù lúc đó đã là 2h sáng, đúng là Sài Gòn sống về đêm. Tôi dừng lại trước một căn nhà 3 tầng khá khang trang. Mở cửa cho chúng tôi là một thanh niên khoảng 30 tuổi, tướng tá bự con và nhìn khá giang hồ. Chú Tư giới thiệu :

- Đây là Quân, mới ở dưới quê lên, bị người ta gạt hết tiền, đêm nay ngủ nhờ ở đây. Còn đây là Sơn, giúp việc cho chú.

Tôi theo chú Tư vào nhà, qua hai tầng lầu ở dưới tôi thấy có mấy căn phòng được ngăn nhỏ ra như phòng trọ, trong đó cũng có vài thanh niên trẻ như tôi, họ nhìn tôi, mắt như muốn nói cái gì đó mà tôi không rõ.. Lên lầu 3 tới căn phòng cuối cùng thì chú Tư nói là tối nay tôi ngủ ở đây đi. Căn phòng này có vẻ lớn và sang trọng hơn các phòng kia rất nhiều, giữa phòng là một chiếc giường nệm lớn, chính bản thân tôi cũng hơi thắc mắc về sự đối xử này. Chú Tư bảo tôi đi tắm đi, rồi ra ngoài lấy quần áo cho tôi. Lúc tôi tắm xong thì chú Tư vào, đưa tôi bộ đồ, cùng với ly sữa, bảo uống đi rồi ngủ cho ngon giấc. Vừa uống nước, tôi vừa nghe chú Tư kể chuyện :

- Mấy đứa nó cũng như con, từ quê lên ,có đứa cũng bị gạt như con. Chú thấy tội, nên kêu về đây ở, giới thiệu việc làm, tới tháng trả chú chừng mấy trăm tiền nhà là được rồi.

Trong lòng tôi lúc đó tràn đầy sự ngưỡng mộ với người đàn ông này. Uống xong ly nước, tôi chuẩn bị đi ngủ thì thấy sao đầu óc mình như quay cuồng, choáng váng, người tôi cảm thấy nóng bức và lâng lâng một cảm giác khó tả... Đó là những đòi hỏi, khao khát mà chưa lần nào trong đời tôi gặp phải... Rồi tôi lơ mơ nhận thấy chú Tư dìu tôi lên giường, cởi bộ đồ mà tôi chưa mặc bao lâu...

Sáng hôm sau thức dậy, đầu tôi nhức như búa bổ, những những hình ảnh vụn vặt đêm wa đủ để tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra...Thoát khỏi tay bọn giết dọc, tôi lại rơi vào tay bọn wỷ râu xanh bệnh hoạn. Cả đời tôi, tôi chưa bao giờ rằng có ngày mình lại bị cưỡng hiếp... như một đứa con gái thế kia... nhục nhã thật...

Lúc đó, cánh cửa phòng mở ra, hai con thú kia xuất hiện...

- Dậy rồi hả? Đêm qua cứng giới lắm...

- Thằng khốn nạn... Tao giết mày.

Tôi vùng dậy, định bóp cổ lão Tư, nhưng tên Sơn nhanh hơn tôi, hấn chụp tay tôi, văng ột cái tát nẩy lửa rồi đẩy tôi về giường. Quả thật thì tôi cũng không nhỏ con gì, nhưng so với tướng tá hộ pháp như lão Tư và tên Sơn thì tôi chả là cái gì cả....

- Nè, anh nói cho cưng nghe, khôn hồn thì ở đây đi, đi làm cho anh, vừa sung sướng, vừa có tiền. Chứ cái thứ nhà quê như em, làm cái gì mà ăn.

- Đồ chó đẻ.

- Đ.M, mày nói cái gì....

Tên Sơn nhào tới đè tôi ra, và một lần nữa, thân xác tôi bị hai tên bệnh hoạn đó dày vò. Chiều hôm đó, tôi tỉnh dậy với cả thân xác rã rời, mệt mỏi và kinh tởm bởi những điều vừa xảy ra với mình. Một tuần lễ sau đó, tôi bị giam lỏng trong căn phòng đó, thân thể vẫn bị hai con thú kia hành hạ thường xuyên. Đôi lần tôi đã tìm cách bỏ trốn, nhưng khi bị bắt lại thì bị đánh đập dã man hơn....

Tôi đã suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều. Quả thật với trình độ chưa hết lớp 10 như tôi, bây giờ ra đường đi làm thì làm được gì cơ chứ, chưa kể là có ra được không nữa... Thôi thì.... Thế là tôi để cuộc đời mình rẽ sang một hướng đi tăm tối nhất...

3. Chương 3: Khuyên Tai Bên Phải

Sau khi tôi chịu đồng ý là cho lão Tư, tôi được dọn tới một căn phòng khác để ở. Sống chung với tôi là một thanh niên tên Huân... Đêm đêm, hai đứa nằm trò chuyện và nhờ thế, tôi hiểu rõ hơn về hoàn cảnh mà mình đang đối mặt. Cũng như tôi, Huân cũng từ 1 tỉnh miền Tây lên Tp kiếm cơ hội để đổi đời, gặp lão Tư ở ngay bên xe. Nghe theo lời hứa kiếm việc làm, chỗ ở, Huân sa vào động wỷ này, lúc đầu cũng chống cự, sau 2 tuần thì bắt đầu đi làm, vậy là Huân chấp nhận lâu hơn tôi. Những đứa như chúng tôi, người ta gọi là... Ồ, nếu mà sang trọng thì kêu là Callboy, Trai Gọi, nếu bình dân, thì cứ gọi là Đi Đục, đều là nó cả thôi. Nói tới đây, Huân bật cười, nhưng tôi chắc chắn rằng tôi thấy cái gì đó ướt ướt trong mắt Huân. Ở đây, đa số mọi người đều có hoàn cảnh như hai đứa tôi, ngoài một số người khác là tự nguyện làm việc cho lão Tư. Cũng có vài người nhất quyết không làm chuyện đổi bại này, thì lão Tư nhốt chừng 1 tháng, rồi đánh ột trận thừa thừa chết thiếu chết rồi lột hết quần áo, vứt ra ngoài đường như một món hàng phế phẩm...số còn lại bị đánh đập, hãm dọa, dụ dỗ một thời gian thì cũng bắt đầu đi làm cho lão tư thôi. Làm ở đây cũng khá lắm, nếu mà ngày nào cũng có khách, tôi tháng kiếm được chừng gần 3 triệu, ăn uống và tiền nhà thì đã có lão Tư lo tất cả rồi, chắc chắn sẽ có tiền dư gửi về gia đình. Cái căn phòng mà hôm đó tôi ở là phòng dành cho người mới, ai mới tới cũng “được” vào đó ở hết, đến khi nào nghe lời thì ra ở chung với người khác... Các câu chuyện cứ thế miên mang, trôi về vô tận như cuộc đời chúng tôi vậy.

Hai ngày sau tôi bắt đầu làm việc, nói là làm việc cho sang, chứ thật ra công việc chúng của chúng tôi là mặc duy nhất một cái quần lót, hay ai còn ngại (như tôi) thì mặc một cái quần jean ngắn, rồi ngồi coi TV ở phòng khách... Lâu lâu, tên Sơn lại dắt vào nhà một người khách, có khi là một thanh niên, có khi là 1 tên trung niên cỡ lão Tư, cũng có khi là một lão già ngoài 50, da nhăn nheo, kinh tởm. Có lẽ tôi là người mới, lại khá điển trai, nên rất nhiều người khách vào và chọn tôi, họ chỉ vào tôi như một món hàng, rồi lão tư gạt đầu ra hiệu cho tôi lên lầu cùng tên bệnh hoạn kia, vào một căn phòng được chuẩn bị trước. Thời gian đầu tiên, khi chưa quen với công việc kinh tởm đó, có nhiều lần làm khách không hài lòng, chưa gì thì đã ra về, tôi bị lão Tư tát ột cái nẩy lửa, rồi lôi tôi lên giường, “dạy” tôi cách làm hài lòng khách...Vài ba lần rồi tôi cũng quen dần cái cảm giác đó.

Làm cái nghề này, lão Tư dạy tôi “2 không và 1 phải”. 2 không là “Không hỏi, không kể”, không được hỏi về thân thể của khách, không được kể về bản thân. 1 phải là Làm khách hài lòng. Làm cái nghề này cũng là, cũng là hai người con trai, nhưng lúc thì tôi được yêu cầu nằm trên, lúc thì được bảo nằm dưới, có khi gặp khách, họ còn kêu tôi vào cả hai vị trí ấy, khó mà hiểu được. Mỗi lần đi khách như vậy, lão Tư đưa tôi 50 ngàn, tôi không biết chính xác là khách phải trả bao nhiêu tiền, vì cũng không có gan để hỏi. Với tôi lúc đó, 50 là rất lớn, có thể cho gia đình tôi đi chợ gần cả tuần lễ. Tôi làm, và bắt đầu quen với công việc này,

tôi đã biết cách cười thật tươi khi khách đến chọn lựa, biết cách chèo kéo khách, có lẽ vì vậy mà có hôm tôi tiếp tới 4,5 người khách. Có hôm đang ngủ, tên Sơn đánh thức tôi dậy vì có khách chỉ đích danh tôi... Co lẽ tôi đã yêu thích cái công việc nàu rồi, và cam tâm với những gì rồi đang có rồi... nhưng mỗi lần đi tắm, tôi vẫn hay ngồi dưới vòi nước thật lâu, để nước xả lên người, những lúc như thế tôi cứ hi vọng nước sẽ cuốn đi những dơ bẩn trên người tôi, và cả nước mắt... Cái lý do duy nhất để tôi tiếp tục công việc này là mảnh lộc của đồng tiền... lúc này tôi kiếm tiền wá dễ, dễ tới mức không ngờ được và bản thân của tôi cũng bị sự dễ dàng đó khuất phục. Đôi khi tôi đã nghĩ, với một đứa dưới quê lên, học hành chẳng tới đâu, làm cái nghề gì mà một tháng kiếm hơn 2 triệu đồng, một con số không tưởng. Chính cái ý nghĩ đó càng ngày càng đẩy tôi vào vũng bùn nhơ nhớp của cuộc đời. Tôi không chối cãi hay bào chữa khi mọi người cho rằng tôi là một thằng lười lao động, lệ thuộc vào đồng tiền bản thiếu. Nhưng đang kiếm tiền một cách dễ dàng như vậy, liệu là bạn, bạn có muốn bỏ để đi làm khuôn vác, phụ hồ để kiếm một ngày 20 ngàn hay không? Là người, ai lại không có tính lánh nặng tìm nhẹ cho bản thân mình chứ?

Tôi làm được vài tháng thì bắt gặp lại 1 hình ảnh quen thuộc. 11h đêm, lão Tư dắt về nhà thêm 1 thanh niên, giới thiệu tên Hải, 1 đứa ở miền Tây mới lên, ở đây để tìm việc làm. Rồi lão dắt “người mới” về căn phòng mà mấy tháng trước tôi đã từng ở đó. Tôi cười khẩy trong đầu, lại thêm một con nhạn la đà. Và tự dưng tôi giật mình khi nghĩ tới đây... vì ngày trước khi tôi mới tới đây, tôi cũng đã oán hận những người khác vì không ai báo cho tôi biết đây là một cái động ỷ để tôi có thể chạy đi mất. Nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu, đó là con quỷ trong lòng mỗi con người, khi ta đã bị đẩy vô con đường của tội lỗi, thì cũng muốn co thêm người khác giống như mình, để bớt cái cảm giác cô đơn chẳng, hay là để tự an ủi rằng không chỉ có mình là ngu... thật kinh tởm. Đêm hôm ấy, tôi lại nghe những tiếng gào thét, như tôi đã gào thét cách đây vài tháng.

Người mới vẫn bị nhốt trong phòng, có lẽ tôi cũng không wan tâm lắm làm gì, nếu như mộ đêm nọ, tôi không giật mình vì những tiếng la hét.

- Thằng chó Hải nó bỏ trốn kìa

- Đ.M, bắt nó về đánh chết mẹ nó cho tao.

Tên Sơn lao ra đường... 15’ sau nắm đầu Hải Lôi vào nhà. Tôi nhìn mặt Hải và giật mình, xuýt chút nữa tôi đã lao tới và kêu “Phong” nếu như không kịp nhìn kĩ lại, cũng cái khuôn mặt đó, nhưng già dặn hơn, trải wa sương gió nhiều hơn, hải y chang như Phong, đứa em của tôi. Tên Sơn bắt đầu lao vào đánh Hải như một con chó điên... Lúc ấy, tôi bỗng làm một chuyện mà cả tôi cũng không ngờ tới... tôi lao vào đỡ tên Sơn ra, đỡ đòn dùm Hải.

- Đ.M mày làm cái giống gì vậy hả? - Tên Sơn chửi tôi.

- Tại tao cũng từng bị như nó, để tao khuyên nó cho.

Tên Sơn quay qua lão Tư hội ý. Thấy lão Tư gật đầu, hần lăm lờ bỏ wa, không quên chửi thêm vài câu. Tôi đỡ Hải vào phòng, để nó ngồi trên giường rồi lấy khăn cho nó lau mặt. Hải giật cái khăn, nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ, cảm hận

- Mày đừng có mơ tao sẽ mang ơn mày. Mày cũng là một thằng bệnh hoạn, chó đẻ thôi.

- Tao không cần mày mang ơn, tao đỡ dùm mày vì tao thấy mày cũng như tao ngày trước.

- Tao không giống cái thứ bệnh hoạn...

- Lúc tao mới bị bắt về đây, tao cũng đã như mày bây giờ. Nên tao nghĩ một thời gian nữa, mày cũng như tao bây giờ thôi.]

2 tuần hơn sau đó, Hải bắt đầu đi làm.... Tôi có để ý mấy người khách tới đây, mấy người cùng làm, cả Huân, lão Tư và tên Sơn, và thấy là ai ai cũng đeo một chiếc khuyên tai bên tai phải. Tôi cũng hơi thắc mắc về điều đó. Tại sao không phải là bên trái, tại sao không phải là cả hai bên tai, tại sao không phải là một cái hoa tai dạng khác... Mà nhất định phải là một cái khuyên bên tai phải. Tôi đem thắc mắc đó hỏi Huân, Huân ngạc nhiên hỏi lại tôi :

- Ủa chứ Quân chưa đeo khuyên àh?

Rồi Huân giải thích cho tôi hiểu. Nếu bạn là một thằng con trai, bạn có quyền có thể đeo khuyên tai hay hoa tai dạng nào cũng được, bên tai trái hay cả hai bên đều được, nhưng nếu bạn chỉ đeo 1 cái khuyên bên tai phải thì bạn đang nói với mọi người rằng : Tôi là một thằng Đồng Tính. Ngày hôm sau, tôi đi bấm lỗ tai và chọn ình một cái khuyên để đeo, thế là chính thức bước vào thế giới của những người đeo khuyên phải...

4. Chương 4: Tự Do

Một năm đã wa, 365 ngày đã trải wa từ ngày tôi bước chân vào Sài Gòn lập nghiệp. Và cũng “đi làm” được 1 năm nay. Thời gian thường trôi wa nhanh hơn khi chúng ta không để ý tới nó. Tôi đã 19 tuổi, sao mà khác xa wá so với năm 18 tuổi của tôi quá, già dặn, thận trọng và... dơ bẩn hơn nhiều.

Một năm wa với sự nhanh nhạy cùng ngoại hình của mình, tôi dễ dàng và nhanh chóng trở thành cây đinh của động wỷ của lão Tư. Rất nhiều người thích tôi, trở thành khách wen thuộc của tôi, nhiều người cho tôi thêm tiền ngoài món tiền phải trả cho lão Tư ra, vài người ngỏ lờikêu tôi về sống chung với họ... Cuộc sống của tôi lúc này không có gì đáng buồn phiền. Tiền bạc dư dả, tôi mua một chiếc DTDD vào loại mắc nhấtlúc bấy giờ để xài. Hằng tháng, tôi gởi về ẹ 1 triệu để giúp đỡ nhà, tôi cũng báo ẹ biết là mình đã có việc làm ổn định, bảo mẹ và anh hai cứ yên tâm. Lão Tư bây giờ rất tin tưởng tôi, còn giao cả xe để tôi đi học Anh Văn, àh, đúng là tôi đang đi học thêm Anh Văn được gần nửa năm, bây giờ tôi nói tiếng Anh cũng khá lắm, nên các mối khách nước ngoài đều đa phần do tôi tiếp.

Có lẽ mọi chuyện sẽ chẳng có gì để nói và cuộc đời tôi sẽ gói gọn trong cái động wỷ đó, nếu như trong lòng tôi không có sự bùng nổ và muốn được tự do. Tại sao phải tiếp khách như điên dại, lấy thân thể mình ra làm công cụ để kiếm tiền nhiều như một cái máy, để rồi chỉ nhận được 1/4 những gì mình đáng được nhận (tôi có hỏi nhiều người khách wen và được biết là mỗi lần đi khách, lão Tư được nhận 200 ngàn, chia cho chúng tôi 50 ngàn, phần còn lại lão giữ), tôi phải có được đầy đủ những gì tôi đáng có, những gì tôi đã bỏ ra để đổi lấy... và tôi cũng không cam chịu khi cuộc sống mình cứ bị người khác khống chế như vậy hoài... không thể được. Trong đầu tôi đã hiện lên một kế hoạch để tự giải thoát ình... Và ngày mà kế hoạch đó được thực hiện cũng đến với tôi.

Chiều hôm đó, tên Sơn lên phòng tôi dặn :

- Tối nay không tiếp khách nha, lên phòng anh Tư.

Vậy là tối nay lão tư muốn tôi phục vụ lão. một cơ hội wá tốt để tôi thực hiện kế hách của mình. Tôi lấy xe, đi mua mấy viên thuốc ngủ, về tán nhuyễn những viên thuốc đó ra rồi bỏ vào chia rượu tây. Xong, tôi gom toàn bộ wẩn áo và số tiền một năm wa dành dụm được bỏ vào ba-lô, nhét vào tủ riêng của mình. Chiều tối, trước khi lên với lão Tư, tôi ghé phòng tên Sơn, rủ hấn uống rượu cùng tôi, con heo mập đó uống ngay mà không mấy may nghĩ ngờ. Tôi cố ý chỉ nhấp môi ngậm rượu rồi nhả ra chỗ khác khi nó không để ý, được vài ba ly, thì hấn ăn đùng ra ngủ, ông bà ta nói “Đầu óc ngu si nên tứ chi phát triển” wá không sai... Tôi lục trong phòng tên Sơn lấy thêm 1 mớ tiền, chìa khóa 1 chiếc xe và chìa khoá nhà (tên Sơn luôn giữ những thứ này với vai trò là quản gia).

Xong xuôi, tôi tiếp tục bước thứ hai của kế hoạch, tôi xách chia rượu lên phòng lão Tư. 11h hơn lão Tư lên phòng, nhìn tôi ngồi khoả thân trên giường và cười thật dâm dăng, tôi cũng cố nặn ra một nụ cười với lão (trong khi lúc đó tôi chỉ muốn giết chết con thú đội lốt người kia), lão cười hết đồ ra rồi cuối xuống hôn tôi, tôi nhanh tay đẩy lão ra...

- Để em mời anh ly rượu.

Tôi cầm chai rượu uống một ngụm rồi cuối xuống, kề môi lão, đẩy rượu wa miệng lão. Có lẽ lão hơi bất ngờ với cách uống rượu này ... nên đòi uống tiếp. Tốt, mọi chuyện wá như tôi dự đoán. Bỗng lão Tư hỏi tôi:

- Sao hồi nãy anh ghé phòng thấy thằng Sơn nằm ngủ ngon lành vậy em ?

- Dạ, hồi chiều anh Sơn cũng uống rượu với em, rồi anh Sơn muốn em ... phục vụ anh, nên chắc anh mệt và ngủ trước thôi.

- Thằng chó đó, suốt ngày “...” rồi ngủ, đánh biết coi nhà coi cửa gì cả...

Lão Tư cần nhàn thêm vài câu rồi lại bắt tôi cho uống rượu. Thật sự mà nói, trong một năm wa, tôi đã trở thành người được lão tư tin tưởng nhất trong số những người đang làm cho lão (lúc này có khoảng 10 người đang làm tại đây, có cả Hải, bây giờ cũng đã vui vẻ và chấp nhận cuộc sống, đôi khi cũng có kiếm tôi nói chuyện, và đôi khi ghen tị khi thấy tôi có nhiều khách hơn...). Lão tư tưởng giao xe cho tôi đi học Anh Văn, đóng tiền học cho tôi, và thường xuyên bắt tôi phục vụ lão, đó là cái lợi thế mà tôi đã cố gắng tạo ra trong vòng một năm nay để có được cơ hội ngày hôm nay... Thêm vài lần rượu, lão Tư cũng lăn ra ngủ như tên Sơn vì thấm thuốc, tôi lấy dây trói tay chân lão lại. Lúc đó, tôi chỉ muốn giết chết luôn nó, để nó không thể làm hại bất cứ ai nữa, nhưng tôi không đủ can đảm làm vậy, tôi không muốn kết thúc đời mình trong tù vì tội danh giết người. Thôi thì cứ lấy lại những gì thuộc về mình đã. Tôi lấy chìa khóa tủ trong túi quần của Lão rồi mở tủ, lấy hết tiền có trong đó, thêm một số dây chuyền vàng và nhẫn vàng rồi xuống phòng mình. Huân đang ngủ, tôi thay bộ quần áo đã chuẩn bị trước, lấy một số tiền kha khá bỏ vào giỏ của Huân, coi như là món quà tôi gửi lại cho Huân... Bỗng tôi giật mình vì có tiếng hỏi sau lưng :

- Quân đi đâu vậy ? - Huân chợt tỉnh và hỏi tôi.

- O... không, Quân chỉ đi mua đồ ăn khuya thôi, đói bụng wá, Huân ăn gì không ?

- Thôi, Huân không ăn đâu, đi ngủ đây.

Tôi nhìn Huân lăn ra ngủ tiếp, hi vọng có ngày Huân cũng biết cách từ bỏ cái động quỷ này như tôi... nhưng mà, để gì sau chuyện này lão Tư còn tin tưởng bất cứ ai đang làm cho lão.

Tôi gom tất cả mọi thứ, dắt xe và ra khỏi cổng... Tôi quay đầu nhìn lại căn nhà - cái động quỷ - mà tôi đã sống hơn một năm nay... Tạm... àh không, Vĩnh biệt và chào đón cuộc sống mới. Cuộc sống tự do của một thằng phản bội....

5. Chương 5: Quê Nhà

Việc đầu tiên tôi làm khi thoát khỏi nhà lão Tư là bỏ ngay số ĐT mình đang dùng và cũng không vội thay một số ĐT khác vào, cứ để đấy. Chạy xe thật xa ra khỏi khu vực nhà của lão Tư xong, tôi kiếm một phòng khách sạn rồi ngủ đêm hôm đó. Tôi ngủ rất nhanh, có lẽ vì cũng thấm thuốc ngủ tôi bỏ trong rượu. Khi tôi tỉnh dậy cũng là wá trưa, tôi kêu buồng đồ ăn lên phòng mình xong thì bắt đầu những bước tiếp theo của đời mình. Tiền bạc giờ đây tôi đã không thiếu, tôi đã đếm số tiền tôi wa lấy được, gần 60 triệu, wá nhiều so với suy nghĩ của tôi, và dư sức để tôi ổn định cuộc sống... tôi còn được một mớ dây chuyền vàng và chiếc xe nữa chứ. À, chiếc xe thì ngày mai tôi sẽ đi bán đồ bán tháo (vì không có giấy tờ), chứ không thể để đi được...

Và tôi cũng còn cần.. sự an toàn cho bản thân tôi nữa, thời gian này mà sống ở thành phố thì thật là ngu, tôi biết lão Tư có quen biết nhiều bọn giang hồ, thế nào lão cũng cho người đi tìm tôi cho bằng được. Phải biến mất khỏi thành phố này một thời gian mới được. Và tôi quyết định sẽ về quê, thăm mẹ, anh hai và mấy đứa em luôn. Một công đôi ba việc.

Chiều đó, tôi đi bán chiếc xe xong (được thêm gần chục triệu), rồi tôi gom toàn bộ số tiền có được gói lại thật kĩ rồi nhét vào giữa đồng quần áo. 1 năm sống tại Sài Gòn, tôi không còn là cái đứa ngu ngốc tới nỗi lại bị giật giỏ xách một lần nữa. Rồi tôi đón chuyến xe chiều về quê, chắc khoảng nửa đêm mới tới nhà. Đúng như tôi nghĩ, tôi tới bến xe cũng hơn 3h sáng. Tôi đi lại trên con đường dẫn về nhà, có 1 cái gì đó quen thuộc, nhưng cũng có một cái gì đó lạ lẫm. Đường về nhà bây giờ khác xưa nhiều quá, mới có một năm mà có thêm không biết bao nhiêu là nhà mọc lên thêm, mà cũng đúng thôi, bản thân tôi từ một con người đã thành 1 con quỷ trong một năm wa, thì hưởng hồ là 1 con đường, 1 góc phố. Chút nữa thì tôi không còn nhận ra nhà của tôi nữa, không còn là căn nhà tranh thời ba tôi, không còn là căn nhà gỗ khi tôi mới

đi mà là một căn nhà gạch hần hoi. Có lẽ đây là công sức mà anh hai đã là, lụng trong một năm wa. Má cũng không thể báo tin cho tôi biết, vì thư tôi gửi về á 1 năm nay, tôi đều nói chỗ tôi ở khó nhận thư, đừng gửi lại, để tôi báo tin bằng thư là được rồi. Tôi không muốn má và anh hai tìm hiểu hơn về chỗ lão Tư.

Tôi gõ cửa, im lặng, sau lần gõ cửa thứ hai thì tôi nghe giọng quen thuộc của mẹ.

- Ai mà kiếm sớm dữ vậy bây...

Và tôi nhìn thấy mẹ, chỉ một năm wa mà tôi cứ tưởng nhiều năm rồi không gặp mẹ. Tôi ôm chầm lấy mẹ, mừng mừng tủi tủi.

- Trời ơi, thằng ba, sao mày về mà không báo trước hả con, mấy đứa... thằng ba về nè.

Vài phút sau, tôi thấy khuôn mặt còn ngái ngủ của anh hai và hai đứa em. Tôi nhìn họ và cảm thấy cuộc sống mới yên bình làm sao.. tôi tạm quên đi mọi chuyện trong một năm qua.

Hôm sau, tôi đi thăm mộ cha, đứng trước mộ người, tôi thấy cơ thể tôi run lên bần bật và dường như là cha đang đứng trước mặt tôi.

- Mày còn dám đứng đây để nhìn tao nữa hả? Thằng bệnh hoạn. Uống công tao dạy dỗ mày bao nhiêu năm nay, uống công tao ày ăn học, vậy mà giờ đây mày đi làm cái nghề dơ bẩn, cặn bã của xã hội đó.

- Nhưng con không có đường nào khác để chọn mà...

- Có hay không thì tự mày hiểu, sao bây giờ mày không dừng cái nghề kinh tởm đó lại?

Phải, tại sao bây giờ tôi không bỏ cái nghề dơ bẩn đó lại? Với số tiền đang có thì tôi có thể mở 1 cửa hàng tại quê nhà, rồi ngồi làm ông chủ ung dung, không lo không nghĩ, nhưng nếu như vậy, thì câu chuyện của tôi đã kết thúc ở đây rồi. Nhưng... liệu tôi có an phận cuộc sống như vậy không? Khi mà giờ đây, tôi đã thật sự cần cái không khí náo nhiệt, ồn ào của Sài Gòn, và một ngày ngồi bán hàng để kiếm được 1, 2 trăm ngàn liệu có làm tôi thích hơn cái cảm giác ái ân trên giường rồi còn lại kiếm ra tiền??? Bản thân tôi hiểu tôi thích thứ nào hơn, ừ mọi người chửi tôi đi, coi thường tôi đi, khinh bỉ tôi đi, khi nói ra những điều này, thì đúng thật là tôi đã vứt lòng tự trọng của mình đi mất rồi... àh, mà callboy thì làm đánh gì có lòng tự trọng để mà vứt bỏ chứ? 1 năm wa, tôi đã không còn là mình nữa rồi, tôi đã trở thành 1 thằng lười lao động, thích hưởng thụ, muốn kiếm tiền một cách dễ dàng mà không cần lao động... và cũng là 1 con quỷ dâm dục. Quả thật thời gian đầu, tôi còn hơi ghê rợn cái cảm giác gần gũi xác thịt với 1 thằng đàn ông khác, nhưng thời gian về sau, tôi gần như là thích cảm giác đó... Tôi biết mình đã mất đi giới tính thật của mình tự lúc nào. Bây giờ, tôi cũng là một thằng Đồng Tính như lão Tư và tên Sơn mà thôi. Nhiều lần chạy xe ngoài đường, gặp phải một đứa con trai đẹp, tôi nhìn ngắm chẳng khác nào một đứa con gái, rồi tôi đem so sánh với những người khách mà tôi phải phục vụ, thấy rằng họ sao mà kinh tởm wá, rồi ước gì mình được 1 lần ân ái với những thanh niên trẻ đẹp kia. Bản thân tôi cũng cảm thấy kinh tởm tôi...

- Mày là 1 thằng bệnh hoạn, mày không xứng đáng làm con tao, mày là 1 thằng bệnh hoạn, cặn bã xã hội.

- Cha ơi, tha cho con, cha ơi... cha...

Tôi bừng tỉnh giấc, mồ hôi đổ ra như tắm.

- Có gì mà mày la dữ vậy Quân?

- Dạ không có gì, em nằm mơ gặp ác mộng thôi, anh hai ngủ tiếp đi.

- 1 năm wa, mày làm gì trên Thành Phố?

- Dạ, lúc đầu em đi làm bồi bàn ấy wán ăn, rồi được ông kia là khách ăn, giới thiệu em làm tạp vụ trong một công ty nước ngoài. ..

- Lương mày bao nhiêu mà tháng nào cũng gửi về 1 triệu cho nhà vậy? Rồi tiền đâu mày sống?

- Lương em 1 triệu 2 một tháng, nhưng tiền thưởng, phụ cấp tiền xăng, hay em làm thêm giờ nên tháng nào cũng được chừng 1 triệu 7, triệu 8. Em ở chung với mấy đứa bạn, tiền nhà, tiền ăn cũng không bao nhiêu.

- Ừ, vậy cũng tốt... được vậy anh cũng mừng ày, cố gắng làm việc tốt nha.

Nếu anh hai biết tôi làm nghề gì, thì không bao giờ anh kêu tôi cố gắng làm tốt đâu. Tôi nói dối anh hai mà không hề chớp mắt, 1 năm wa đi làm, việc nói dối thể này đối với tôi là wá dễ dàng, quen thuộc... tính ra thì đây cũng là một kĩ năng nghề nghiệp mà tôi học được.

Hôm sau ngồi ăn cơm, thằng Út làm tôi muốn đứng tim.

- Đạo này anh hai trắng ghê, mập ra nữa, mặc đồ cũng mô-đen hơn, đẹp trai hơn hồi xưa nhiều, ý, anh hai còn đeo bông tai nữa kìa...ghê chưa mẹ...

Chết, tôi đi gặp wá mà wên tháo khuyên tai ra.

- Thì anh hai đi làm, toàn ngồi trong mát, không gian nắng nên trắng là phải, ăn uống đầy đủ thì mập, làm có tiền thì mua đồ đẹp mặc, tao mà lên TP làm, cũng y chang vậy... - Thằng Tư đỡ lời dùm tôi.

- Vậy con đeo bông tai chi vậy ba? - Mẹ hỏi tôi.

- Dạ, tại hôm bữa mấy đứa ở cùng rủ con đeo chung cho vui nên con đeo, nếu mẹ không thích để con bỏ ra...

- Thôi, con lỡ đeo thì đeo đi, cởi ra mắc công. Mà con đi về quê như vậy rồi không đi làm sao? Chừng nào con lên Sài Gòn lại?

- Dạ, năm wa con không có nghĩ, để dành cuối năm con về chơi cho lâu, kì này con về chắc cũng 1 tháng con mới đi.

- Ủ, lâu lâu con về chơi vậy là được rồi, cuối tháng là giỗ cha đó, con có nhớ không?

- Dạ nhớ, con cũng định là giỗ xong con mới đi...

Cuối tháng, đám giỗ cha, tôi thấp cho người ba nén nhang mà không dám nhìn thẳng vào di ảnh của thầy. Phải, người nói đúng, tôi không xứng đáng làm con người. Trong khi lòng tôi đang rối bởi những cảm xúc, thì mẹ lại vui lắm, mẹ đi gặp mọi người, khoe về tôi, nói rằng tôi giỏi thế nào, một năm wa đi làm, gửi tiền về cho nhà ra sao... Ôi, mẹ ơi, nếu người biết con làm nghề gì, chắc người không sống nổi wá... Nhất định con không bao giờ cho người biết chuyện con đang làm... 2 ngày sau đám giỗ, tôi trở lại thành phố, tiếp tục cuộc sống của mình... Đời Callboy...

6. Chương 6: Đổi Đời

Trở lại Sài Gòn sau 1 tháng về quê, tôi cũng có cảm giác như lần đầu tiên mình đến Sài Gòn. Từ bây giờ, tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng chắc chắn sẽ không bắt đầu như một năm trước đây.

Đang đứng đợi xe taxi, thì sau lưng tôi vang lên một câu hỏi quen thuộc.

- Mới lên Sài Gòn không có chỗ ở hả em trai?

Tôi quay lại, thì ra là thằng xe ôm trước đây đã giật đồ của tôi, có lẽ hắn không nhận ra tôi vì tôi đã đổi kiểu tóc khác, mập hơn, ăn mặc model hơn. Hay có thể nó không nhận ra tôi vì đã giật của quá nhiều người, không nhớ hết mặt, còn bản mặt của nó thì tôi không bao giờ quên được cả.

- Có gì không anh ?

- Anh có chỗ mượn nhà vừa bình dân vừa đầy đủ tiện nghi, để anh chở chú em đi mượn.

- Vậy hả? Để anh chở tui tới chỗ vắng rồi giật đồ nữa hả? Thằng ăn cướp...

Nó sững người nhìn tôi, nhìn lại thật kĩ khuôn mặt của tôi, rồi bật khóa xe, chắc là định bỏ chạy.

- Anh không cần chạy đâu, tui không có báo công an đâu, mà có báo thì cũng đâu có chứng cứ gì bắt anh. Ngược lại, tui còn muốn cảm ơn anh nữa là đằng khác, nhờ anh mà tui mới có ngày hôm nay. Nhưng nhớ là đừng có làm cái nghề này hoài, có ngày cũng đi bóc lột àh.

Nói xong, tôi chẳng cần nghe nó trả lời, cứ thế quay mặt đi một nước. Bỏ lại thằng ăn cướp sững người nhìn theo tôi. Tôi đi taxi về một khách sạn trên trung tâm thành phố, cất đồ đạc, tắm rửa rồi bắt đầu ổn định cuộc sống cho riêng mình... thứ đầu tiên tôi cần là một chiếc xe, phương tiện để đi lại, sống ở Thành Phố mà không có chiếc xe thì cứ như là bị chặt hai chân đi vậy. Tôi mua một chiếc xe bình thường, gần 20 triệu, mua thêm tờ báo, sẵn lòng những chỗ cho thuê nhà, tôi mượn được một căn phòng nhỏ trong nhà một gia đình sống cũng gần trung tâm với giá 500 ngàn 1 tháng, được cái là căn phòng này nằm sau lưng của nhà chủ, có lối đi riêng nên có thể đi về lúc nào cũng được mà không làm phiền chủ nhà. Đi mua thêm vài thứ lặt vặt để sống hàng ngày xong, tôi mua một Sim DT khác để xài (Sim cũ thì tôi đã vất rồi.). Vậy coi như là mọi thứ đã ổn. Cuộc sống là thế, còn về tiền bạc và chuyện đi làm thì cũng nên tính những bước kế. hiện nay có thể nói là tôi không có người dẫn khách về cho tôi như hồi còn lão Tư, nhưng qua nhiều người khách cũ, tôi biết được hiện nay trên Thành phố có những sàn nhảy, vũ trường, quán bar tập trung dân Đồng Tính rất nhiều... như L.V, S.S... Đây sẽ là bãi đáp mới để kiếm khách cho tôi...

Đêm hôm đó, chừng 9h tối thì tôi bắt đầu “đi làm”, mặc lên người một cái quần bó thật sát, một cái áo sơ-mi thiếu hai nút ngay giữa ngực, tôi vào Vũ Trường. Mới vừa bước vào thì tôi đã hơi sốc bởi không khí nơi này, ồn ào, đông đúc, nồng nặc mùi rượu và khói thuốc lá, dưới sàn là một đám thanh niên quay cuồng theo điệu nhạc. Thật sự thì tôi hơi khóp khi rơi vào cảnh này, từ lúc làm cho lão Tư, tôi cũng chỉ ở nhà làm, rồi đi học, chưa lần nào tôi bước vào những nơi như thế này, và bản thân tôi cũng không thích lắm nhưng nơi wá ồn ào như vậy, tôi cần cái cuộc sống tấp nập ở Sài Gòn chứ không cần cái không khí sắc mùi thuốc lá và rượu bia như vậy. Có một điều mà tôi không lường trước được, đó là ... tôi không biết nhảy nhót như vậy, nên không thể nổi bật lên giữa đám đông, không thể để nhiều người nhìn ngắm mình, nên đêm đầu tiên hôm đó, tôi lủi thủi đi về với hai bàn tay trắng...

Đêm hôm sau, tôi cũng vào giờ đó, muốn xuống nhảy lắm, nhưng bản thân tôi cứ kéo ghì tôi lại... Thế là một lần nữa, tôi chỉ ngồi cầm chai bia uống và nhìn ngắm khắp nơi với một ánh mắt lả lơi, mời gọi... Hôm nay tôi hên hơn lần trước, ngồi chừng 1 tiếng đồng hồ thì có một thanh niên tới làm wen tôi, nhìn hắn cũng cao ráo, chừng 30 tuổi, wa cách ăn mặc và bề ngoài, tôi đoán rằng hắn là một người có nhiều tiền.

- Chào em, làm quen được chứ?

- Làm cái gì khác còn được, chứ đừng nói làm quen...

- Ha ha, em thẳng thắn lắm, vậy nếu anh muốn đêm nay ngủ với em, được không?

- Nếu anh cho là được thì em cũng được, nhưng mà ngủ với em thì phải trả giá đó.

- Trả giá? Ok, anh hiểu rồi, em là Callboy hả?

- Vâng, em là callboy.

- Tốt, thẳng thắn thế là tốt, anh vốn không ưa mấy đứa callboy lắm, nhưng em thẳng thắn như vậy thì anh lại thích. Ok, ăn bánh trả tiền. Em cần bao nhiêu?

- Xong rồi em về thì 300 một lần, còn nếu em ngủ lại với anh thì 500.

- Hơi mắc đó, nhưng chấp nhận được, vì anh thích em. Ở chỗ nào em?

- Khách sạn, tiền thì... anh trả.

- Anh trả hả? Vậy thì hơi ép anh đó.

- Nếu vậy chia đôi tiền khách sạn.

- Được rồi, đêm nay em ngủ với anh đi, cả đêm nay nha. Àh, mà em nằm trên hay nằm dưới?

- Anh muốn em thế nào thì em thế đó, em là callboy mà, đâu có quyền lựa chọn...

Thế là đêm hôm đó tôi không về chỗ trọ, tôi ngủ ở khách sạn với người thanh niên đó, chỉ xưng “anh, em” nên tôi cũng không biết anh ta tên là gì. Sáng hôm sau, tôi về nhà với 425.000, những đồng tiền đầu tiên tôi kiếm từ một cuộc đời mới.

Nhiều ngày sau đó, tôi lại tiếp tục đến vài sàn nhảy khác nhau để kiếm khách, tôi đã cố ý không ở một chỗ nào hoài, vì làm như vậy là không an toàn, có thể lão Tư hay tên Sơn có thể thấy tôi ở những chỗ đó và

bắt tôi lại, tôi thật sự không nghĩ tới chuyện đó. Những ngày sau, có ngày tôi cũng đi vài người khách, nếu như khách không ngủ đêm thì sau khi đi xong, tôi lại vòng xe wa vũ trường khác kiếm khách, cứ thế, trung bình một ngày tôi có thể kiếm được từ 300 tới 500 ngàn, đủ để tôi trang trải cuộc sống, để dành tiền và gửi về cho gia đình... Nhưng.. cái giá phải trả cho việc này thật wá đắt, nhưng đó là việc sau này, còn bây giờ thì tôi lại vui vẻ trên đồng tiền mà mình đang kiếm ra, không lường được hậu quả của nó.

Tới lúc này thì tôi mới thấy được cái lợi của việc học Anh Văn lúc còn ở nhà lão Tư, tôi đã đi vài người khách Tây, và đương nhiên là giá đi với họ cũng khác, thường là 100\$ một đêm và 50\$ nếu không qua đêm, và cũng có đôi lần tôi thấy sao mà nhục nhã wá. Đó là một buổi tối cũng như bao nhiêu buổi tối khác, tôi ngồi lượn lờ ở một quán bar và chờ đợi một người khách đến hỏi giá. Bất chợt, bồi bàn tới nói với tôi.

- Có ông tây kia mời anh ly rượu.

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ thì thấy một thằng Tây cỡ ... ngoài 30, bạn biết đó, khó mà đoán tuổi chính xác mấy thằng Tây. Tôi vẫy tay, hắn tiến lại gần bàn tôi và nói chuyện.

- The bartender told me that you was a callboy, right? (Mấy người phục vụ nói rằng anh là callboy, đúng không?)

Àh, đây là vì tôi lui tới nhiều lần, cũng có làm quen với mấy thằng bartender và nhờ làm trung gian cho tôi, nếu có khách tôi sẽ có tiền tip cho họ.

- Yes, right, so... you want to spend a night with me ? (Đúng rồi, thế ông muốn ngủ 1 đêm với tôi àh?)

- Of course, but, I want to know how much I must pay for you? (Dĩ nhiên rồi, nhưng tôi muốn biết là tôi phải trả bao nhiêu cho anh.)

-

Written by Clown

50\$ 1 time and 100\$ 1 night. (50\$ 1 lần và 100\$ 1 đêm)

- It's a little bit expensive... can you reduce the price? I have my own place and we don't need money to pay for that. (Hơi mắc đó, anh có thể hạ giá không? Tôi có chỗ và chúng ta không tốn tiền chỗ.)

- Ok, so 80\$ a night? Deal? (Vậy 80\$ một đêm, được không?)

- Ok, deal, but that price must be checked. (Ok, đồng ý, nhưng với giá này thì phải được kiểm tra trước.)

Và thằng Tây bắt đầu đưa tay vào giữa hai đùi tôi và... checked... Tôi định vùng ra, nhưng nghĩ tới số tiền sắp có và cũng đang ngồi ở góc khuất nên.. thôi. Rồi tôi ra xe đi về khách sạn với thằng Tây. Nhiều lúc nghĩ lại, tôi thấy đời mình sao mà nhục nhã wá, là người, là con người đàn ông, mà cũng được người ta hỏi giá, ra giá, khiếm tra như một món hàng, nhục không thể nào tả được... vì cái gì chứ? Vì đồng tiền, vì đồng tiền mà tôi chịu nhục nhã như vậy. Mỗi người có một con đường đi riêng, khi mình đã chọn con đường nào thì phải chấp nhận những gì sẽ đến với mình trên con đường đó. Con đường tôi đã chọn chắc chắn phải có những nhục nhã như vậy, và tôi phải chịu đựng. Không thể oán trách ai cả...

7. Chương 7: Bạn Bè

Làm ở vũ trường 1 thời gian, tôi thấy được sự thiệt thòi của bản thân mình khi không biết nhảy nhót. Trong vũ trường đương nhiên là không chỉ có một mình tôi làm callboy, còn rất nhiều người khác làm ở đó cũng như tôi. Nhưng theo quan sát của tôi thì họ có vẻ như kiếm được nhiều khách hơn, khi họ quay cuồng trên sàn nhảy, nhiều người nhìn họ, và đôi khi, một người khách tới nhảy bên cạnh và ngã giá với họ, như thế sẽ bình thường hơn nhiều... thế cho nên, tôi nhất định sẽ đi học nhảy. Với quyết tâm đó, tôi tới đăng kí học nhảy tại một trung tâm văn hoá gần nhà mướn. Chỗ ấy cũng có nhiều người theo học, nghe đâu người dạy là một thành viên của một nhóm nhảy đang rất nổi tiếng ở Sài Gòn, nên đông người muốn theo học...

“1 tà 2 tà 3 tà 4, 5 tà 6 tà 7 tà 8, lắc hông lên rồi đẩy hông xuống, theo điệu nhạc nha... làm lại lần nữa, ok tốt lắm, chúng ta nghỉ một chút đi.”

- Cô ơi bán cho con chai nước suối.
- Hết nước suối rồi con, uống nước ngọt đỡ nha.
- Dạ thôi khỏi, được rồi cô...
- Uống chung với em nè...

Tôi nhìn lại, thì ra là một thằng nhóc đang chia chai nước suối còn hơn phân nửa ra trước mặt tôi.

- Uống đi anh, em uống một mình cũng không hết, dzực cũng dzậy àh.

Tôi thật sự hơi bất ngờ với cách nói chuyện thẳng thắn tới mức hơi vô duyên như thằng nhóc đó, nhưng vẫn cầm chai nước uống... vì thật sự tôi đang khát lắm...

- Cảm ơn em nhiều.
- Dạ không có chi... em đi nha...

Rồi thằng nhóc nhảy lại chỗ đám bạn của nó, tiếp tục nói chuyện hăng say... Sao mà hồn nhiên thế, tuổi thơ tôi đâu có được vui vẻ và hồn nhiên như vậy, lúc nào cũng lo lắng về cơm áo gạo tiền, trời có mưa bão không, tháng này làm có đủ tiền cho tụi nhõ đóng tiền học, á đi chợ hay không... Hình như là tôi chưa hề có tuổi thơ vui vẻ như vậy... Tôi đang ganh tỵ sao? Ừ, có lẽ là vậy, người ta ganh tỵ vì người ta không có được thứ mà người khác có. Tôi cũng ganh tỵ với mấy đứa trong vũ trường nên đi học nhảy đấy thôi. Cuộc đời con người ta, ai mà không một lần ganh tỵ với người khác.

Mọi chuyện lại tiếp tục diễn ra bình thường như cái cách nó vẫn diễn ra... Tôi lại đi làm như trước đây, nhờ vào những bài học nhảy, những cái lắc hông mà tôi được dạy, tôi kiếm được thêm nhiều người khách nữa, và là tiêu điểm cho những cái nhìn “ganh tỵ” của những đứa callboy khác... Mà chính xác hơn, tới thời điểm này, tôi lại mang một cái tên khác, không còn là Callboy như trước đây nữa, mà phải gọi là “Trai Nhảy” mới đúng. Tôi vẫn 1 tuần 3 ngày đi học nhảy từ 7h rưỡi tới 9h tối (giờ đó không ảnh hưởng tới việc đi làm của tôi), vẫn thấy thằng nhóc hôm bữa hay nói cười với đám bạn của mình... và ước gì tôi được như nó... Từ ngày vào Sài Gòn sống tới bây giờ, tôi không có 1 ai để có thể gọi là bạn cả. Lúc còn nhỏ, ở quê, tôi cũng có vài người bạn học, nhưng mà cũng không thân thiết lắm, thời gian đâu mà thân, khi mà đi học xong là tôi lập tức chạy về nhà để lo công chuyện phụ mẹ, chăm sóc cho hai đứa em... Đến khi nghỉ học thì ngày ngày lênh đênh trên biển, làm bạn với gió và trăng, rồi tới khi lên Sài Gòn sống, bước vào nhà lão Tư, tôi chỉ nói chuyện wa lại với Huân thôi, còn những người khác, thậm chí có vài người tôi còn không biết tên và chưa nói chuyện lần nào, có lẽ vì tôi bị ghét khi là cục cưng của lão Tư. Không biết có phải do tính tôi không cần bạn bè, hay do tôi không muốn, chính xác hơn là không dám có bạn bè. Hai chữ “bạn bè”, đối với ai có thể đơn giản, nhưng đối với tôi sao mà phức tạp wá. Là bạn bè thì phải biết chia sẻ với nhau nhiều chuyện, nhưng với tôi, làm sao tôi có thể chia sẻ với mọi người chuyện mình là Callboy được, và người tôi coi là bạn liệu có thể nào chấp nhận chuyện đó được? Vì thế tôi không dám có bạn, nhưng nhiều lúc buồn vô hạn, nhục vô cùng, cần người để nói chuyện, tâm sự để vơi nỗi buồn, mà nhìn đi nhìn lại chỉ có mình mình... thôi thì đành ôm nỗi buồn, nỗi nhục đó, vài ngày rồi cũng sẽ quên...

Miền mang với những suy nghĩ đó, tôi lấy xe ra về từ chỗ học nhảy... Và tôi thấy thằng nhóc đó đang đi bộ lững thững trên đường. Lạ wá, mọi hôm đâu có cảnh đó, tôi chạy xe lại hỏi...

- Sao đi lang thang ở đây vậy?
- Ah, anh trai uống nước suối, dạ, thằng bạn em hôm nay nó nghỉ học, em đang đi kiếm xe ôm đi về.
- Nhà em ở đâu?
- Cũng gần đây àh, đường T.N.T đó anh.
- Àh, vậy cũng gần nhà anh, để anh chở về cho, trả ơn về vụ chai nước suối hôm bữa.
- Cũng được, để lần sau em mua chia nước khác mời anh, có gì nhờ vả anh tiếp...

Tôi bật cười vì câu nói đùa (mà biết đâu nói thật) của nhóc... Trên đường đi về, quãng đường không xa lắm, nhưng hai anh em nói được rất nhiều chuyện... thằng nhóc nói nhiều kinh khủng, nhưng lâu rồi tôi không có nói chuyện với ai nhiều như thế (kể cả khách). Qua câu chuyện, tôi cũng hiểu hơn về thằng nhóc đó... Nhóc tên là Nam (“Anh gọi em là Danny được rồi, tụi em ai cũng có tên tiếng Anh hết, model đó”, nhóc bảo thế.), năm nay Nam học lớp 10, vậy là bằng em tư của tôi, ba má thì đang đi làm ở chỗ khác nên sống với cô, Nam đang học tại trường L.Q.D, một ngôi trường nghe đâu cũng khá nổi tiếng ở Sài Gòn. Nam không hề xấu, nhưng cũng không wá đẹp, nhìn nhóc toát lên sự lạnh lùng, cuốn hút người khác... Tính tình thì theo tôi nhận xét là rất thẳng thắn và hơi con nít, vô tư, nói nhiều cười nhiều và hay chọc người khác cười theo mình. Tối nhà, nhóc tung tăng chạy lên nhà (đúng là con nít), không quên cảm ơn và cho tôi số phone, xin số phone tôi, hẹn có dịp sẽ đi chơi...

Mấy bữa học nhảy sau, lúc ra chơi, nhóc cũng hay chạy tới nói chuyện với tôi, hỏi hôm nay tôi đã làm những gì, có gì vui không, rồi kể chuyện của nhóc trong ngày cho tôi nghe, tôi cũng nói cho nhóc nghe nhiều chuyện, về nhà tôi dưới wê, về đứa em tôi bằng tuổi nhóc nhưng không lạnh bằng nhóc, nhưng chuyện tôi làm callboy thì tôi giấu không cho nhóc biết... tự lúc nào, tôi thấy thích nhóc lắm, coi nhóc như bạn mình, và tôi không muốn nhóc biết chuyện tôi là Callboy, để rồi có thể nhóc sẽ bỏ tôi chạy đi mất... Và bản thân nhóc, tôi thấy hình như nhóc cũng thích tôi lắm, coi tôi như một người bạn thân, tâm sự với tôi nhiều chuyện vui buồn... Cứ thế, chúng tôi ở gần nhau, nói chuyện với nhau, có nhiều lần, tôi nghĩ làm vì các quán Bar, Vũ trường phải nghĩ do có chiến dịch của thành phố, thế là tôi lại hẹn nhóc đi chơi, đi ăn uống với mình, và quả thật bên nhóc, tôi bớt đi phần nào những buồn bã, tủi nhục mà cuộc sống hiện tại mang tới cho tôi. Cho tới một ngày kia...

Hôm ấy, khuya lắm rồi, hình như là gần 3h sáng, DT tôi reng lên (vì ở một mình nên tôi không tắt DT vào buổi tối, phòng khi có khách cần tôi lúc ấy.). Nhóc gọi...

- Anh Quân ra mở cửa cho em đi...

Tôi ra mở cửa, nhóc đang đứng trước cửa nhà tôi, người ướt nước mưa (lúc ấy trời đang mưa), miệng thì nong nặc mùi bia...

- Sao vậy em? Có chuyện gì vậy...

- Anh Quân thương em không?

- Nhưng chuyện gì mới được?

- Em chán quá, chả ai thương em cả, ba má cũng không thương em, lâu lâu lên ở với em mà cứ chửi em hoài... Cầm em học nhảy nữa, nói em toàn học những thứ ăn chơi vô bổ...

Tôi dìu nhóc vào nhà, lấy khăn cho nó lau người, kiếm một bộ đồ ngủ cho nhóc thay ra... rồi ngồi nhìn nhóc ngủ... Tôi ngồi đấy, hút thuốc, nhìn nhóc ngủ và suy nghĩ nhiều chuyện... Nhóc giống tôi hồi xưa wá, nóng nảy, nông nổi, muốn bùng nổ, muốn chứng tỏ bản thân mình... không cho ai kiểm soát đời mình cả... Rồi tôi lại nhớ về tuổi thơ tôi, cũng có những lần tôi cũng cãi nhau với cha mẹ, cha bắt tôi wý gối trước cửa nhà mấy tiếng đồng hồ, mẹ ra năn nỉ tôi vào nhà xin lỗi cha rồi ngủ nhưng nhất quyết tôi không vào, để đến lúc mẹ ra ngoài ngủ cùng tôi thì tôi mới chịu vào nhà vì thương mẹ... Bướng bỉnh, cũng như thằng nhóc đang nằm ngủ trước mặt tôi đây, vì vài chuyện cãi nhau mà bỏ nhà đi bụi, uống bia cho xín như thế...

- Ah, anh Quân ngủ chảy nước miếng...

Tôi bừng tỉnh, thì ra là tối wa ngồi suy nghĩ lung tung rồi ngủ lúc nào không biết...

- Em dậy lâu chưa?

- Em mới dậy àh, vừa kịp thấy anh Quân chảy nước miếng, hehehe.

- Mỗi người một tật xấu, vô duyên. Giờ em tính sao...

- Tính gì đâu, em về nhà, chuẩn bị trưa đi học nữa. Lúc nãy mẹ gọi DT cho em, khóc wá chừng, nói ba hết giận em rồi, về đi, mẹ thương em lắm, không la em nữa đâu...

Vậy là nhóc về nhà, kết thúc một đêm giận hờn đúng kiểu con nít. Đó là lần đầu tiên tôi thấy nhóc cần sự giúp đỡ của tôi, và không lâu sau đó, đến tôi là người cần sự giúp đỡ của nhóc...

Cũng như bình thường, tôi vào quán Bar và ngồi kiếm khách, không lâu sau đó, một thằng Tây tiến tới gần bàn của tôi, cũng vài câu xã giao, ngã giá rồi tôi đồng ý đi qua đêm với hắn với giá 100\$. Sau khi lên xe về khách sạn, tôi và tên Tây bắt đầu cuộc “mua bán”, nhưng chưa bao lâu, tôi nhận thấy tay mình bị trói lại trên hai góc giường, rồi tới lượt hai chân. Lúc này thì tôi đã bị trói hoàn toàn trên giường, miệng cũng bị cột lại... thằng Tây đứng dậy, nhìn tôi cười rồi ra mở cửa phòng, thêm hai thằng Tây nữa bước vào phòng, với hai thân hình như hộ pháp. Rồi chúng bắt đầu lấy trong tủ ra những dụng cụ tra tấn... Tới lúc này thì tôi mới biết mình đang rơi vào tay ba thằng biến thái, thích trò tra tấn, “bạo dâm”, rồi thân thể tôi bắt đầu bị hành hạ... cho tới lúc tôi không còn biết gì nữa, ngất đi trong đau đớn. Tôi không còn nhớ mình đã nằm đó bao lâu, chỉ nghe loáng thoáng trong đầu những tiếng nói chuyện và la hét... “ Trời ơi, có người chết, thằng Tây muốn phòng này đâu? Nó đi rồi... Nó chưa chết, bị thương thôi, sao máu ra nhiều wá vậy... trời đất ơi, máu ra từ... sau mông nó... lay nó dậy coi, hỏi coi địa chỉ nó ở đâu...” Lúc đó, tôi chỉ còn biết cố nhắc thân thể của mình, lấy số ĐT của nhóc đưa cho người ta, để nhóc có thể đưa tôi vào bệnh viện...

Khi tôi tỉnh dậy thì thấy nhóc đang ngồi kế bên tôi... mà tôi mong chờ ai chứ? Khi nhóc là người duy nhất tôi quen biết trên Sài Gòn này.

- Bác sĩ nói anh không sao hết, chỉ ngất đi vì đau wá thôi, vớ lại... chỗ đó... chỗ để ba chấm đó, bị rách nặng lắm, nên cần thời gian để lành lại... Anh đang giấu em chuyện gì hả? Sao anh bị gì... kì dzậy?

- ...

- Anh không thích nói thì thôi, em không ép đâu...

- Để anh kể em nghe một câu chuyện...

Thế là tôi kể cho nhóc nghe tất cả những chuyện đã xảy ra cho tôi trong 2 năm qua... Bao nhiêu buồn vui, nhục nhã, tôi đều kể cho nhóc nghe, bất chấp chuyện nhóc có coi tôi là “bạn” nữa hay không... Lần đầu tiên tôi kể ột người nghe về những chuyện của mình... và có lẽ là người duy nhất.

- Anh Quân khờ wá, không lẽ anh Quân không nhận ra là ngay từ đầu em đã biết anh Quân là Gay? Vì em cũng chỉ thích con trai thôi. Mỗi người một cách sống, Gay cũng là người vậy, cũng đóng góp cho xã hội như bao người khác, vậy thì phân biệt làm gì ệt. Anh Quân có cuộc sống của anh Quân, có suy nghĩ của anh Quân, có nỗi khổ của anh Quân, nhưng em chỉ biết rằng anh Quân là người bạn mà em thích, là người anh mà em kính trọng, là người cho em ngủ nhờ khi em đi bụi, là người hay chở em về nhà, còn anh Quân có là gì khác thì đâu có liên quan gì tới em, em chỉ biết anh Quân đã tốt với em thôi. Nhưng nếu em là anh Quân, em sẽ dừng lại khi em có thể... Và em sẽ đối xử với anh Quân... như một người anh của em vậy, không bao giờ khác đi đâu...

Một lần nữa tôi sốc vì nhóc, từ trước tới giờ, trong mắt tôi, nhóc là một thằng nhóc vô tư lự, lúc nào cũng nói cười vui vẻ, có bao giờ tôi nghĩ nhóc lại có suy nghĩ mà... nhiều người lớn cũng không có được như vậy... Và tôi cũng biết rằng... nhóc sẽ là bạn của tôi, mãi mãi...

8. Chương 8: Đồng Tính?

Với những vết thương trên cơ thể mình, tôi buộc phải nghỉ ngơi gần 2 tháng mới có thể đi làm lại. 2 tháng không làm ra tiền mà ăn quen, nhịn không quen, nên tôi vẫn tiêu xài như trước đây... thành ra số tiền tôi để dành bấy lâu nay bị ảnh hưởng khá nhiều... nhưng cũng tự an ủi mình phần nào với cái ý nghĩ là khi đi làm lại sẽ kiếm lại được... 2 tháng này, tôi mất gần 2 tuần lễ nằm trong bệnh viện đọc truyện tranh (do Nam đem ượn), phần còn lại thì ở nhà, đi học Anh Văn, học nhảy, đi uống ca-phê, nói chuyện với Nam. Trong những lần vào thăm tôi ở bệnh viện, hay những buổi cà-phê có hai anh em, chúng tôi chia xẻ với nhau rất nhiều những suy nghĩ, những hiểu biết về giới Đồng Tính, thế giới những người đeo khuyên phải, thế giới mà hai anh em chúng tôi đang sống trong đó...

- Đầu nhất thiết phải đeo khuyên bên tai phải là Đồng Tính đâu anh Quân, có mấy đứa con trai không biết, cũng đeo tùm lum cả, đụng vào tụi nó, lạng quạng bị đánh chết... mấy dấu hiệu đó còn có lá cờ 7 sắc cầu

vòng, hay là hai chữ M đan vào nhau thêu trên áo đó...

- Ủ, anh cũng đâu biết rành lắm đâu, nghe người ta noi vậy thì biết vậy thôi... Từ đầu, anh cũng đâu phải Gay... Anh đã kể em nghe rồi đó...

- Dạ, còn em thì khác, từ khi dậy thì, em đã cảm nhận được rằng mình chỉ thích những đứa con trai thôi... Thời gian đầu, em cũng như nhiều người khác, cảm thấy kinh tởm bản thân mình lắm, cảm thấy mình có lỗi với gia đình, với những người hi vọng vào mình... Nhưng rồi em suy nghĩ lại và hiểu rằng : mình chỉ có bản thân mình thôi, mình không biết yêu quý, tôn trọng bản thân mình, thì làm sao mà người khác tôn trọng mình được. Gay thì cũng một kiếp người, không Gay cũng một kiếp người, thôi thì nặng óc làm gì ệt... cứ sống thật với mình, sống tốt với mọi người, để người ta thương mình vì cách sống mà quên đi cái khác biệt về giới tính của mình... em hỏi anh chứ, bây giờ cho anh chọn, làm một thằng con trai 100% nhưng làm nghề ăn cướp, lừa đảo... với lại làm một thằng Đồng Tính nhưng là bác sĩ, kĩ sư, anh chọn cái nào...

- ...

- Thì đó, có ngu mới chọn làm một thằng con trai... Đây là thời đại mà người ta nhìn nhau bằng nhân cách sống, chứ không phải thời đại mà giới tính quyết định tất cả...

Đúng là “Đại dương sóng sau xô sóng trước...”, nhóc chỉ nhỏ hơn tôi vài tuổi, nhưng suy nghĩ và cảm nhận về cuộc sống của nhóc có lẽ đáng cho tôi học hỏi. Từ lúc tôi cảm nhận được bản thân tôi đã là Đồng Tính, chỉ thích gần gũi, yêu thương người cùng giới với mình, không biết bao nhiêu lần tôi đã trăn trở với những suy nghĩ về đời tôi... Tôi thật sự là ai? Tại sao thời gian đầu tiên tôi ghê rợn khi gần gũi với đàn ông, mà càng về sau tôi càng thích...vậy tôi có thật sự là Đồng Tính không, hay chỉ là vì những cảm giác trong thời gian này của tôi...

- Nhiều người khi biết mình là Gay, đâu để gì họ chấp nhận bản thân mình , có người còn lấy vợ, sinh con, cố ép mình sống như một người bình thường... nhưng mà, mình dối được tất cả mọi người, chứ mình có dối được bản thân mình không... Lấy một người phụ nữ mà mình không yêu, đêm nằm ôm người đó mà nghĩ tới một thằng con trai khác, vậy còn ghê tởm hơn là phản bội... làm khổ cả cuộc đời người ta. Còn bản thân mình, sống mà không dám sống thật với mình, lúc nào cũng đeo cái mặt nạ giả dối, vậy thì sung sướng lắm sao? Bọn em hay giỡn là “Gồng mình cứng quá coi chừng bị gãy xương...” Sống mà cứ loay hoay hỏi tới hỏi lui “Mình có phải là gay không...?” tới lúc biết được rồi (mà hỏi câu đó thì 99,99% là Gay rồi) thì già tới nơi, gần xuống lỗ tới nơi... vui vẻ, hạnh phúc gì nữa...

Trong giọng điệu của nhóc, tôi cảm nhận được một cái gì đó... sao mà bất cần và buồn quá... Vài lần vào uống cà-phê cùng nhóc, chúng tôi hay gặp những cái nhìn soi mói, ngại ngùng , khinh bỉ, tò mò của những người khách khác, họ lấy làm ngạc nhiên, cũng như hơi khó hiểu, khi mà hai đứa con trai, lại vào ngồi uống cà-phê, nơi mà thường được dành riêng cho những cặp yêu nhau... Những lúc ấy, nhóc lại hay quàng tay vào tay tôi, đi sát hơn, tỏ vẻ rất thân mật... nhiều khi, tôi cũng ngại... vì từ đó tới giờ đi làm, tôi cũng chỉ tiếp xúc với duy nhất một người là khách, một người chủ khách sạn cho chúng tôi thuê phòng “mua bán”, một hay hai người phục vụ phòng, còn trong các quán bar thì... ai cũng như ai, đều là dân Gay cả... nên khi đứng trước nhiều người như vậy mà tỏ vẻ thân mật với một đứa con trai khác, tôi không được thoải mái lắm. Tôi nói nhóc nghe điều đó, nhóc cười rồi nói lại...

- Người ta nhìn mình và người ta hi vọng mình sẽ giống những gì người ta đang nghĩ, người ta thấy mình như vậy, người ta sẽ vui hơn và nói là : “Thấy chưa, mình nghĩ có sai đâu.”, em đang làm người tốt thôi, làm cho người ta vui thì đương nhiên tốt hơn làm người ta buồn...

Vài lần như thế, rồi tôi cũng quen dần, đi chung với nhóc vào những nơi “dành cho hai người yêu nhau”, tôi cứ mạnh dạn mà đi tới bàn mình ngồi, mặc cái nhìn soi mói từ mọi người xung quanh dành cho hai đứa... Đi với nhóc, vui lắm, nhiều khi nhóc làm tôi cười muốn chết, nhưng có nhiều lúc, nhóc nói những câu làm tôi suy nghĩ rất nhiều... Với nhóc, tôi có 1 tình cảm rất tốt, tốt hơn cái gọi là tình bạn nữa, nhưng mà nếu gọi đó là Tình Yêu thì không thể... Ủ, “Yêu” cái từ đó sao mà nghe xa xỉ wá đối với những người Đồng Tính như chúng tôi. Nghĩ thử coi, tôi đã ngủ với không biết bao nhiêu là người mà giữa tôi với họ chưa có được 2 tiếng đồng hồ để tìm hiểu nhau. Người ta hay nói Tình Dục là mức thăng hoa nhất của Tình Yêu, nhưng những người Đồng Tính tới với nhau vì Tình Dục thì nhiều, dễ dãi trong những chuyện đó tới mức làm nhiều người rung mình kinh sợ... làm gì có thứ gọi là Tình Yêu trong giới này chứ... nó bị phủ lên bởi

cái lớp vỏ xác thịt trần tục và nhanh chóng tới khủng khiếp...

- Anh không biết đâu, nhiều khi, những người Đồng Tính như mình cũng có cái gọi là yêu, thương một người khác, con người mà anh, ai lại không khao khát yêu và được yêu. Nhưng người mình yêu thì sao mà xa vời wá. Có nhiều khi, thương yêu một người đến chạnh lòng, đau khổ, nhưng mà có dám thổ lộ, có dám nói với người ta đâu, vì biết người ta có phải như mình không, thôi thì cứ giữ cái khoảng cách xa xa một chút, là bạn bè, nhìn người ta vui cười, mình cũng thấy an ủi đôi phần, lấy niềm vui của người ta mà làm niềm vui của mình... Cũng có những cặp yêu nhau, rồi tới được với nhau... Nhưng mà được bao lâu? Một thời gian thì bắt đầu mất dần cảm giác, rồi tìm một cảm giác mới, cứ thế, cái vòng xoay tình cảm cứ xoay, xoay mãi... “Tới một ngày bước chân mỗi một, bỗng nhìn lại... không còn ai đứng bên ta...”... Khác với những người bình thường, Gay chúng ta khi yêu ai thì yêu hết mình, dành tất cả cho người mình yêu, đến mức có thể gọi là mù quáng.... Nhưng khi wa cơn ái ân, nhìn lại thì thấy mình làm đã wá nhiều, thế là lạnh lùng và tàn nhẫn đến nhẫn tâm. Nếu người bình thường tới với nhau, khi xảy ra chuyện gì, họ còn có đứa con, có gia đình và xã hội níu họ lại với nhau, còn Gay thì sao? Quen nhau lén lút trong bóng đêm rồi lúc chia tay cũng lặng lẽ, nhẩn chìm trong màn đêm...

Những câu chuyện của chúng tôi cứ thế, trôi mãi, trôi mãi, không điểm dừng, không bờ bến như thân phận những người Đồng Tính như chúng tôi... Nhiều khi, tôi cũng muốn có một ai đó để yêu thương lắm, nhưng mà ai kia chứ... ai có thể yêu một đứa vì đồng tiền mà bán thân xác mình... còn nếu dẫu người đó, yêu nhau mà cứ dẫu điểm tất cả mọi chuyện... thì yêu làm gì ệt. Hơn ai hết, chúng tôi hiểu được sự hạnh phúc, vui vẻ trong tình yêu... vì có ai yêu chúng tôi bao giờ đâu... nên cuộc đời chúng tôi lúc nào cũng ngập trong buồn bã. Chúng tôi là những người Đàn Ông, thân xác đàn ông, trái tim chúng tôi đập nhanh và mạnh mẽ như những người thường chơi thể thao... nhưng máu chảy qua trái tim đó là máu của một người Đàn Bà, dòng máu yếu mềm, khao khát yêu thương rất nhiều. Tâm hồn chúng tôi cũng vậy, cũng nằm ở cái giải pháp cách mong manh đó, nhiều khi tôi cảm nhận tâm hồn mình như là nước vậy... Khi thì nó mềm mại, yếu đuối, chảy đi cùng tất cả mọi thứ, khi thì nó lại cứng cáp và lạnh lẽo tới mức không ngờ được... nhưng những tảng băng vậy... Nhiều lần, tôi đã hét lên trong đầu rằng : Tại sao ông trời lại sinh ra những người chúng tôi... Tôi còn nhớ trong những lần ngà ngà say, lão Tư hay kể chuyện cho chúng tôi nghe, và câu chuyện mà lão hay kể là câu chuyện về Sự Tích Đồng Tính.... Câu chuyện nói rằng ngày xưa một tiên nữ trên trời do phạm phải luật trời mà bị đày xuống trần gian làm thân con trai, nhưng trở trêu thay lại mang kiếp con gái, nên phải yêu những người con trai khác...

- Em thì không thích cái ý nghĩ như vậy, tại sao chúng ta là những người mang thân phận trời đày, mang thân phận của một người phạm tội... Em có câu chuyện của riêng em... Ngày xưa ngày xưa, có hai người yêu nhau, chàng là một anh học trò nghèo, còn nàng là một tiểu thư cao sang, cảm phục trước văn chương và tấm lòng của chàng, nàng yêu chàng say đắm... nhưng gia đình nàng không cho phép, bắt nàng phải lấy một người môn đăng hộ đối. Hai người buồn bã, quyết định sẽ chết cùng nhau, hẹn kiếp sau sẽ ở bên nhau... rồi hai người cùng nhau tự vẫn... Khi xuống Địa Phủ, hai người vẫn còn nắm tay nhau... Thế nhưng mọi chuyện đâu được như ý mình, Diêm Vương bắt hai người không được đầu thai cùng kiếp với nhau vì họ đã phạm phải một tội lỗi rất lớn, đó là tự hủy hoại thân thể mình, hơn thế nữa, khi qua cầu Nại Hà, uống chén canh Mạnh Bà thì hai người sẽ quên đi tất cả mọi chuyện, nếu vậy, kiếp sau làm sao họ có thể nhớ nhau, tìm đến với nhau? Quyết tâm phải ở bên nhau, họ cùng nắm tay nhau, chạy thật nhanh khỏi tay của Phán Quan, tới cầu Nại Hà, họ chạy băng qua mà không uống chén canh Lãng Quên rồi cùng nhau nhảy vào Vòng Luân Hồi, nhưng một lần nữa, hai người lại phạm sai lầm. Họ đâu biết rằng nếu đầu thai làm con trai thì phải vào Luân Hồi chỗ khác, làm con gái phải vào chỗ khác. Thế nên tuy được đầu thai cùng kiếp, còn nhớ những chuyện trong quá khứ, nhưng hai người lại cùng là con trai với nhau... Không quên chuyện cũ, khi lớn lên, hai người cũng tìm tới nhau và thương yêu nhau. Ngọc Hoàng rất tức giận vì chuyện này, nhưng khi hai người còn nhỏ, Người không thể làm được gì, vì các đứa trẻ chưa tới 18 tuổi thì được sự bảo vệ của 12 Bà Mụ. Năm 2 người 18 tuổi Ngọc Hoàng cho Thiên Lôi dùng sét đánh chết hai người, khi chết, hai người vẫn nắm tay nhau... “ Hai người có biết là hai người đã sai lại càng sai không? Ta sinh ra âm dương, để âm dương bổ sung cho nhau... vạn vật đều có quy luật của nó, không có âm dương thì không có vạn vật được sinh ra, con người sẽ diệt vong...” “Nhưng chúng con yêu nhau, tới với nhau là sai sao? Trên trái đất này đã có wá nhiều đau khổ, wá nhiều mất mát, wá nhiều chiến tranh, vậy tại sao Ngài không ngăn chặn những chuyện đó, mà lại không cho 2 người yêu nhau được ở bên nhau... Chúng con biết mình làm sai ý trời, nhưng chúng con yêu nhau, và nếu có chết bên nhau, chúng con cũng cam tâm... Trần gian đâu phải ai ai cũng như

chúng con, nam nữ vẫn yêu nhau và lấy nhau, chỉ có chúng con là một điều ngoại lệ, con người sẽ không bao giờ mất đi đâu...” Cảm động trước tình cảm của hai người, cũng như nhờ vào lời nói của những vị thần tiên khác, Ngọc Hoàng đồng ý cho hai người sống lại và ở bên nhau... Trước khi họ đi, ngài còn hỏi họ có muốn thay đổi hình dạng thành 1 nam 1 nữ như bình thường không... “ Con yêu người đứng đây bằng trái tim, chúng con đến với nhau bằng trái tim, hình thức bên ngoài là điều không quan trọng. Thân thể sẽ về với các bụi, nhưng tình yêu sẽ còn mãi...” Đó là hai người con trai đầu tiên yêu nhau trên thế gian này...

Câu chuyện của em đúng thật là cho tôi cái nhìn sáng hơn cho sự tăm tối của những phận trai Đồng Tính, chúng tôi cũng có tình yêu, và sự trở trêu của số phận, định mệnh không làm cản trở tình yêu đó... Với tất cả những suy nghĩ như vậy... Tôi lại bắt đầu cuộc sống của mình... Bớt đi ưu sầu, nhìn cuộc đời với một con mắt khác hơn, nhìn số phận với cái nhìn lạc quan hơn... và sống tiếp cái kiếp mình đã được sinh ra... kiếp Đồng Tính...

9. Chương 9: Việc Làm

Sau một thời gian dưỡng bệnh, vết thương đã lành, tôi trở lại với việc làm của mình. Lần này bước chân vào vũ trường, tự dưng, tôi có cảm giác sợ, và có cái gì đó... làm tôi cứ ám ảnh và nghĩ suy... . Tôi nhanh chân sà xuống sàn nhảy, quay cuồng trong điệu nhạc, vận may cũng còn mỉm cười với tôi, mới có hơn nửa tiếng đồng hồ, đã có một người đàn ông tiến tới nhảy gần tôi... Cuộc ngã giá diễn ra nhanh chóng và chúng tôi lên xe... về khách sạn... nhưng không hiểu sao... khi tiến về tới khách sạn... tôi lại không đủ can đảm để bước vào đó... những vết thương trên người tôi tự nhiên lại nhức nhối một cách lạ lùng... Tôi bước lùi lại...

- Dạ xin lỗi anh, nhà em có chuyện... em phải đi gấp, có gì anh gọi cho em sau nha...

Rồi tôi chạy xe thẳng về nhà... nằm miên mang suy nghĩ. Bản thân tôi đã bị ám ảnh bởi những hình ảnh, những cảm giác đau đớn mà lần trước tôi đã phải chịu đựng. Nếu như tôi không vượt qua được cái rào cản tâm lý này, thì có lẽ, tôi sẽ không đi làm được nữa... Ngày hôm sau, tôi lại đến vũ trường... lại chìm trong tiếng nhạc ồn ào, khói thuốc, những người như mình... và khác mình... Hôm nay không may mắn như lần trước, tôi ra về lúc hơn 12h, nằm mơ, và gặp nhiều cơn ác mộng kì lạ... Hai ngày sau, tình trạng vẫn như vậy... Tôi cũng có phần khó hiểu vì sao lại thế... và một người khách “hụt” đã cho tôi biết nguyên nhân.

- 200 ngàn một lần, 500 một đêm? Có mắc wá không vậy em? Anh nói cho em biết, em nhìn xuống sàn nhảy đi, đâu thiếu gì đứa đẹp hơn em, và giá cũng rẻ hơn em. Thậm chí, có đứa chẳng cần phải trả tiền, tình cho không biểu không nữa là đằng khác, hạ giá đi em trai...

Đúng như những gì tôi được nghe, bây giờ callboy, trai nhảy nhiều quá, nếu như theo nhận xét của tôi, dưới sàn nhả kia không ít hơn 10 đứa làm callboy, và với một đứa đang ngồi nhìn ở đây là 11 đứa. Trong một sàn nhảy nhỏ như vậy mà hơn 10 đứa làm callboy thì thật không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả... Một ngày nữa lại trôi qua trong bình yên... và trắng tay... Tối đó tôi nằm trầm trọc, không ngủ được, đầu óc cứ nghĩ tới những lời người khách “hụt” kia nói. Bây giờ đúng là nhiều callboy hơn lúc tôi mới bước chân vào cái giới này. Bây giờ có lẽ tôi không còn cạnh tranh nổi với đám callboy trẻ tuổi, đẹp đẽ, mới vào nghề mà lại đi khách với giá rất rẻ như thế kia nữa, đã tới lúc tôi dừng lại rồi sao? Nhưng một đứa như tôi bây giờ biết làm gì kia chứ? Không nghề nghiệp, không học thức, không trình độ, làm gì mà sống đây... Nhất là với một thằng Đồng Tính như tôi.

Nhắc tới việc làm tôi mới chợt nghĩ tới cái nghề mà mình đang làm. Cái từ “Callboy” dành cho chúng tôi là tự gọi chung, còn nếu tính đúng ra, cũng có 5,7 dạng callboy. Làm callboy, nhiều người chỉ ngủ với đàn ông, nhưng có nhiều người thì ngủ với cả những bà già lắm tiền nhưng thiếu tình, thậm chí làm “chồng bé” của những bà đó. Dạng đó gọi là Trai Bao... Còn những thằng lao vào vũ trường, nhảy như điên cuồng để kiếm khách, người ta tặng cho hai chữ Trai Nhảy, đó là nghề của tôi bây giờ... Những thằng nằm ở nhà, sống tại nhà, chờ người dắt khách tới để kiếm tiền như dạng lão Tư hồi trước, gọi là Trai Nằm Ngửa. Còn những đứa lòng vòng, đứng núp gốc cây trên những con đường “chợ tình” nổi tiếng như N.B.K, N.K... thì người đời khinh bỉ gán cho cái tên Đi Đục. Những đứa hay lảng vảng ở những phòng xông hơi, massage, những quán

bar không có sàn nhảy để kiếm khách, thì gọi chung là Trai Gội. Nhưng gộp chung lại, cũng là những đứa dùng thân xác mình để kiếm tiền mà thôi.

Làm người ai mà không thích ăn trắng mặt trơn. Cô thư kí trẻ đẹp công việc chính là đi chơi với sếp, tháng lãnh gần chục triệu, nhỏ gái nhảy quay cuồng trong nhạc để kiếm vài trăm ngàn một đêm, hay thằng callboy bị người ta quẳng tiền vào mặt cũng nhận, đều chung quy vì cái lý do thích hưởng thụ mà không thích lao động. Với những người Đồng Tính, thì việc đi làm Callboy càng dễ dãi hơn nữa. Khi mà kiếm được tiền một cách dễ dàng, lại còn được thoả mãn sự khao khát ái ân, xác thịt... Ai lại không thích. Thế là càng ngày có càng nhiều callboy ra đời... và đó là lý do mà tôi mất việc làm... “Nếu em là anh, em sẽ dừng lại khi có thể...” Có thể... bây giờ tôi cũng có một số vốn, tuy là ít hơn lúc trước, nhưng cũng là khá nhiều so với bấy giờ. Chưa kể bây giờ gia đình tôi cũng không còn nghèo khó như trước kia, có lẽ đã đến lúc tôi dừng lại... Nhất là khi bây giờ, tôi vẫn luôn bị ám ảnh, hành hạ bởi cảm giác đau đớn trong chuyện lần trước... có lẽ dừng lại thời điểm này là tốt nhất cho tôi...

Nghĩ là làm (tính tôi vốn thế), nên ngày hôm sau, tôi chuẩn bị quần áo, trả nhà mướn, tối đó đi uống cà-fê, chia tay với Nam...

- Vậy là anh đi về quê hả? Không làm việc đó nữa hả?

- Ủ, đâu thể làm mãi được, anh định về quê mở cửa hàng mua bán gì đó, với lại... sau vụ vừa rồi... anh không còn đủ can đảm đi làm nữa. Hông lẽ em muốn anh làm nữa hả?

- Trời, nghĩ sao dzậy... em hơi buồn vì không còn người bao uống cà-fê, không còn ai chở đi học nhảy thôi.

- Chỉ biết nhiều đó...

Tôi chở nhóc về nhà, tự nhiên cả hai ít nói hơn mọi ngày... Buồn vì chia tay ư? Có lẽ vậy, lần này không biết bao giờ mới gặp lại nhóc...

- Anh nhớ nha, có chuyện gì cũng cần thận, giữ gìn sức khỏe... Có gì nhắn tin cho em nha, lúc nào em cũng coi anh như anh trai em vậy...

- Cũng như lúc nào anh cũng coi em là em anh...

Một ngày sau, tôi lại thấy mình đứng trước cửa nhà, gõ cửa, hồi hộp chờ mẹ ra đón...

Một tháng đã trôi qua kể từ khi tôi về quê... Tôi dùng tiền mình còn, cũng như một số tiền dành dụm của anh hai, mở một cửa hàng bách hoá nhỏ ngay tại nhà, để ẹ và tôi cùng bán... một ngày thu nhập chừng 50 ngàn, đủ tiền cơm, và dư được chút **nh. Có thể gọi cuộc sống bây giờ cũng thoải mái, tôi từ từ đã không còn gặp những cơn ác mộng với cảm giác đau xé thịt da như trước. Ngày ngày ngồi bán hàng, rảnh rỗi thì phụ mẹ lo cho hai đứa em, lâu lâu ra ngoài biển chơi... Mẹ cũng hỏi tôi lý do về nhà sống, tôi cũng nói thật với mẹ (thật trong chừng mực có thể) là mình đã mệt vì làm ở Sài Gòn, có chút vốn, thôi thì về ở kế mẹ cho an tâm. Tôi cũng hay nhắn tin cho nhóc, hỏi thăm này nọ... nhưng riết rồi, cũng không biết nói gì, khi cuộc sống bây giờ khác nhau quá. Tối tối, ngồi nhìn hai đứa em học bài, cũng thấy vui vui, vì tôi thấy mình cũng đã làm được chút việc, những đồng tiền dơ bẩn mà tôi kiếm ra cũng có chút lợi ích khi giúp hai đứa em tôi học hành nên người. Có khi chúng cũng nhờ tôi giảng bài, và tôi chỉ giúp chúng được môn...Anh Văn, còn mấy môn khác, chắc chúng còn giỏi hơn cả tôi, thấy tủi thân sao sao ấy...

Thời gian chậm chậm trôi qua, nói chậm chậm quả thật không sai... vì chưa bao giờ tôi thấy thời gian trôi wa chậm chạp như bây giờ cả... Quen với cái cách sống ồn ào, nhanh đến chóng mặt của Sài Gòn, giờ đây sao mà cuộc sống trôi chậm wá... Tháng sau là đám cưới của anh Hai, anh lấy chị Hiền ở xóm trên. Hai người quen nhau cũng hơn 2 năm nay rồi, tìm hiểu nhau kĩ, hai bên gia đình cũng đồng ý, thế là đám cưới thôi... Mẹ cũng hỏi tôi về chuyện bỏ bịch hay có để ý ai không... Lúc đó, tôi chỉ biết cười trừ, nói với mẹ rằng tôi còn lo làm, chưa muốn có gia đình sớm wá... (Chứ không lẽ lại nói với mẹ là nếu con đám cưới thì người con lấy phải là đàn ông sao...?) Ngày đám cưới anh hai vui tưng bừng, đúng là vui như ngày cưới... Mẹ cười rất nhiều, rất tự hào khi đi khoe khắp nơi về đứa con trai còn nhỏ tuổi mà tài giỏi (tôi đấy). Một chút rượu vào người, làm tôi... tự dưng lại thấy muốn được gần gũi với một ai đó... Nói gì thì nói, hơn 2 tháng nay tôi đã không quan hệ với ai cả... nên... Trong tiệc, tôi để ý anh Phi, bạn của anh hai, anh này thì mặt không đẹp rực rỡ, nhưng thân hình thì không có gì để chê, thân hình của một người lao động, vạm vỡ và căng sức sống... Nhưng tôi biết anh Phi không phải là Đồng Tính, tôi biết anh từ nhỏ, vả lại anh đã có vợ con đang

hoàng... nhưng lúc ấy, tôi không tìm được những khao khát trong mình... Tôi ngồi gần anh Phi, ra sức cụng ly, mời anh uống, còn tôi thì chỉ nhấp môi gọi là cho có... Được một hồi, Phi say, thậm chí không đứng dậy nổi, tôi viện lý do đưa Phi vào nhà trong nghỉ, rồi dìu Phi vào phòng mình... Ngoài kia người ta đang vui vẻ... thì trong đây tôi cũng vui vẻ... Nhưng đó chỉ là làm khi cần thoả mãn nhu cầu sinh lý, chứ quan hệ với một người say như chết... thì có gì là hứng thú chứ... Biết là vậy, nhưng cũng đành chịu, ở cái chốn khỉ ho cò gáy như thế này, làm sao kiếm được một người như ý tôi muốn chứ...

Đám cưới xong được một tháng, cuộc sống vẫn cứ trôi wa... lênh bênh như thế... Quê tôi sao mà cuộc sống chậm và nhàm chán thế. Mới 9h tối, cái giờ mà tôi bắt đầu bước chân ra đường thì đường quê tôi đã không còn bóng người. Nhiều đêm tôi nằm nhớ Sài Gòn tới nao lòng, nhớ những ánh đèn không bao giờ tắt, nhớ những tiếng nhạc chát chúa, đình tai, nhớ những quán cà-phê ấm cúng, nhớ lớp học nhảy, nhớ những lần nói chuyện cùng nhóc... Nhớ tới mức, tôi trở nên xa cách với quê nhà, xa cách với gia đình... Thấy tôi cứ buồn buồn... Mẹ cũng quan tâm :

- Sao con buồn buồn hoài vậy Quân... ở đây không có gì làm, có gì chơi nên con buồn hả?

- Dạ, có chút chút, quen sống ồn ào ở Sài Gòn, về đây hơi vắng vẻ, nên con hơi buồn...

- Vậy con lên Sài Gòn làm như trước đi...

- Mẹ giận con hả?

- Khờ quá, giận gì mà giận, mẹ sinh con ra mẹ hiểu con. Chân con là chân bay chân nhảy, bắt giam con ở đây hoài, có ngày con buồn mà chết, lúc đó mẹ lại mất đứa con...

- Mẹ này...

- Con đi đâu cũng được, nhưng nhớ cẩn thận, giữ mình, nhớ lời cha con hay nói “Nghèo cho sạch, rách cho thơm.” đừng làm gì bậy bạ là mẹ an tâm rồi...

- Dạ...

Đúng thật chỉ có mẹ là người hiểu tôi nhất mà thôi... người biết tôi cần gì, thích gì, và luôn ủng hộ cho tôi. Cảm ơn trời đã cho tôi làm con của mẹ. Ba ngày sau, tôi sắp xếp mọi chuyện ở quê xong đâu đó, tôi lại trở lên Sài Gòn, tiếp tục cái con đường tội lỗi mình đang đi (dẫu biết thế nhưng không dứt ra được...). Ngày đầu tiên trở lại vũ trường, tôi tự định lại mức giá inh 100 ngàn 1 lần và 200 ngàn wa đêm. Giá đó chắc là có thể chấp nhận được với tôi bây giờ. Ngay hôm đầu tiên tôi đã có khách ngủ qua đêm, rồi đêm thứ hai, thứ 3, ngày nào cũng có khách, có khi là 2,3 người... tôi lại thấy công việc này có thể làm tiếp tục. Nhưng đó có lẽ là những người khách cuối cùng của tôi... Đêm đó, đang nhảy dưới sàn, bỗng dưng tôi bị 4 thằng khác lôi mình ra cửa sau của vũ trường...

- Đ.M, mày là thằng nào mà nhào vô đây giựt chỗ làm ăn của tụi tao vậy?

- Mày đánh có đẹp thì đừng có chơi cái trò phá giá đó nha mày... Đánh thích tiền thì để người khác kiếm.

- Tao nghe đám bồi bàn nói thằng này hồi đó cũng thường làm ở đây, nhưng tự nhiên mất tích 4,5 tháng nay, bây giờ tự nhiên xuất hiện lại.

- Đánh cần biết, đánh cho nó mềm xương trước đã rồi tính...

Rồi 4 thằng đó lao vào đánh tôi như điên dại, thân thể tôi lại bị hành hạ bởi những thằng khùng điên kia...

- Tao mà con thấy mặt mày ở sàn này nữa thì mày ăn đòn nặng hơn như dzây nữa nha... xéo đi, thằng chó...

Không những chỗ này, mà mấy chỗ khác cũng vậy... 3 tháng qua, chỗ nào cũng đã có một nhóm callboy riêng, chúng đi làm, tụ tập nhau thành một nhóm để bảo vệ nhau, giới thiệu khách cho nhau... giúp nhau lúc khó khăn... Với một người mới vô như tôi, thì chúng bắt phải nộp 5 triệu, coi như là quà ra mắt... Không đời nào tôi chịu mất một số tiền lớn và vô lý như thế. Còn có chỗ tuy không có tụi callboy như vậy, nhưng cũng có một đứa làm bảo kê, ngày nào cũng phải nộp cho nó 100 ngàn mới được đi làm tại nơi đó... Tệ hơn, có chỗ, tôi còn thấy lão Tư xuất hiện... Hèn mà lão không nhìn thấy tôi, tôi nhanh chóng lui về, hứa rằng sẽ không bao giờ tới đó nữa... Thế là tôi thật sự mất đi chỗ làm của mình... Tôi cũng thử đi làm ở những chỗ xông hơi, massage, nhưng khi cởi đồ mình ra, thì tôi mới biết là mình sẽ không có khách. Muốn kiếm được

khách trong những chỗ này, điều quan trọng nhất là phải có một thân hình đẹp, điều đó tôi có, nhưng thân tôi bây giờ đầy những vết sẹo của lần bị ba con thú kia tra tấn, làm sao có thể hấp dẫn người khác, thế là 4 ngày ở phòng xông hơi, tôi cũng đều trắng tay... Còn ra đứng ở những khu “chợ tình” thì trong suy nghĩ tôi cũng không dám nghĩ tới, tôi không thể thấp hèn tới mức như thế (mặc dù tôi đã thấp hèn lắm rồi). Hôm Nhóc tới thăm tôi, thấy tôi buồn buồn, Nhóc hỏi chuyện, thế là tôi kể nhóc nghe...

- Em không biết mình giúp anh hay hại anh... nhưng có một chỗ anh chưa thử... Internet đó.

Ừ, đúng rồi, thời gian này là thời gian bùng nổ của Internet, và tôi cũng được biết là trên mạng có rất nhiều Gay, nhưng... tôi lại không biết tí gì về máy tính hay Internet thì làm sao mà làm...

- Trao cho anh giải “Bông Lúa Vàng” được đó, mai em chỉ cho...

Sau 3 ngày nhóc hỏi tôi, tôi đã sử dụng được máy tính và biết cách lên mạng, vào “yahoo”, “vietfun”, “mirc” để “chat”. Người ta nói không sai, trên mạng quả thật rất nhiều Gay, hằng hà xa số những cái “nick” như boyloveboy, boytimboy, bbbvaboy... Và cũng có những “nick” như traibaotreddep, callboy1m8dep, callboy1m75_65kg... thì ra là cũng đã có người làm trên đây trước tôi... lại gặp cạnh tranh đây... Với cái giá 100 ngàn 1 lần, 200 ngàn qua đêm... tôi bắt đầu bước vào thế giới ảo... bắt đầu một nghề khác... Callboy Mạng....

10. Chương 10: Tình Yêu

Tôi đi làm trên mạng đã được hơn 2 tháng, nhanh quá... Làm trên mạng thì không tốn nhiều tiền như đi làm ở các vũ trường, chỉ cần bỏ ra chừng vài chục ngàn là có thể ngồi kiếm khách từ trưa tới tối. Làm trên mạng thì cũng có thể làm cả buổi sáng... vì hình như tôi thấy trên mạng không bao giờ thiếu các nick gay... Chỉ cần có một cái wc, một cái nick thật hấp dẫn là bạn bắt đầu có thể ngồi ngã giá với rất nhiều khách hàng... Mỗi ngày nào tôi lơ mơ lên Sài Gòn sống, vậy mà bây giờ đã lẫn lộn ở nơi này được gần 3 năm... 21 tuổi... Nhiều lần... tôi đã khao khát được yêu thương một ai đó và được 1 người nào đó yêu thương... nhưng cái ước mơ đó sao nghe xa vời quá...

14-2, Lễ Tình Nhân... ngày mà những người yêu nhau được hạnh phúc bên nhau. Tôi cũng chỉ biết ngày này qua lời của Nhóc thôi, vì từ lúc còn ở dưới quê, tôi có bao giờ quan tâm tới chuyện này đâu, mà dưới quê tôi thì lo chạy ăn từng bữa, làm gì có thời gian cho những lễ lộc linh tinh này... Lúc lên Sài Gòn sống, cũng có vài lần tôi thấy người ta đi chơi đông hơn mọi ngày, mà toàn đi có đôi có cặp... nghe nói là Valentine gì đó, nhưng không biết rõ nội dung của nó, tới nay thì mới biết chính xác hơn. Hôm nay là 14-2 rồi, tự dưng, tôi cảm thấy buồn buồn, không muốn đi làm, chỉ muốn được nghỉ ngơi vào ngày này, và một mình tôi gặm nỗi cô đơn. Tôi có thể gọi cho Nhóc, nhưng rồi lại thôi, vì ngày này, biết đâu nhóc nó cũng có chuyện để làm, đầu rảnh rỗi như tôi. “Yêu”, cái từ ấy nghe xa xỉ và phù phiếm quá... ĐT reo, không phải nhạc chuông của nhóc, Không phải là khách... số ĐT lạ....

- Alô, Quân hả?

- Dạ, Quân... ai vậy?

- Àh, anh là Tuyên, người lần trước đưng xe em đó... em nhớ chứ...

- Àh, nhớ chứ, anh có nhắn tin cho em mà, sao lại quên... Có chuyện gì không anh ?

- Tối nay em rảnh không? Xin lỗi vì anh hỏi vào ngày ngày này ...

- Anh biết có lỗi sao còn hỏi... Tối nay em có hẹn rồi... nhưng có chuyện gì không anh?

- Vậy àh, anh chỉ muốn xin lỗi chuyện lần trước đưng trúng xe em thôi...

- Vậy àh, vậy thì tối nay anh đón em hả?

- Sao em nói em bận mà...

- Thì em bỏ chuyện kia để đi với anh... Anh không thích vậy sao?...
- Trời, thích chứ sao không... Vậy tối nay... 7h anh đón em ha... Ở nhà em.. chỗ nào em...
- Anh đi tới đường... ..

Tôi cúp ĐT, không hiểu chính xác mình đang làm chuyện gì... Cách mà tôi nói chuyện với Tuyên, là cái cách nói chuyện mời gọi mà tôi thường hay dùng để nói với khách... Thật tình tôi cũng không biết sao mình lại nhận lời đi chơi cùng Tuyên. Có thể vào một ngày hơi đặc biệt như vậy, đi với một người mà cách quen biết cũng hơi đặc biệt có lẽ sẽ tạo ra cái gì đó đặc biệt hơn chẳng... Tôi bước vào nhà tắm, vừa tắm, vừa suy nghĩ miên mang, nhớ về những chuyện đã xảy ra...

Tôi quen Tuyên một cách... hơi đau đớn, hôm ấy đang chạy xe về nhà từ tiệm Net, tự dưng tôi bị một chiếc xe khác đụng trúng, tôi ngã lăn ra đường, tuy không bị thương gì nặng, nhưng cũng bị trầy vài chỗ. Đang ngồi dậy, và chuẩn bị chửi cho cái thằng khốn kia một trận thì chưa gì đã nghe lời xin lỗi rí rít...

- Cho tui xin lỗi, tại có công chuyện nên không có tập trung nhìn đường. Xin lỗi anh nha, anh có bị gì không?

Đứng trước mặt tôi là một người thanh niên chừng 27 hay 28 tuổi gì đó, tôi định chửi hần ta rồi, nhưng mà, tự nhiên lại thấy tội tội... cách nói chuyện và giọng người này nghe thật thà thế nào ấy, làm bạn không thể giận hần lâu được...

- Ô... cũng không có gì, chỉ là trầy sơ sơ thôi... Không sao...
- Thật sự xin lỗi bạn nhiều, bạn có số ĐT không, nếu có chuyện gì thì tui sẽ đền cho...
- Không cần vậy đâu anh...

Nói rồi tôi cũng cho hần số ĐT và chạy xe đi mất, vài ngày sau, hần cũng nhắn tin cho tôi, qua mấy tin nhắn, tôi biết hần tên Tuyên, 27 tuổi, nhà cách tôi 30 phút chạy xe, đang làm việc ột công ty của gia đình, nói chung là hoàn cảnh cũng khá tốt. Tôi không lưu số ĐT của hần, vì nghĩ là cũng chả có chuyện gì để gặp lại hay liên lạc. Đây có thể là lần đầu tiên tôi đi chơi với một người không phải là khách và không phải là Nhóc... cũng hơi... hồi hộp... 7h5, ĐT tôi reng lên...

- Xin lỗi vì anh tới trễ 5 phút, em ra đầu đường đi, anh đang đứng đó nè.

Tôi ra gặp Tuyên... chúng tôi bắt đầu cuộc hẹn bằng việc đi vòng vòng thành phố, nhìn người ta chờ nhau đi chơi... Dân Sài Gòn cũng ngộ thật... chả có gì làm thì xách xe chạy vòng vòng ngoài đường phố, hít đầy một lá phổi bụi bặm rồi về ngủ. Và tôi cũng đang làm điều đó với Tuyên...

- Biết đông thế này, anh hẹn em hôm qua hay ngày mai cho rồi...

Thấy tôi có vẻ hơi khó chịu vì khói xe nên Tuyên nói thế... Chúng tôi đi ăn ở một nhà hàng cũng khá sang trọng (so với tôi), rồi lên 33 tầng uống cà phê... Đây là lần đầu tiên tôi đi những chỗ...cao cấp và sang trọng như vậy... cũng có phần hơi bối rối... Tuyên thấy tôi có vẻ không tự nhiên nên anh giải thích cùng tôi.

- Hôm nay đi mấy chỗ cà phê bình thường đông lắm, lên đây ngồi ngắm cảnh yên tĩnh hơn...

Lúc này tôi mới nhìn Tuyên kĩ hơn... Tuyên không đẹp như người mà tôi nghĩ là tôi sẽ yêu...nhưng không quá xấu, nhìn Tuyên thì tôi chỉ ấn tượng bởi cách thức sang trọng và có học thức của anh.Thân hình Tuyên thì tốt hơn, nói cho dễ hiểu thì đó là thân hình của một đứa bé được cho ăn đầy đủ và chăm tập luyện thể thao... nói chung là Tuyên không quá đẹp, nhưng không thể gọi là xấu được... và không phải là mẫu tôi thích. Chúng tôi nói với nhau về nhiều chuyện, từ chuyện bản thân mỗi người cho tới chuyện ngoài đời. Tuyên làm tôi có phần ngạc nhiên và hơi phục bởi sự am hiểu rộng rãi của anh... Nói chuyện với Tuyên, tôi thấy... thích lắm, vì cách nói chuyện thật thà, rất thật thà của anh. Nhưng nói chuyện với anh, làm tôi cũng thấy hơi ngại.... vì nói với một người thật thà như vậy mà tôi lại nói dối không chớp mắt. Tôi vẽ cho anh coi một bức chân dung của một đứa hiếu học, lên thành phố đi học thêm, kiếm việc làm mặc dù gia đình không khó khăn, nhưng muốn tập thói quen tự lập... Anh tin điều đó...

- Được như em vậy mà hay... còn anh... giờ này vẫn còn lệ thuộc vào gia đình nhiều lắm...

Chia tay nhau... nhà ai nấy về, đời ai nấy sống... không hẹn rằng sẽ gặp lại nhau... Tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ gặp lại Tuyên, vì thứ nhất Tuyên không là mẫu người tôi thích và thứ hai, chắc chắn Tuyên sẽ không chấp nhận khi hiểu về bản thân tôi, thôi thì coi như là gặp nhau một lần rồi thôi... 3 ngày sau, 17-2, Tuyên nhắn tin cho tôi, hẹn tôi tối nay đi chơi... vì tối nay Tuyên được nghỉ... Tôi đã nhắn tin lại cho Tuyên là tối nay tôi bận... nhưng rồi lại xoá đi, nhắn ngắn gọn 2 ký tự “OK”. Tôi không muốn dối bản thân mình rằng... ở bên Tuyên, tôi rất vui...

Lần thứ 2, lần thứ 3, lần thứ 4... cứ cách chừng 3 hôm thì Tuyên lại rủ tôi đi chơi... “Vì tối nay anh nghỉ làm và muốn đi chơi với ai đó...” lần nào cũng lý do đó cả...Nhiều khi, không gặp Tuyên, tôi cũng thấy nhớ nhớ, nhớ cái cách nói chuyện thật thà, cái cách cười rất thoải mái của anh... Lần thứ 5 đi chơi cùng anh... Cũng là ăn uống, coi phim rồi về...

- Em về nhà nha...

- Ủ, bye bye... À, mà Quân nè, anh... có chuyện muốn nói với em...

- Dạ, chuyện gì, anh nói đi.

- Em quen với anh nha...

- Chứ chẳng lẽ em đang đi chơi với người không quen biết.

- Ý anh là... ờ, quen theo kiểu khác kìa...

- Kiểu nào nữa anh...

- Em hiểu mà cứ làm khó anh hoài... Kiểu hai người... yêu nhau đó...

- Sao hôm nay anh mới nói với em chuyện này...

- Tại vì anh ngại... không biết em ... có thích người cùng giới không...

- Anh khờ quá, chả lẽ anh nghĩ có một thằng con trai nào khủng tới mức đi chơi với một thằng con trai khác vào ngày lễ tình nhân, rồi chỉ toàn đi chơi ở những chỗ dành cho hai người yêu nhau sao...

- Vậy là em...

- Chạy xe về nhà đi, nhắn tin cho em biết rồi biết câu trả lời.

Tuyên chạy về, 30 phút để suy nghĩ, quen với Tuyên hay không... Ở bên Tuyên, tôi quên đi tất cả những mệt mỏi mà mình gặp phải, có thể cười nói vui vẻ, có thể không cần nghĩ tới những nỗi ám ảnh của cái nghề nghiệp đang làm... Thế thì ở bên Tuyên, có khác gì bên Nhóc... Nhưng Tuyên còn cho tôi một cảm giác mà Nhóc không có được và cũng là thứ tôi cần... Đó là cảm giác an toàn, có thể dựa vào, nương tựa vào... Còn yêu Tuyên, bây giờ cảm giác của tôi có với Tuyên nếu gọi là Yêu thì chưa tới, gọi là bạn thì chắc chắn là hơn vậy... còn gọi là gì thì quả thật tôi cũng chưa biết. Nhưng nếu tôi và anh quen nhau thì sẽ thế nào? Thì cũng 2-3 ngày gặp nhau một lần, cũng đi chơi, cũng như trước đây... nếu yêu nhau là vậy thì tôi có thể Yêu Tuyên... Thôi thì, chả lẽ cả đời không biết gì là tình yêu, tôi nhắn tin lại cho Tuyên... “Nếu anh noi chuyện nay vào lan đi chơi trước thì anh và em đã yêu nhau được 3 ngày rồi. Ngu ngon nha anh, giữ gìn sức khỏe, để em và anh còn ở bên nhau, yêu nhau nữa... Em yêu anh.”

Thế là tôi và Tuyên “quen” nhau... Những lần đi chơi đều đặn hơn... những tin nhắn ngọt ngào, những món quà từ anh, những nụ hôn, những đêm bên nhau... tất cả đều có với chúng tôi... Từ từ, tôi thấy mình “yêu” anh hơn (hay là anh biết cách làm điều đó...). Tôi nhận ra một điều, một bài học cũng được... Đừng bao giờ yêu người trong mộng, vì người đó mãi mãi là giấc mơ mà thôi. Người đáng để bạn yêu, là người trong đời thực có thể cầm tay, dìu bạn đi qua những ngày trong đời... Tuyên không phải là người trong mộng của tôi, nhưng biết đâu, lại là người tôi cần và cần tới... Tính anh thật thà, nói sao làm vậy, suy nghĩ thì hơi trái với cái bề ngoài đạo mạo của anh, anh suy nghĩ hơi con nít theo cách nhìn của tôi. Từ từ, tôi cảm thấy rằng sự có mặt của anh trong đời tôi là... cần thiết lắm... Cho tới một ngày kia, tôi hiểu rằng mình yêu anh rất nhiều...

Sau khi đi chơi về, cũng đã hơn 1h sáng, tôi nằm, suy nghĩ miên mang và chuẩn bị đi ngủ thì ĐT tôi reng lên... Giọng anh...

- Em ngủ chưa?
- Dạ chưa, sao giờ này anh còn thức...
- Tự nhiên anh thấy nhớ em quá, không ngủ được... anh muốn gặp em quá...
- Mới chia tay nhau chưa đầy 2 tiếng mà anh...
- Ủ, nhưng mà anh vẫn nhớ... Em ăn khuya nha, nửa tiếng nữa anh qua em...

30 phút sau, anh xuất hiện trước cửa nhà tôi, cầm cho tôi một gói xôi... anh ngồi nhìn tôi ăn... hôn nhẹ vào trán tôi rồi chạy về...

- Bây giờ anh về ngủ mới ngon nè...

Rồi anh vòng xe về... Có nhiều chuyện khi bạn làm cho người ta, bạn thấy nó rất bình thường và nhỏ nhặt, có thể người ngoài cũng thấy như vậy... Nhưng với người nhận, nó lại mang ý nghĩa rất lớn... Lúc đó, tôi mới thấy là mình đã yêu Tuyên, yêu rất nhiều và yêu bằng tình yêu thật sự...

Thời gian lại cứ thế trôi qua... 6 tháng nữa qua đi, đối với tôi, 6 tháng đó nhanh như một cơn gió vậy, có lẽ niềm vui và hạnh phúc khi ở bên anh làm tôi không chú ý lắm về thời gian... Chúng tôi vẫn ở bên nhau, gặp nhau, đi chơi với nhau đều đặn... Thời gian này tôi đi làm rất ít, có khi 1 tuần chỉ tiếp 1 người khách. Nhiều nguyên nhân dẫn tới chuyện đó lắm, thứ nhất là tôi hay đi chơi với anh nhiều lắm, đâu có thời gian để đi làm, thứ hai là tôi không muốn gần gũi với ai nữa hết, vì khi gần gũi họ trong đầu tôi chỉ có hình ảnh của Tuyên thôi, và ... tôi cảm thấy mình phản bội anh... Hơn nữa, hàng tháng anh cũng cho tôi một số tiền để tôi trả tiền nhà và mua sắm linh linh, tôi cũng không cần gọi tiền về quê nữa, vì bây giờ nhà tôi cũng khá hơn trước nhiều. Mấy lần gọi ĐT về quê, mẹ khoe là cửa hàng bán buôn cũng được lắm, chị Hiền – vợ anh hai - phụ mẹ bán hàng hằng ngày, nên bây giờ tôi khỏi cần gọi tiền ẹ, cứ giữ mà xài... Nhiều lúc tôi cũng muốn nghỉ làm luôn cho rồi, nhưng buổi sáng Tuyên đi làm, ở nhà buồn quá, nên đi chat, có khách thì làm, không thì thôi. Có lần tôi hỏi Tuyên về chuyện callboy, anh căng thẳng và phản đối dữ lắm...

- Trên đời này anh ghét nhất là thứ đó, thấp hèn, dơ bẩn, vì đồng tiền mà bán thân xác của mình.

Từng lời anh nói làm tôi đau vô cùng, nhưng yêu anh, tôi giấu niềm đau đó và ở bên anh. Khi bên anh, tôi thường tắt máy ĐT vì sợ có khách gọi làm phiền, anh cũng hay hỏi tôi sao làm vậy... “Em không thích người khác làm phiền khi em bên anh...” Lắm lúc, tôi thấy mình có lỗi với anh lắm, vì lúc nào cũng giấu diếm anh về bản thân mình... Nhưng biết làm sao được... Vì tôi yêu anh, và tôi không muốn anh xa tôi chút nào cả... Lúc trước tôi đã tin rằng trong cái thế giới thứ 3, giới Đồng Tính này bao giờ có một tình yêu đích thực và người ta tới với nhau chỉ vì xác thịt mà thôi... Còn bây giờ thì tôi đã tin là nếu như bạn yêu ai thật lòng... thì dù cho là Gay hay không, thì tình yêu cũng sẽ đến với bạn... vì “Tình yêu là không phân biệt tuổi tác, địa vị và Giới Tính...”. Nhưng, tới một ngày kia...

11. Chương 11: Đối Thoại

... Tôi tỉnh dậy sau một giấc mơ ngọt ngào về Tuyên, thầm cảm ơn khi thấy mình đang nằm trong tay anh, vì giấc mơ đó không phải chỉ là mơ. Nếu như yêu anh, bên anh là một giấc mơ, thì tôi nguyện sẽ không bao giờ tỉnh giấc.

- Anh, dậy đi anh, về nhà đi làm nữa kìa...
- Cho anh ngủ chút đi em, sớm mà.
- Anh còn về nhà thay đồ, tắm rửa nữa đó, nhanh đi.
- 5p nữa thôi mà...
- Ngoan đi em thương, nhanh nè....

- Anh ghét em
- Rồi, anh ghét em, ok, đi đáng răng đi...
- Anh ghét em suốt đời....

Vẫn như mỗi buổi sáng anh bên tôi... vẫn giọng làm biếng ấy... Tiên anh về, tôi vào dọn dẹp nhà. Tự nhiên thấy trong lòng vui vui, và cảm thấy yêu anh quá... ĐT reo.... Tin nhắn của anh...

“Anh dinh se ghét em suot doi, vi lan nao em cung bat nah day som, nhưng ma nho em qua, nen ang khong ghét duoc... nho em qua ah, toi nay anh đi làm xong mình đi chơi em ha... yeu em.”

Đúng là Tuyên, người mà tôi yêu. Dọn dẹp xong, định đi tắm thì ĐT lại reo.... Không phải anh nhắn tin, mà là có người gọi, số lạ....

- Alô, có phải con là Quân không? - Giọng đàn bà.
- Dạ, phải ạ. Cô là ai?
- Cô là Kiều, mẹ của Tuyên...
- Dạ... anh Tuyên không có ở đây ạ, anh Tuyên vừa đi về nhà rồi cô.
- Cô biết rồi, cô gọi là muốn gặp con mà.
- Dạ, có chuyện gì không cô...
- Cô cháu mình hẹn gặp nhau nói chuyện sẽ tiện hơn ha... Bây giờ con rảnh chứ?
- Dạ, bây giờ con còn bận chút chuyện. Trễ hơn được không cô?
- Chừng mấy giờ con?
- Dạ chừng 3h nha cô.
- Ok, chừng 3h, con biết quán cà phê Mưa trên đường H.V.B không?
- Dạ biết ạh.
- Ok, vậy lát con tới đó nha, rồi gọi DT cho cô..

Tôi cúp máy mà tim còn đập mạnh... Tại sao mẹ anh Tuyên lại muốn gặp tôi ngay lúc này, ngay khi tình cảm của tôi và anh đang ở mức tốt đẹp nhất. Theo suy nghĩ của tôi, chắc cũng là ngăn cản hay cấm đoán gì đây.... Nghĩ tới, tôi lại rùng mình.

3h, sau khi xong xong việc, tôi tới quán Mưa, gọi ĐT và đi vào bàn mà bà Kiều đặt trước. Đúng dậy đón tôi là một người đàn bà chừng ngoài 50, dáng vẻ rất sang trọng và học thức (khác hẳn với mẹ tôi ở quê). Điểm đặc biệt nhất ở người đàn bà này mà tôi chú ý là cặp mắt của bà ta, đôi mắt của một con điều hâu. Cái nhìn sắc nhọn có thể làm đứt 1 tờ giấy, cái nhìn xuyên thấu như muốn soi kỹ từng ngõ ngách trong suy nghĩ của bạn...

- Xin lỗi vì con tới trễ.
- Không có gì đâu con, tại cô tới sớm thôi...
- Ngồi đi con, con uống gì ?
- Cho tôi ly cà phê sữa. – Tôi quay sang người phục vụ.
- Cao ráo, sáng sủa, lịch sự... thằng Tuyên nhà cô, cũng kén chọn dữ lắm.
- Cô nói vậy, nghĩa là...
- Biết chứ sao không con, cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Cô biết con trai mình chỉ thích những người cùng giới mà thôi, không ngăn cản nhưng cũng không ủng hộ, cô chỉ âm thầm quan sát nó và giúp đỡ khi cô cảm thấy nó cần thiết mà thôi.

Trong lời nói của người đàn bà này, có cái gì đó ... trấn áp tinh thần bạn rất nhiều, làm cho bạn cứ cảm thấy... sợ hãi và “phải nói thật” với bà ta...

- Con quen Tuyên lâu chưa?

- Dạ, chừng khoảng hơn nửa năm nay.

- Hèn chi nửa năm nay, cô thấy thằng Tuyên nó vui hơn bình thường rất nhiều... vậy là phải cảm ơn con rồi.

- Dạ, con không dám, wen với anh Tuyên, bản thân con cũng vui hơn nhiều.

- Ủ, thì biết là vậy... Con không thắc mắc sao cổ biết số ĐT con mà gọi sao?

- Dạ cũng có chút chút...

- Ủ, Tuyên nó cũng có nói với ôc là đang quen một người, hôm bữa cô thấy nó nói chuyện ĐT với con xong, nên coi số con, rồi để đấy, hôm nay mới gọi.

- Cô muốn gặp con có chuyện gì không ăh?

- Ủ, thì, cũng mấy chuyện về Tuyên nó thôi con àh. Chắc Tuyên nó cũng có kể cho con nghe, ông nội nó, tức là cha chồng cô, hiện đang làm chủ một công ty sản xuất đồ gia dụng bên Mĩ. Nhưng ông thì tuổi cao sức yếu, đang muốn kiếm người để quản lý công ty. Ông muốn thằng Tuyên wa đó cho ông kèm cặp 1 thời gian rồi sau này sẽ làm giám đốc thay ông. Đành là bên đây, Tuyên nó cũng đang làm giám đốc, nhưng con biết đó, wa bên Mĩ, thì tương lai của nó sẽ tốt hơn nhiều. Nhà cô, ai cũng muốn nó đi cả.

- Còn anh Tuyên thì sao cô?

- Cô thấy thì nó cũng muốn đi lắm, nhưng, nó còn đang thương 1 người ở wá, nên đi không đành lòng. Chắc con cũng biết người đó là ai chứ?

- Dạ, cô hẹn con hôm nay ra đây, thì con nghĩ cô đã khẳng định người đó là con rồi...

- Con thông minh và thẳng thắn lắm, có lẽ vì vậy mà Tuyên nó thích con, vì nhiều người bảo là tính Tuyên nó giống cô...

“Có ngu mới không hiểu...” Tôi thầm nghĩ trong đầu. Trong lời nói người đàn bà này, lúc nào cũng pha chút ngọt ngào... Nhưng nếu ném kĩ, sẽ thấy... nó đáng kinh khủng.

- Vậy, cô hẹn con là... để...

- Đây là 10 triệu, cô tặng con, coi như là cảm ơn con vì trong thời gian qua đã lo lắng cho Tuyên, cũng như bên Tuyên... Và cô hi vọng là thời gian tới... con cũng biết lo cho tương lai và sự nghiệp của Tuyên...

Nói như thế, chẳng khác nào bà Kiều đã nói thẳng vào mặt tôi rằng “Đây là 10 triệu, mày cầm lấy và tha cho con trai tao dùm...” Nếu là một kịch bản phim hay là một cuốn tiểu thuyết nào tình thì... “Dạ, cô cứ giữ lại tiền, và cô yên tâm... vì thời gian tới, con sẽ kiếm cách nói anh Tuyên sang Mĩ. Vì tương lai của Tuyên tốt hơn, con nghĩ con biết mình sẽ làm gì...” Nhưng... xin lỗi, đây là đời thực...

- Dạ, cô cứ giữ lại tiền, còn chuyện anh Tuyên, con nghĩ, anh Tuyên đã lớn, và Tuyên biết chuyện gì anh cần làm... Xa con hay không xa con... Sẽ đi Mĩ làm giám đốc hay ở đây làm Giám đốc, con nghĩ anh Tuyên sẽ biết cân nhắc kĩ. Còn phần con... con chỉ biết là bây giờ con rất yêu anh Tuyên, và con muốn ở bên anh tới khi nào anh không cần con nữa thì thôi...

- Con yêu Tuyên, vậy mà con có thể chấp nhận nhìn tương lai người con yêu bị chôn vùi hay sao? Hay con chưa nghe người ta nói là... câu gì nhỉ.. Àh, thấy người mình thương hạnh phúc thì bản thân cũng hạnh phúc....

- Nhưng xa con, anh Tuyên có vui, có hạnh phúc không?

- Vậy là cậu nhất định không chịu xa thằng Tuyên.

- Dạ, con xin lỗi cô, nhưng chuyện đó, ngoài khả năng của con...

Tôi đứng dậy bỏ đi... khi sau lưng mình vẫn còn cảm thấy cái nhìn bén nhọn của bà Kiều...

Chuyện tôi gặp mẹ anh Tuyên, tôi không nói lại cho anh biết, và tôi nghĩ, bà Kiều cũng không dại gì nói lại với anh... Chúng tôi lại ở bên nhau... 6 tháng nữa lại qua, nhưng ngày ở bên anh với tôi vẫn là những ngày tuyệt vời và vui vẻ nhất. lâu lâu, tôi cũng thấy anh thoáng nghĩ ngợi, hỏi anh thì.... Anh nói là nhà muốn anh đi Mỹ, nhưng anh không muốn đi. Vậy là bà Kiều vẫn không ngừng làm anh mệt thêm.

Kỉ niệm 1 năm ngày quen nhau, 14-02... Tôi và anh ngồi tại quán cà phê quen thuộc, nơi hai đứa lần đầu tiên đi uống cùng nhau... Đang hạnh phúc nói chuyện cùng nhau, bỗng tôi nghe một giọng nói sau lưng:

- Ah, Hoàng, lâu quá không gặp em...

- Ô, anh là...

- Ah Khải nè em, mấy lần trước... anh có đi với em đó... dạo này em khỏe không? Vẫn còn xài số DT cũ chứ? Hôm nào anh rảnh, phải đi với anh nha... àh, mà dạo này em còn đi làm không? Khá không em?

- Dạ, không, không....

Chết tôi rồi, đó là Khải, một người khách quen của tôi (tôi lấy tên Hoàng khi đi làm...). Mà phản ứng lúc ấy của tôi cũng thật là ngu... thay vì chối là không biết Khải, tôi lại cứ ập a ập ứng...

- Ủa, còn đây là.... Khách của em luôn hả?

Khải nhanh nhẩu way sang Tuyên, và phản ứng của Tuyên cũng làm tôi muốn đứng tim chết ngay lúc đó...

- Ủ, chào anh, anh cũng là... người quen cũ của Hoàng hả?

- Ủ, đi với Hoàng mấy lần rồi, sao làm được... Anh ... cũng khéo chọn ghê, Hoàng... hết sảy.... ha ha ha....

Lúc đó, chút nữa thì tôi nhào tới bóp cổ cái thằng vô duyên kia, nhưng bắt gặp ánh mắt Tuyên, người tôi mềm nhũn ra... lo tìm cách nói cho qua chuyện này...

- Em giải thích đi...

- Dạ, hồi đó có thời gian em đi làm thêm cho công ty tiếp thị, gặp ông Khải đó, cũng đi chơi vài lần...

- Còn tên Hoàng?

- Dạ, em đi làm xài tên khác thôi àh...

- Còn hỏi anh có phải là khách không?

- Thì em làm tiếp thị mà, mời khách mua hàng, ngồi chung, nói chuyện là bình thường, nên anh Khải hỏi thế.

- Hoàn hết sảy....???

- Àh, chắc ý ông nói là em ăn nói khéo, ông hơi xỉn nên nói lung tung đó mà... Anh... không tin em sao mà hỏi như thế...

- Trời, anh là người mà, gặp chuyện lạ vậy, không nghi ngờ, không thắc mắc mới là lạ, nhất là.... Em là người anh yêu nữa...

Tuyên lại ôm tôi vào lòng, tôi thở phào nhẹ nhõm, đâu biết rằng anh vẫn còn đang suy nghĩ miên mang...

Thời gian lại trôi qua, ngày bình thường, Tuyên nhắn tin,nói tối nay wa tôi chơi... Anh qua, nhìn tôi, rồi quảng trước mặt tôi một xấp hình...

- Hình gì vậy anh ?

- Anh, không ngờ, có ngày mình lại gặp phải chuyện này...

- Anh, anh... muốn người theo dõi em...????

- Đáng lý anh không định làm thế đâu. Nhưng hôm đó, anh mở ĐT em ra, thấy trong đó toàn số DT lạ, lưu với những cái tên cũng rất rất lạ... làm sao anh không nghi ngờ. Lúc đó anh không tin và không muốn tin, vì anh vẫn yêu em, và hết lòng tin tưởng em... Anh muốn người theo em... là để khẳng định rằng, anh đã nghĩ sai về em... lần đầu tiên người ta đưa cho anh những tấm hình em vào khách sạn với một người khác,

anh đã vẫn an ủi và lừa mình rằng, em ham vui, wa đường rồi thôi, wan trọng là em vẫn yêu anh... Nhưng rồi lần thứ hai, thứ ba, tuy mỗi lần cách nhau khá xa.... Nhưng anh phải nghĩ thế nào đây.... Khi thấy em từ tiệm Net bước ra, gặp người khác, về khách sạn, rồi lại bước ra... Anh phải nghĩ sao đây???

- Anh.... Em.. em không biết nói sao nữa...

- Anh biết em có wá khứ của em, nhưng nếu em nói cho anh nghe từ đầu, biết đâu, anh đã thông cảm và bỏ wa cho em....

- Anh cho em giải thích đi...

- Đừng nói gì nữa, vì tất cả những gì em nói, anh không còn tin được đâu... và khi không còn tin nhau, wen nhau cũng chả được gì đâu em àh... Mình đừng gặp nhau nữa....

Những gì sau đó, cũng như những gì người ta hay gặp khi chia tay nhau... Tuyên bỏ về mà không nói thêm một lời nào... Lúc đó, trong đầu tôi chỉ còn 1 suy nghĩ duy nhất... Mình mất Tuyên thật rồi. Lưng tôi lại cảm thấy ớn lạnh khi gặp cái tia nhìn bén nhọn của bà Kiều, và trong đầu tôi như nghe tiếng cười đắc thắng của bà ta...

“Tuyên ơi....”

12. Chương 12: Không Ngủ

“Vây là em mất anh thật rồi, đây là lá thư thứ 30 em viết, từ ngày mình xa nhau. Ngày nào em cũng nhớ về anh, nhớ rất nhiều, thời gian bên em dường như đứng yên lại... đợi chờ anh cùng em. Tất cả những việc em làm trong 30 ngày wa hình như đều là vô nghĩa... khi không có anh bên em. 0.9.0.3.1.0.3.9.6..., 9 số, 9 số Điện Thoại của anh... còn 1 số nữa thôi, là em có thể nghe giọng anh, nhưng em không dám làm điều đó, vì em không biết... mình sẽ nói gì khi gặp anh... Em không dám mong anh tha thứ cho em... em không đáng để tha thứ, em không đáng để anh yêu... và giờ đây, em chỉ biết ngồi đây, hi vọng rằng anh sẽ tha thứ cho em... ngốc đến không ngờ được. Em yêu anh... như em vẫn từng yêu...”

... tách, lách tách,... tiếng lửa cháy nho nhỏ... 25, 26, 27, 28, 29, 30... tôi nhẹ nhàng đặt lá thư thứ 30 vào đồng lửa... 30 lá thư tôi viết, chứa bao nhiêu tình yêu, suy nghĩ của tôi về tình yêu của tôi và anh... và giờ đây, 30 lá thư đó làm tôi ảm lên đôi chút... trong đồng lửa. Tôi không dám đưa những lá thư đó cho anh, tôi không dám gặp anh, tôi sợ ánh mắt anh nhìn tôi, tôi sợ cái câu... “thứ dơ bẩn, bán thân xác vì đồng tiền.” của anh... tôi sợ... anh không còn yêu tôi... Tuyên ơi... Thêm một đêm nữa tôi không ngủ... đã nhiều đêm như thế... Tôi không dám về nhà, vì về nhà, tôi lại nhớ anh... nhớ góc đó anh và tôi đã nằm ôm nhau, nhớ nơi đó anh đứng đánh răng và cắn nhai tôi kêu anh dậy sớm, nhớ mọi thứ liên wan tới anh... Nhiều lần, tôi đã định sẽ mượn căn nhà khác... Nhưng rồi lại thôi... vì tôi sợ... (lại sợ)... sợ anh sẽ tới tìm tôi... và không thấy tôi... tôi vẫn chờ đợi anh, chờ trong vô vọng, như người ta thường nói thế...

Những đêm tôi không dám ngủ vì nhớ anh, tôi lại lấy xe, cứ thế, đi vòng vòng thành phố... wa những con đường, nhưng góc phố, những quán ăn, những quán cà phê mà anh và tôi từng ngồi, từng đi... Nhớ anh đến nao lòng...

Anh ơi... Giờ này anh đang làm gì? Anh có nhớ em không? Anh có còn yêu em không? Anh có biết là em đang nhớ anh đến chừng nào không? Anh có hiểu là em đã yêu anh nhiều như thế nào không? Anh có còn muốn em là người duy nhất yêu anh và anh yêu không? Anh có nhớ mình đã bên nhau hạnh phúc vui vẻ thế nào không? Anh còn nhớ những lời anh hứa với em chứ? Anh có còn, anh có nhớ, anh có biết... Bao nhiêu là câu hỏi... rơi vào thinh lặng. Anh không trả lời em, hay là... anh đang ghét em. Ừ, mà em cũng muốn anh ghét em lắm... vì như thế, là anh còn yêu em. Em đổ anh nhé... Nếu như Đúng trái Nghĩa với sai... thì Yêu trái nghĩa với gì... Buồn ? Không phải, vì buồn là khi mình còn nhớ tới người ta nên mới buồn vì người ta. Ghét? Không đúng, vì ghét là khi anh còn wan tâm tới hành động của người ta để mà ghét. Giận? Không đúng luôn, vì giận mới chỉ xa nhau, nhưng anh còn nhớ hành động của người ta để mà giận. Thù? Cũng không đúng luôn, vì thù, là anh còn nhớ tới nỗi đau người ta gây ra cho anh để mà thù. Chính xác là...

Dừng Dừng, vì khi đó, anh không còn cảm giác quan tâm tới người ta nữa, nỗi đau của người ta không làm anh chạnh lòng, sự tồn tại của người ta không làm cho anh mảy may chú ý... Đó là điều kinh khủng nhất của tình yêu... Vì vậy, anh cứ ghét em ,cứ giận em, cứ thù em cũng được, nhưng anh đừng dừng dừng với em, anh nhé...

“Khi biết em mang kiếp cầm ca, đêm đêm phòng trà dang tiếng hát ọi người, bỏ tiền mua vui, hỏi rằng anh ơi.. còn yêu em nữa không...” Lời nhạc nghe sao mà đau lòng đến tê tái. Nhìn lại mới thấy tôi đang đi ngang wa một cái đám ma... mà rất náo nhiệt, người ta đi coi đông lắm, tiếng nhạc cũng phát ra từ đó... Tôi dừng lại vì tò mò.

“Anh trai, trời ơi, vỗ tay wá chừng mà hông ủng hộ tụi em gì hết... em... hát lên coi, lác lên em...” Một giọng eo éo, đàn ông không phải, mà đàn bà cũng không đúng, đang ra sức kêu gọi mọi người ủng hộ những “giọng ca” đang hát kia... Thì ra là những người Đồng Tính đang hát đám ma...

Trước đây và tới lúc bấy giờ, tôi rất sợ những người như thế, những người mà thiên hạ gọi là Pêđê, Bồng Lộ... nhìn họ... đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không ra đàn bà, ai mà lại không sợ, không ngại. Đồng ý rằng tôi cũng là Đồng Tính, nhưng tôi vẫn thích những người ăn mặc và bề ngoài nhìn giống đàn ông hơn là những người... như vậy. Buồn và không muốn về nhà để nhớ anh, tôi ngồi lại, lắng nghe những “ca sĩ về đêm” kia...

“Dạ, nếu như Thuý Nga hải ngoại có Linda Trang Đài thì hôm nay tại đây các bạn sẽ được lắng nghe giọng ca của Ninja Chân Đài, với ca khúc Cho Người Tình Xa... Vỗ tay lên mấy anh..... Tiếp theo chương trình, chúng em xin giới thiệu với các bạn một giọng ca rất được các bạn trẻ yêu thích. Nếu như các bạn từng say mê giọng ca núi rừng của Siu-Black thì hôm nay, chúng ta sẽ gặp em của SiuBlack, đó là nữ ca sĩ Xà-Lách... Ê bà, ra hát kìa bà, ngồi ăn xà lách miết àh, bà mặc áo dây sao mấy anh cho tiền, hạ áo xuống coi... Dạ, và sau đây, Xà lách xin gửi tới các bạn ca khúc mang âm hưởng rock, bài hát từng được chị Siu Black trình bày,bài hát mang tên Nếu điều đó xảy ra. Để liên tục chương trình , xin mấy anh mấy chị, mấy cô mấy chú, mấy anh trai... nè, em nhớ anh trai này đó nha, nãy giờ đứng cười không nha, chưa ủng hộ tụi em gì hết nha... lát, chết với em.. ý, em quên... Sau đây là giọng ca của thần đồng ca nhạc, Lusion, nữ hoàng của những đêm dạ vũ...”

Thì ra nữ hoàng là một đứa bé, chừng 13-14 tuổi, là một đứa con trai, nhưng mặc một chiếc váy ngắn cũn cỡn với 1 cái áo ống, đang quay cuồng trong một bài hát sôi động...

“Xin, dành trọn cho anh, ngàn muôn chiếc hôn nồng say... Và sau đây, Lusion xin gửi tới các cô bác anh chị ca khúc thứ 2, ca khúc từng thành công với giọng ca của Cẩm Ly, hôm nay, Kem Ly hát lại... Em sẽ là người ra đi... vì sao anh không nói là hết yêu em rồi... Ê, hát gì mà lác dữ vậy, hát nhép phải không em? Sao thấy giọng hay wá vậy... Nhép gì, nhép gì mà nhép, nè, mirô nè, anh hát thử coi, có nhép hông... Nóng dữ vậy em...”

Tôi bật cười vì câu chuyện trước mặt mình... thật là hết biết. Cứ như là ca sĩ chuyên nghiệp ấy...Tự nhiên, tôi móc trong túi mình ra 50 ngàn và cho Nữ Hoàng... coi như là cảm ơn vì làm cho tôi vui trong lúc này...

“Cảm ơn nha anh đẹp trai, thấy chưa, thấy người ta là con trai đảng hoàng thấy chưa, coi là ủng hộ cò xanh liền thấy chưa... Anh, uống với em ly rượu đi anh...”

Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về phía tôi, nếu là tôi của những ngày trước thì có lẽ tôi đã bỏ đi mất rồi, nhưng hôm nay, tự dưng tôi lại muốn làm một cái gì đó mà trước đây chưa từng làm... Thế là tôi cầm ly rượu và uống hết... Tôi lại ngồi coi buổi biểu diễn kia, lâu lâu lại cho 10 hay 20 ngàn, và lần nào cũng được đáp lại bằng 1 ly rượu đầy, cứ thế, cứ thế... Dần dần, người coi thưa dần, những “kiểu nữ” ca sĩ kia cũng không hát nhiều nữa, chủ nhà có đám ma bày ra cho họ 1 bàn đồ ăn, Lusion mời tôi tới ngồi chung với họ, và bắt đầu một buổi nhậu...

“ Uống với tụi em 1 ly đi anh... ít thấy ai mà chơi sang như anh trai đây... ủng hộ tụi em wá chừng... Sao đây? Ngồi nhậu với mấy đứa như em làm anh ngại hả? Hay sao nè? Ủ, uống vậy mới được chứ... Nhìn anh là em biết liền, đang có chuyện buồn phải không? Thất tình chứ gì, yêu trai mà cuối cùng bị nó bỏ phải không? Ui, chuyện bình thường đó mà buồn làm gì anh. Anh có tình để thất thì còn vui, chứ như tụi em đây, có biết được tình là cái giống gì đâu... Thử hỏi anh, ai mà dám yêu cái thứ... như tụi em. Ủ, thì cũng có vài thằng theo tụi em, nói yêu thương, nhưng mà là yêu tiền của tụi em thì đúng hơn... Có tiền nuôi tụi nó, thì

tụi nó ôm ấp mình, còn hết tiền thì tụi nó chửi vô trong mặt là đồ mê trai... Nhục gì đâu, biết là vậy mà cứ hết đứa này tới đứa kia dính vào. Mà em hỏi anh, tụi em có gì sai đâu chứ. Tụi em muốn sống thật với bản thân mình... Tụi em là con gái mà, tại xui xẻo, đầu thai mang thân con trai, thì tụi em làm lại thân con gái, có gì là sai đâu... Vậy mà thiên hạ chửi tụi em là biến thái, pêđê, bóng lộ... người ta ngu, nói sai mà hông biết. Pêđê là tiếng Pháp, chỉ dân Đồng Tính, giống như tiếng Mĩ nó kêu là Gay vậy, như anh nè, anh yêu con trai, thì tiếng Tây nó cũng kêu anh là Pêđê thôi... có gì đâu mà làm ầm lên... kêu là bóng lộ cũng được, riết rồi wen luôn cái tên đó... mà em thấy, tên gì cũng được, miễn mỗi ngày có hai bữa cơm cho vô họng là được rồi. Tụi em nè, kiếm ăn cũng đâu có dễ đâu, ai mà cho tụi em làm việc bình thường như mấy người khác, tụi em cũng là người mà, chơi kì vậy. Thế là đi hát đám ma, mà đâu phải mình em hát đâu, còn đám con Phương Cánh Bự, con Bạch Xà Thảo, tụi nó cũng giành ăn của tụi em vậy, hát muốn bể cổ họng, mà gặp người chơi sang như anh hai còn đỡ, chứ mà gặp mấy thằng chây chây, có hôm hát muốn chết mà hông đủ tiền uống trà đá với đi xe ôm dzề. Hát vậy nhiều khi không đủ sống, nên có nhiều đứa đi lừa gạt, móc túi, giết dộc để sống, bị bắt 1 cái là tàn đời. Người ta thì chửi tụi em là phạm pháp, nhưng mà có ai cho tụi em công việc đàng hoàng để mà sống đâu... Như bên Thái Lan đó, Pêđê, bóng lộ được biểu diễn công khai, bán vé vào xem đàng hoàng, thử Việt Nam mình mà vậy coi, muốn tụi em phạm pháp cũng khó, chứ đừng nói, mà Pêđê Việt Nam đẹp đâu thua gì mấy con Thái Lan đâu anh, như em nè... Àh, anh thắc mắc không biết tụi em cần tiền dữ vậy để làm gì hả? Không, làm gì có, tụi em làm gì mà nuôi gia đình, có gia đình đâu mà nuôi, từ khi nhà biết như vậy là từ tụi em hết rồi... Thì lấy tiền... nuôi trai... ha ha ha... Nói chứ, tụi em cũng mua đồ này nọ, mua đồ để đi hát hằng đêm, chứ mấy cái đồ này, ai mà ỉnh anh. Đứa nào mơ ước xa xôi hơn, thì muốn có tiền đi Thái để phẫu thuật, thành đàn bà thiệt... Hả? Anh hỏi sao... àh, trời ơi, mấy cái này là đồ giả đó anh ơi, ngực giả không àh... Àh wên, có mấy đứa làm thiệt rồi, mà phần trên thôi, tại vì ở trên làm dễ hơn, ở làm được, còn ở dưới thì phải wa Thái mới an toàn... Nói chung, tụi em cũng chỉ muốn mình được là mình thôi... có gì là sai đâu, mà thiên hạ chửi dữ wá...”

Tôi từ giả những người... “phụ nữ” kia, rồi về nhà, mệt mỏi sau cả đêm không ngủ, cộng thêm chút men rượu, tôi lăn ra ngủ, mà không hề mộng mị, không hề có Tuyên trong giấc mơ...

Những ngày sau, tôi vẫn tiếp tục cuộc sống của mình... một cách bình thường. Sau cái đêm nghe những lời tâm sự đó, tôi mới cảm thấy là, nỗi buồn của mình so với nhiều người khác sao mà nhỏ nhoi wá, vì vậy, buồn ít đi một chút và bước về phía trước là tốt hơn... Đang ngồi chat, ĐT reo lên...

- Quân hả con, cô là Kiều, má Tuyên đây.

- Ờ, có chuyện gì không cô?

- Cô muốn gặp con hỏi thăm thôi, chiều nay ở quán cà phê cũ nha con. chừng 3h như lần trước nha.

- Ok, chiều nay con gặp cô.

Tôi cũng muốn coi người đàn bà này còn muốn gì ở tôi nữa.

- Mới có một thời gian không gặp, mà con ốm hơn xưa nhiều wá... Chắc, có chuyện buồn hả con?

- Dạ, cảm ơn cô quan tâm, nhưng, có chuyện gì thì cô nói nhanh dùm con, vì chút nữa con có hẹn rồi.

- Ủ, thì cô muốn cảm ơn con vì thời gian vừa qua con đã lo cho Tuyên, và cuối cùng thì con cũng giúp cô nói Tuyên để cho Tuyên nó chịu sang Mĩ làm ăn...

- Cô nói vậy là...

- Ủ, thì tháng rồi Tuyên nó đã đồng ý sang Mĩ rồi, nhà cô đang lo thủ tục cho nó đây... Con thật là biết lo cho thằng Tuyên wá... không uống công cô thương con, nhờ người chăm sóc, coi con làm gì trong thời gian wa...

- Ý cô là... muốn người theo dõi con là cô... chứ không phải anh Tuyên...

- Thì, cô cũng nói rồi mà. Cô chỉ âm thầm theo dõi và giúp khi Tuyên nó cần thôi... cậu không nhớ sao, chẳng lẽ cậu nghĩ tôi lại chịu cho con mình quen với một thằng làm cái nghề dơ bẩn như cậu?

Tôi ra về, mà vẫn nghe trong tai mình từng câu nói của bà Kiều, bây giờ tôi đã hiểu mọi chuyện tại sao lại xảy ra một cách nhanh chóng như vậy, thì ra là có bàn tay của bà Kiều chạm vào... Nếu thế thì, tôi thật

sự mất anh Tuyên thật rồi... Vì tôi biết mình không đủ sức để giành anh Tuyên từ tay mẹ đẻ của anh... và đúng như bà Kiều nói, khi sang Mỹ, tương lai của anh Tuyên sẽ tốt đẹp hơn bên đây nhiều lần... Yêu anh, nhưng bây giờ không thể bên anh... thì tôi cũng thật sự mong rằng, anh sẽ hạnh phúc và thành công. “Yêu một người, là bạn sẽ thật sự thấy hạnh phúc khi nhìn thấy người ta thành công và hạnh phúc.” Tôi vốn ghét câu nói đó, nhưng mà, mọi chuyện lúc này là do bản thân tôi gây ra, không cứu vãn được nữa cũng là do bản thân tôi... Thôi thì...

Vài ngày sau, tôi trả căn nhà đang mượn, thuê chỗ khác ở, đổi số ĐT khác, đổi nick yahoo khác... thế là... coi như tôi mất hoàn toàn liên lạc với anh, không biết mình làm thế là đúng hay sai, nhưng lúc này, tôi vẫn nhớ anh, nhớ nhiều lắm... Không có anh, tự dưng tôi thấy thời gian của mình trống trải tới một cách kì lạ... có hôm thức dậy, tôi nằm đó, nhìn lên trần nhà suốt mấy tiếng đồng hồ mà không biết mình sẽ làm gì và sẽ ra sao. Nhiều lần, tôi tìm Nhóc để tâm sự và đi chơi cùng Nhóc, nhưng Nhóc thì nó cũng có cuộc sống của riêng mình, Nhóc cũng còn đi học, đi thi, nhất là lúc này Nhóc đang chuẩn bị thi Học Kỳ, làm phiền Nhóc hoài thì cũng kì lắm. Tôi cứ ôm nỗi buồn đó trong lòng mình mà không biết nói cùng ai. Không có cảm giác nào trên đời mà... khó chịu như cảm giác đó... cứ buồn, buồn và buồn vô hạn... Thế rồi, tôi đi làm lại sau 1 thời gian nghỉ vì chuyện của anh. Tôi lao vào thế giới ảo như 1 con thiêu thân, chat như điên cuồng với tất cả những nick trên mạng, có nhiều người, tôi ngồi kể cho họ nghe về chuyện của Anh và tôi cho họ nghe, mặc dù không biết họ là ai, nhưng tôi chỉ cần biết là có nơi cho tôi xả những nỗi buồn của mình. Đi làm, có khi có khách, có khi không có ai, có khi, tôi sẵn sàng ngủ với người khác mà họ không cần trả tiền cho tôi cũng được. Anh nói tôi bán thân xác vì đồng tiền, thì bây giờ... tôi không làm thế nữa... Tôi tìm đến Tình Dục như một liều thuốc làm quên đi Anh, tôi nằm trong vòng tay bao nhiêu người đàn ông, hi vọng, khao khát rằng có thể tìm được cảm giác khi nằm trong tay anh... Nhưng đã bao lần tôi thất vọng vì điều đó. Tôi bắt đầu chat đêm, từ 12h về sáng, đi làm cũng giờ đó, sáng chừng 10h về nhà mệt mỏi rồi lăn ra ngủ như chết, khi thức dậy thì bắt đầu ăn uống rồi đi làm...

Những đêm không ngủ, tôi chạy xe trên đường, nhìn những ngọn đèn xe chạy vù wa mình... tôi cứ ước rằng... phải chi mình là một con thiêu thân... lao vào ngọn đèn kia, sáng bừng lên rồi ... biến mất... mãi mãi...

13. Chương 13: Móc Túi

Cuộc sống của tôi ... khi không có anh lại cứ thế tiếp tục trôi wa. Vết thương trong lòng tôi vẫn còn đấy, lâu lâu lại nhói đau khi tôi chợt nhớ về anh... Nhưng tôi phải sống, sống khi không có anh, giống như là anh vẫn sống khi không có tôi vậy...

Những đêm chat khuya vẫn tiếp tục diễn ra, tôi đã bắt đầu chú trọng hơn tới việc đi làm, không còn buông thả bản thân, quan hệ với bất cứ người nào đồng ý mà không cần tới tiền như trước nữa. Nhưng, việc làm của tôi ngày càng gặp nhiều điều khó khăn hơn... Chưa bao giờ tôi thấy trên mạng lại xuất hiện nhiều callboy như lúc này, đủ mọi lứa tuổi và giá cả... Có lần, tôi muốn biết coi người khác đi làm như thế nào, nên thử click vào chat với nick Gaycall17t.

- Chao em...em 17t ha?
- Chao anh, uhm, em 17t, o Q10
- Anh can nguoi de ngu voi anh dem nay. Em co the chu?
- Ok, 200 1 dem, anh co the tra thi em se ngu voi anh.
- Em cao? Nang?
- 1m70, 60kg.
- Body em dep lam, nhưng gia do thi hoi cao, em co the ha gia khong?
- Neu toi nha anh thi em lay anh 150 thoi.

- Neu không ngu dem thi sao em ?
- 100 1 lan.
- Van con mac...
- Tien nao cung nay anh oi...
- Nhưng anh thay nhieu nguoi rat dep nhung gia cung dau cao qua.
- Em thay anh thang than, em cung thich, thoi thi 70 cung duoc, nha anh, neu ra khach san thi anh tra tien...
- Tu A toi Z chu em ?
- Di nhien...

Thế rồi tôi tìm cách từ chối, nói là có ĐT, có công chuyện nên đi không được, nghe thêm 1 tràng những lời chối tai rồi thôi... 17 tuổi, cao 1m70, nặng 60kg, chịu đi khách với giá 70 ngàn... thật là không biết dùng từ nào để diễn tả... Nhìn lại mình, 22 tuổi, chiều cao và cân nặng như tôi, nhưng giá lại rẻ hơn tôi... Mà đâu chỉ 1 người như thế, còn rất nhiều những nick khác như thế, hỏi thế thì làm sao tôi ...cạnh tranh lại. Hai ba ngày không có khách, tôi bắt đầu hơi lo lắng về công việc của mình... Đang ngồi kiểm vài nick để chat thì có một nick nhảy vào chat với tôi...

- Anh không cần người ngu voi anh, chỉ cần người đi uống cafe thôi, giá như thế nào?
- Sao anh cần người đi uống cafe?
- Thi anh đang buồn, muốn kiếm 1 ai đó để nói chuyện thôi...
- Neu là thế thì không cần trả tiền...

30 phút sau, tôi và người mới quen ngồi trong một quán cà phê không ngủ của Sài Gòn.

- Sao anh buồn...
 - Àh, cũng không có gì, anh là Việt Kiều, mới về Vn chơi, tối buồn quá nên mới lên mạng, chat 1 hồi, thấy buồn nữa, nên mới muốn đi uống cà phê với 1 người mình chưa quen biết để coi cảm giác thế nào...
- Câu chuyện cứ thế bắt đầu... anh kể tôi nghe nhiều về cuộc sống nơi đất khách quê người, tôi cũng không giấu anh chuyện mình làm callboy (mà không nói thì anh cũng biết vì nick tôi...). Anh tên Hùng, 30 tuổi, theo lời anh nói thì anh sống tại Cali, và mới về nước chơi được 2 tháng nay.

- Anh là gay hả?
- Sao em hỏi thế...
- Vì nick của em là Gay, nhưng anh vẫn vào chat với em.
- Ủ, nhưng anh không hẳn là Gay, anh là Bi.

“Bi” một từ ngữ sao mà nghe xa lạ quá với tôi...

- Bi là gì vậy anh?
- Em không biết sao ? Bi là viết tắt của Bisexual. Tức là người lưỡng tính, thích cả nam và nữ. Hay nói đơn giản mà dễ hiểu... thì anh là người hâm mộ cái đẹp, ai đẹp thì anh thích... Bất kể là nam hay nữ.
- Àh, thì ra là vậy...
- Chuyện này ở thì ít, nhưng mà ở nước ngoài thì cũng là chuyện bình thường thôi.
- Vậy cảm giác của anh lúc quan hệ với .. người khác thế nào ?
- Haha, thì cũng bình thường như khi em quan hệ với những người khác thôi...

Rồi chúng tôi nói thêm nhiều chuyện khác nữa... về cuộc sống về tình cảm, về nhiều thứ khác, cuối cùng, nhà ai nấy về... Trước khi ra về, anh đưa tôi 200 ngàn...

- Tiền gì mà anh đưa em vậy?

- Tiền nói chuyện cùng anh...

- Anh ngộ wá, có gì đâu mà đưa cho em...

- Em đi làm mà, cần 2 tiền chứ, anh làm mất thời gian của em, coi như anh đền bù cho số đó...

Nói xong, Hùng nhét tiền vào túi tôi, rồi rồ ga chạy đi mất...Sau đó, tôi cũng vài lần gặp Hùng, uống nước cùng anh, tôi cũng kể cho anh nghe về chuyện tình cảm của mình... Khi tôi gặp Tuyên, chúng tôi yêu nhau, chúng tôi mất nhau...

- Nhiều khi, em căm thù cái “nghề” mà mình đang làm... vì nó làm em mất anh Tuyên...

- Thế sao em lại làm...

- Vì... em không dám làm gì khác... cái nghề này nó kiếm tiền dễ wá anh àh...

- Ủm...

- Anh không chửi em là lười lao động, không có ý chí àh?

- Mỗi người 1 cách sống, anh chửi em làm gì chứ... Có bao giờ, em ghét những người khách từng ngủ với em không...

- Có chứ...

- Ghét cũng đúng, coi thân xác người ta là một món hàng, bỏ tiền ra mua...

- Nhưng, em bán, thì người ta mới mua, có lẽ em nên ghét em trước...

- Có bao giờ, em muốn trả thù... những người đã làm cho em và Tuyên xa nhau không?

- Ý anh là....

- Anh có cách giúp em... vừa có thể trả thù, mà vừa có thể... kiếm sống từ đó...

- Có chuyện đó sao anh?

- Có chứ em... Nếu em muốn biết, thì mai, em chuẩn bị, chừng nào anh gọi ĐT cho em, thì em đi với anh, anh sẽ chỉ cho em biết...

Ngày hôm sau, chừng 8h tối, tôi nhận được ĐT của Hùng, ngồi sau xe anh, tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra... Hùng chở tôi wa nhiều con đường, rồi dừng ở một căn nhà hai tầng... Anh gửi xe bên nhà đối diện rồi mở cửa, dắt tôi vào, xong, anh quay ra đóng cửa lại cẩn thận...

- Em theo anh lên đây, nhớ là có chuyện gì cũng im lặng, không nói gì, và anh bảo đảm với em là không có gì hại đến em...

Hùng dắt tôi lên lầu 2, nơi có 1 căn phòng lớn, còn anh và tôi bước vào 1 căn phòng khác, nhỏ hơn nhiều, sát vách với phòng kia và không có 1 ngọn đèn... Tôi và Hùng đứng trong căn phòng nhỏ đó chừng nửa tiếng thì tôi nghe có tiếng mở cửa ở nhà dưới...

- Em nhớ lời anh dặn đó...

Rồi wa 1 cái lỗ nhỏ trên cửa.. tôi thấy có 2 người, 1 thanh niên, 1 đứng tuổi hơn... dắt tay bước vào căn phòng sát vách chúng tôi...

- Phòng em hả?

- Dạ, phòng em, em ở chung với ba má, mà hôm nay ba má về quê rồi... nên em mới dám dắt anh về chơi đó...

Rồi qua một cái lỗ nhỏ trên vách phòng, tôi nhìn sang bên phòng bên kia, và thấy... hai người hôn nhau... rồi bắt đầu dìu nhau lên 1 chiếc giường lớn đặt sát cái vách mà chúng tôi đang đứng... rồi người trẻ hơn (chủ nhà) từ từ cởi đồ người kia ra, rồi để xuống đất, nơi gầm giường... Lúc đó, thì anh Hùng cũng bắt đầu cúi xuống, mở một cách cửa rất nhỏ dưới đất, ngay chỗ gầm giường phòng bên kia. Rồi anh Hùng chồm người

qua phòng bên kia, một hồi quay trở lại phòng bên đây... đóng cửa lại... Một lát sau, tôi thấy giọng người chủ nhà...

- Dạ, đợi em chút, em có ĐT...

Rồi có tiếng mở cửa phòng, rồi yên lặng... Anh Hùng lại nói rất nhỏ với tôi...

- Em ở yên trong này... đừng nói gì hết...

Rồi anh Hùng mở cửa đi ra, tôi nghe tiếng anh sau đó...

- Anh ơi, bạn anh trả phòng đi rồi nha anh, anh về dùm em luôn...

- Anh nói gì vậy? Chứ đây không phải nhà nó hả?

- Dạ không... cái này là phòng ướn theo tiếng thôi anh...

Sau đó, người kia cũng lủi thủi ra về... Chút sau, tôi gặp lại anh Hùng...

- Chuyện là thế nào vậy anh? Em không hiểu...

Anh Hùng móc rong túi mình ra cho tôi coi 1 cái điện thoại di động và 500 ngàn.

- Cái gì vậy anh?

- Cửa thằng cha hồi nãy...

- Lúc nãy... lúc nãy anh chui qua bên đó lấy đó hả?

- Ủ.

- Anh... anh... vậy là anh ăn cắp của người ta rồi...

- Ủ, ham mê làm chi, mất của ráng chịu...

- Vậy anh muốn em coi chuyện đó là muốn em làm như vậy hả?

- Ủ, em sẽ là cái thằng bỏ xuống trước đó...

- Là em sẽ đi đưa người về đây cho anh móc túi...

- Ủ, và khi bán ĐT này xong, anh chia 5-5 với người dặt khách về, còn nếu là em, thì anh chia 6-4... Em không cần trả lời vội đâu, cứ suy nghĩ vài ngày...

Mấy ngày sau đó, tôi cũng có suy nghĩ về lời đề nghị từ Hùng, tôi cứ thấy sợ sợ. Đó là móc túi, là lừa đảo, là trộm cắp, là phạm pháp... bây giờ thật sự tôi cũng không sạch sẽ gì, nhưng nếu dính thêm vào chuyện này thì quả thật là hơi ngoài sức tưởng tượng của tôi.

- Em yên tâm đi, đó là đáng đời cho những người nào ham mê xác thịt, em nghĩ coi, cũng vì những đứa như vậy mà em với anh Tuyên xa nhau, đáng để làm vậy không? Với lại, số tài sản mất không lớn, mà nếu người ta làm dữ, thì anh cũng trả lại cho người ta, nên không có gì dính dáng tới công an đâu, em yên tâm... Đâu phải có mình em làm, trên mạng cũng còn nhiều người đang làm như vậy lắm... Anh nghĩ em là em anh, nên anh mới nói, mới kêu em đi làm... chứ nếu không, anh không sợ nói ra rồi em không còn nhìn anh, nghĩ anh là thứ móc túi, lừa đảo hay sao.

Mấy ngày sau đó... tôi không đi làm được gì cả, chat tới mỗi tay, cũng không ai đi...

- Em làm sao còn đi làm được, khi mà trên mạng bây giờ nhiều người sẵn sàng ngủ với người khác mà không cần tiền...

2 ngày sau đó, tôi bắt đầu bước chân vào thế giới lừa đảo và móc túi... Anh Hùng chỉ tôi cách thức đi làm cái nghề này... Công việc của tôi là lên mạng chat, hẹn người ta về nhà mình để quan hệ, nói là nhà không có ai, chỉ có hai người thôi. Và nhất thiết là phải có ĐTDĐ, vì tiền thì không biết sẽ có hay không, nên tốt nhất là có ĐTDĐ (lúc ấy Di Động đã được xài nhiều)... Lúc về nhà thì anh Hùng đã ở sẵn trong nhà, mọi chuyện còn lại thì làm như những gì tôi đã thấy, phần còn lại thì dưới nhà đã có người chờ sẵn, mở cửa, dắt

xe cho tôi ra trước, để khi tôi kiếm có đi xuống nhà thì có thể lên xe chạy đi ngay... Sau đó, khi Hùng đuổi người ta về xong, anh sẽ liên lạc với tôi, hẹn chỗ để đi bán ĐT và chia tiền.

“Công việc” là thế, và thế là tôi bắt đầu “đi làm”... Những lần đầu tiên, tôi run lẩy, có khi, không biết cách nào để xuống nhà mà bỏ đi... Nhưng rồi, nhiều lần sau đó, tôi bắt đầu quen dần và biết cách kiếm có hơn... Không biết phải do tôi dễ nhìn và giờ đây cho quan hệ mà không cần tiền, nên nhiều người chịu theo tôi về nhà. Trong số đó, cũng có nhiều người không có ĐTDĐ nên tôi nhất quyết không dẫn về...

- Chắc tại em mới đi làm nên tổ đãi... làm được wá chừng, ngày nào cũng có khách...

- Tổ nào anh, tổ nghề lừa đảo chắc... em làm được nhiều là anh vui lắm rồi ha...

Đi làm 1 thời gian, tôi cũng biết thêm chút chuyện... Anh Hùng mà tôi biết thật ra đâu phải là Việt Kiều gì cho hay.. cũng là Việt Kiều, như bên Campuchia, cũng thuộc dân tộc tui lâu này... bây giờ về đây, mở “loại hình” mới mẻ này... Ngoài tôi ra, cũng còn nhiều người khác đi làm như vậy... nên đôi khi, dắt người về mà nhà đang có người khác làm thì tôi lại phải dẫn người đó đi uống cà phê, đợi tới lúc anh Hùng gọi lại thì về nhà...

4 tháng tiếp theo, tôi theo làm “cái nghề” này và kiếm cũng không ít tiền... Có hôm, “làm” được cái ĐT nào xịn, bán ra chừng 3 triệu, tôi được hơn 1 triệu rưỡi, tiền kiếm dễ như ăn cháo... Nhưng nhiều khi gặp người làm lớn chuyện, cũng phải trả lại cho người ta... Nhưng theo lời ông Hùng thì :

- Trong mấy đứa đi làm, anh phải công nhận là em làm tiền nhiều nhất...

Đôi khi, tôi tự hào với câu nói đó... Khen tôi, vì tôi đi lừa được nhiều người??? Còn tôi, tôi tự hào vì móc túi được nhiều người ư? Cũng không ít lần, khi tôi vừa show webcam của mình cho người khác coi, thì nhận ngay 1 tràng...

- May la thang lua dao, lay cap do dac cua nguoi khac ma khong biet nhuc nha... May dinh len mang lua dao nua ha thang kia? Tao khong danh may chet duoc thi cung co ngay troi danh may chet thoi, quan lua dao cho chet...

Khi nhận những lời như vậy lần đầu tiên... Nhưng rồi từ từ... tôi lại quen và không còn xảm giác nhục nữa...

“Mặt sao dày gió dạn sương

Thân sao bướm chán ong chường thế kia...”

Tôi xin mượn 2 câu thơ này, của ai đó thì tôi không biết (chỉ nhớ là có lần thằng em đọc cho tôi nghe), để chỉ về tôi ở thị hiện tại... Con đường tôi đi, ngày càng chìm sâu vào vũng bùn nhơ nhớp của tội lỗi... mà tôi, chính tôi là người bước chân vào... và không muốn bước chân lên... Nhiều đêm, tôi đã trần trọc, nghĩ về hai chữ... “Quả báo”...

14. Chương 14: Quả Báo

“Em biết anh trách em cũng vì em bước đi con đường nơi mà ta, chẳng thể đến với nhau bao giờ... Đường gập ghềnh em đi, riêng 1 mình em đường dài em đi, nơi đây anh đứng chẳng biết làm chi, chẳng biết nói gì... Rồi chợt buồn em khóc, anh đâu hay biết trong tim em chỉ có riêng mình anh, yêu anh cho dù, phải cách xa anh...”

...

Vết thương lòng trong tôi lại nhói lên cơn đau bất tận... Đã thêm 1 tháng nữa kể từ khi xa Tuyên, nhưng trong tôi, hình ảnh anh đôi khi lại hiện lên, làm tôi nhớ anh... đến đau lòng...

...

Tôi đi làm thêm được 1 tháng nữa, kiếm được rất nhiều tiền...nhiều tới mức tôi không dám tin là chỉ trong thời gian ngắn như vậy lại có thể kiếm được... Nhưng để đổi lại số tiền đó, tôi đã bán đi chút danh dự còn sót lại của một con người trong tôi. Đôi lúc, tôi tự dối mình rằng, tôi đã wen với những câu nói, những tiếng chửi mà người đời dành ỉn... Miệng là miệng của người ta, nói gì là quyền của người ta... miễn sao mình có cái mình cần là được, “người không vì mình tru đất diệt” mà... Nhưng mà sao mỗi lần nhận được những tin offline yahoo như thế này, “Mày là thằng lừa đảo, khốn nạn, sẽ có ngày mày gặp quả báo...”, tôi cũng không khỏi... giật mình mà sợ.

Gần đây tôi có về quê, nhưng cũng về trong 1 ngày, hôm sau là lại lên TP ngay. Tôi về để đưa tiền ẹ giữ giùm, vì nhiều tiền wá, giữ trong mình không an toàn. Về tới nhà mình, đáng lý cảm giác mà một đứa con xa nhà phải có là cảm giác yên bình, vui vẻ, hạnh phúc khi được nhìn lại khuôn mặt thân quen của những người thân Nhưng đằng này cảm giác duy nhất mà tôi có lại là cảm giác sợ hãi. Tôi tránh ánh mắt của mẹ, tôi lờ đi những câu hỏi của anh hai, tôi cấu gắt với những thắc mắc của thằng tự, thằng út... tất cả chỉ vì... tôi sợ. Tôi sợ tôi không biết phải nói thế nào về số tiền mình kiếm được, sợ rằng tôi không đáng mình được, nói tất cả với mẹ và anh hai, sợ rằng... mình sẽ lừa dối cả những người thân cuối cùng của mình, những người luôn luôn tin tưởng vào tôi. Tôi đã lừa gạt rất nhiều người rồi, gia đình tôi, tôi cũng đã nói dối họ, nhưng bây giờ, tôi không muốn gạt ai nữa hết... Tôi vội vã rời nhà mình như một kẻ tội phạm đang trốn chạy công an, vội tới mức mà... không kịp nhìn vào di ảnh của cha.

...

- Alô, dạ, em đang ở nhà, ừm... đợi em chút, chị hai nói cái hộp để dưới phòng khách hả? Đợi chút em xuống coi....

Vừa nói, tôi vừa bước nhanh chân xuống cầu thang, mặc vội chiếc áo vào, rồi leo lên xe mình, đã được dắt ra ngoài để sẵn này giờ. Tôi leo lên xe, để cho ông Hùng kết thúc màn lừa đảo của chúng tôi... Ngồi trong quán cà phê quen thuộc đợi tin tức từ ông Hùng, tôi nhìn ngắm mấy người wa đường... Không biết, có bao giờ họ biết được rằng...một đứa ăn mặc sang trọng, đi xe xịn, xài ĐT đắt tiền như vậy, lại là một đứa lừa đảo, móc túi không? Chắc là không, vì nếu có, chắc công an đã nhào tới bắt tôi lâu rồi...

- Alô, Quân hả em... Trời ơi, ĐT nó dỏm wá, không có đồng xu dính túi nữa em ơi... Ráng kiếm độ khác nha em.

Vậy là này giờ coi như công cốc. Tôi vòng về chỗ chat, và bắt đầu tìm kiếm một... nạn nhân khác. 1 tiếng sau, tôi lại chạy xe về “chỗ làm”...

- Alô, dạ, em đang ở nhà nè chị hai...ừ.. sao chị, cái hộp dưới nhà hả, để em xuống coi...

Tôi vừa bước chân xuống hết cầu thang, thì đã nghe tiếng la lên...

- Đứng lại, thằng lừa đảo... Đ.M, mày tưởng tao không biết hả...

Lúc ấy tôi chỉ còn biết lao nhanh lên xe, không kịp mặc cái áo vào, rồi cứ thế mà phóng xe đi thật nhanh...

- Ê, ẹ, thằng chó, mày chạy xe kiểu gì vậy.....

... RẦM....

... ..

- Mày là thằng khốn nạn, tao không có đứa con như mày... Mày đi bán thân xác mày cho lũ bệnh hoạn để lấy tiền còn chưa đủ, bây giờ mày đi lừa gạt, trộm cướp đồ của người ta...

- Cha ơi, tha cho con, con không biết làm cái gì khác hết cha ơi...

- Mày lưng dài vai rộng, tuổi còn trẻ mà không dám chịu nặng nhọc đi làm lụng, mày nhìn những bà già gần đất xa trời mà còn cầm từng tờ vé số đi bán đêm kia, mày không thấy nhục sao...

- Nhưng nhà mình cần tiền để sống mà cha...

- Nhà mình cần tiền, nhưng không cần đồng tiền dơ bẩn của mày...Mày không xứng đáng làm con tao nữa...

- Cha ơi, cha tha tội cho con, cha cho con chết đi cha.... để con đầu thai, sống lại một kiếp khác...

- Mày muốn chết tao ày chết....

- Áh... á.h..... áh.....Tha cho...con..... đừng ..cha... đừng....

...

- Quân, Quân, con có sao không con, trời ơi, lạy phật, con tỉnh lại rồi...má lo cho con quá Quân ơi...

Lúc này tôi mới thật sự cảm nhận được cơn đau mà cơ thể mình đang gánh chịu... tôi nhìn quanh, thấy mình đang nằm trong phòng của một bệnh viện, chân đang bó bột, toàn thân thì ê ẩm, nhức nhối. Má đang ngồi kế bên tôi, cầm tay tôi mà khóc...

- Má đang ở nhà, nghe người ta gọi ĐT, nói con bị **ng xem đang nằm trong bệnh viện, má với anh hai lập tức chạy lên đây... Để con Hiền ở nhà canh hai thằng nhỏ, tụi nó đòi theo wa chừng, mà còn đi học...

- Anh hai đâu má...

- Anh hai đi gặp bác sĩ, lúc này bác sĩ nói muốn gặp người nhà của con...

- Dạ, còn xe con, giấy tờ, ĐT đâu rồi má...

- Áh, yên tâm đi con, không sao đâu, người ta thấy con bất tỉnh trên đường, thấy giấy chứng minh của con, rồi thấy cái ĐT nên mới lấy số gọi về á biết đó chứ. Lúc má lên đây là người ta đưa hết đồ á với anh hai rồi mới đi. Xe con bị dư cũng nặng lắm, anh hai còn gởi dưới kia...Bóp với ĐT nè con... Dân Sài Gòn tốt bụng thiệt...

Tôi cầm ĐT lên coi, trầy trụa cũng nhiều, mở bóp ra xem, giấy tờ còn đủ...

- Má, người ta có đưa tiền gì á không má?

- Tiền gì con? Má không thấy, con mất tiền hả?

- Áh, dạ không, có một hai trăm ngàn thôi áh, chắc người ta lấy trả tiền xe...

Vậy là mất hết 2 triệu trong bóp, nhưng tôi không nói á biết, vì không muốn mà sụp đổ cái niềm tin vào Dân Sài Gòn mà má mới có...

Được 1 chút thì anh hai vào phòng... anh nhìn tôi, mỉm cười...

- Mới tỉnh hả, mày thấy sao trong người rồi...

- Dạ không sao, chỉ nhức người chút thôi. Bác sĩ kiểm có gì không anh?

- Áh.... Không, chỉ là báo tình hình sức khỏe thôi...

Anh hai nói câu cuối cùng mà... không nhìn vào mặt tôi...

Tối hôm đó... anh hai đưa mẹ về một khách sạn để nghỉ, mẹ muốn ngủ trong bệnh viện với tôi, nhưng anh hai không cho, vì cả ngày mẹ đã lo lắng nhiều. Anh hai thì ngủ trong bệnh viện cùng tôi... Khuya hôm đó... đang nằm trần trọc suy nghĩ, anh hai kéo ghế tới nói chuyện cùng tôi...

- Quân, mày nói cho anh hai biết... mấy năm wa, mày lên thành phố làm gì ?

- Dạ, thì em .. đi làm trong quán ăn, rồi đi làm trong công ty thôi...

- Mày có đi chơi bời, gái gú, hút chích gì không....

- Dạ không, mà sao... sao anh hai hỏi em vậy...

- Mày coi cái này đi...

Tôi đọc tờ giấy anh hai đưa...Giấy xét nghiệm HIV, tên tôi, kết quả: Dương Tính.... Kết quả Dương Tính, tôi.... HIV.... Không, không, không phải như vậy...

- Bác sĩ nói, mày nhiễm hơn 3 tháng nay rồi nên lúc xét nghiệm máu ày mới thấy được ngay... Rồi nói là mày đã wa “thời kì cửa sổ” gì gì đó, và bây giờ bắt đầu phát bệnh...

- Quân ơi, em bị sao vậy, có chuyện gì vậy em, nói anh hai biết đi em....

Anh hai ôm tôi vào lòng và khóc, lần đầu tiên tôi thấy anh hai khóc như vậy... Nhưng, nhưng làm sao tôi có thể ... trời ơi...

- Anh hai, anh nói á biết chưa....
- Anh không dám nói, ...anh sợ má không chịu nổi...
- Vậy em xin anh hai... anh hai đừng nói á biết tin này...
- Không lẽ mà muốn anh giấu má suốt đời...
- Dạ không, anh cho em 1 tháng đi... rồi em sẽ về quê, chính em sẽ nói với má... và xin má tha tội...

Anh hai lại nhìn tôi... rất lâu... rồi anh gật đầu...

Tôi nằm đó... suy nghĩ về những gì tôi đang trải qua... HIV, AIDS, SIDA....Nhiễm HIV... từ hồi nào...ai truyền cho tôi...làm sao tôi có thể biết chính xác được, khi tôi đã từng ngủ với hàng trăm người...chỉ biết là bây giờ... không còn bao lâu nữa thì tôi sẽ ... sẽ chết...Trời ơi, tôi muốn kiếm nhiều tiền... nhưng tôi cũng muốn xài số tiền đó, chứ không phải chết sớm như vậy... không... không... Ai đã lây cho tôi... và tôi đã lây cho những ai... Tuyên... anh Tuyên, tôi có lây cho anh Tuyên không... trời ơi... tôi phải làm sao đây...Những ngày sau.. tôi sẽ sống thế nào đây... Bao nhiêu là đau hỏi, bao nhiêu là đau khổ, đeo bám lấy tôi vào giấc ngủ khó nhọc... và trong giấc mơ... cha lại hét lên câu hét kinh khủng... “Tao ày chết....”

... Mẹ vào thăm tôi thêm vài ngày nữa thì về quê trước theo lời anh hai...Anh hai ở lại đợi tôi xuất viện mới về... Anh hai vẫn im lặng... lâu lâu nhìn tôi... rồi lại way đi...

- Anh tin mà sẽ sống... ừ.... cẩn thận trong những ngày sau, chuyện đã lỡ rồi, đừng buông thả bản thân, Quân àh... Mà còn có gia đình nữa... đừng làm má buồn nữa... Anh tin mà biết suy nghĩ...
- Em cảm ơn anh hai....

Nghe những lời anh hai nói, mà nước mắt tôi cứ rơi xuống, không kiềm được...

1 đêm nữa không ngủ, tôi lại .. băn khoăn suy nghĩ... Nếu như con người ta sống mà không biết khi nào mình sẽ chết... thì có thể sống như thế nào cũng được, vì nếu như có chuyện chưa làm... thì người ta có thể làm trong những ngày sau... còn tôi, một người biết là mình sẽ chết trong vài năm nữa... thì mỗi ngày tôi sống, phải sống sao cho xứng đáng, không uổng phí... phải biết trân trọng từng ngày tôi sẽ còn được sống...

Nhóc vào thăm tôi... Vẫn như ngày nào, Nhóc nói cười luôn miệng, làm tôi cũng... quên đi phần nào những phiền muộn mà tôi đang mang trong mình...

- Trời ơi, anh bị **ng xe vậy là may rồi đó, mặt mày không có sao hết... còn đẹp trai wá chừng. Bạn em kia...**ng nhẹ hều àh, không có gãy chân như anh luôn đó... nhưng mà nó bị gãy mất 4 cái răng cửa, từ đó, không bao giờ cười được nữa... anh thấy ghê chưa... nên anh vậy là còn hên lắm rồi đó...

Hên...ừ thì còn hên lắm rồi...

- Nói nhiều khát nước wá, cho em miếng nước coi...

Nhóc đưa tay lấy cái ly mà tôi vừa uống... Tự dưng, như một phản xạ, tôi la lên...

- Không được uống cái ly của anh...

... rồi vùng tay, giật lại cái ly, làm nó văng xuống đất, vỡ tan tành... Anh hai nghe thấy tiếng động, chạy vào coi... anh nhìn tôi, khề chau mày, nói vài câu với Nhóc rồi anh lau dọn mảnh vỡ...

- Anh này làm thấy ghê, không cho em uống thì thôi... làm gì ghê vậy...
- Anh... anh không muốn hại em, anh không muốn... không muốn em cũng nhiễm HIV như anh... em hiểu không???
- Anh nói cái gì vậy? Anh khủng hã? Cái gì mà HIV ở đây....
- Anh không nói giỡn đâu, anh cũng không khủng đâu... em coi giấy xét nghiệm của anh đi...

Rồi tôi nói cho Nhóc nghe mọi chuyện... nhóc bàng hoàng nhìn tôi... như không tin vào những gì Nhóc đang thấy... hay là... Nhóc .. không muốn tin...

- Là thật đó em... Đi làm callboy... thì ngày này tới... đâu phải em không đoán trước được...

- Anh chịu như vậy sao...

- Chịu???... anh được lựa chọn sao em...

- Em xin lỗi... em .. em phải về trước... em có việc bận... Anh ráng giữ gìn sức khỏe...

Rồi Nhóc vội vã bước ra cửa... Bước nhanh như thể sợ cái con Virus SIDA sẽ bám vào người Nhóc bất cứ lúc nào... Tôi giận nhóc hay giận bản thân mình khi cho Nhóc biết để mất đi cả một người bạn mà khó khăn lắm mới tìm được... Nhưng tôi đã hứa là sẽ không giấu Nhóc chuyện gì cả, chuyện đi lừa gạt, tôi đã dấu, thì chuyện này, tôi phải nói với Nhóc. Phản ứng của Nhóc, tôi cũng không giận... vì với một đứa như Nhóc... thì chuyện này, hình như hơi vớ vẩn sức chịu đựng... Thôi thì... coi như là tốt cho Nhóc khi không phải gặp 1 kẻ bệnh hoạn như tôi đi...

2 tuần lễ sau, tôi xuất viện... Mang trong mình những con virus SIDA kinh khủng... Tôi bắt đầu đi làm những gì... mình cần làm... để khi có mất đi, tôi cũng sẽ không hối hận...

15. Chương 15: Chúc Thư

... “Cuộc sống mấy ai nào biết trước định mệnh. Và có mấy ai tự đổi thay đời mình. Từng đêm ngồi hàn gắp vết thương của trái tim... buồn tênh...”

Tiếng nhạc rã rích vang lên từ quán cà phê, làm vết thương trong lòng tôi lại đau nhói lên. Nếu biết trước định mệnh, thì có còn gọi là “Đời” nữa hay không, nhưng nếu cái đó không gọi là đời, thì tôi cũng muốn sống cái kiếp... “không là đời” đó. Nếu được chọn lại... Ngày hôm ấy, tôi đã không lên Sài Gòn. Ngày hôm ấy, tôi đã không đi chuyển xe ôm đó. Ngày hôm ấy, tôi đã không ra Hồ Con Rùa ngồi. Ngày hôm ấy, tôi đã không theo Lão Tư về nhà. Ngày hôm ấy, tôi đã không là Callboy... Biết bao nhiêu cái ngày hôm ấy để làm lại, nhưng biết đâu là cái nên thay đổi... và nếu có thay đổi, thì có chắc là sẽ không như vậy không... Nhưng dù có chuyện gì đi chăng nữa, thì ngày hôm ấy... tôi vẫn muốn Tuyên **ng vào xe tôi...tôi vẫn muốn được anh yêu và được yêu anh....

Nhắc tới anh, lòng tôi lại đau cơn đau dữ dội... Nhưng trong nỗi đau đó, vẫn có hương vị ngọt ngào của những cái gọi là kỉ niệm... Kỉ niệm đẹp không phải vì bản thân nó đẹp, mà vì không bao giờ chúng ta có thể có lại nó, nó sẽ mãi mãi trong lòng chúng ta... Cảm ơn anh, đã cho em những phút giây... không thể nào quên. Cảm ơn anh cho em cảm giác yêu thương và được yêu thương 1 cách trọn vẹn, cái cảm giác mà chưa bao giờ em dám nghĩ tới, dù chỉ là trong giấc mơ. Vậy mà anh đã đến, biến giấc mơ đó thành sự thật... Cảm ơn anh, mối tình đầu của em... Vậy mà, em tệ quá... em không xứng đáng với tình yêu của anh dành cho em, em là một thằng callboy, thấp hèn, cặn bã của xã hội... rồi mang trong mình thêm căn bệnh thể kỉ, rồi giờ đây, ngồi đây, lo sợ rằng, liệu không biết mình có lây cho anh không... mắc căn bệnh này trước khi quen anh hay sau khi quen anh... Trời ơi, có ai... làm ơn trả lời cho em biết với... Không, không ai có thể trả lời câu hỏi này... ngoài bản thân em, và em nhất định phải tìm gặp anh cho bằng được... dù cho anh có nói với em những từ thậm tệ hơn thì em vẫn muốn gặp anh... Vì... em yêu anh..

“Anh ơi, anh còn lưu so DT của em không? Anh còn nhớ em là ai không? Em nhớ anh lắm va... em muốn được gặp anh để nói chuyện với anh. Dung tranh mặt em nha anh. Trả lời cho em biết với anh... Em yêu anh, luôn luôn yêu anh như em vẫn từng yêu..”

30 phút, 1 tiếng. 2 tiếng đồng hồ trôi qua, tôi vẫn chưa nhận được tin nhắn hồi âm của anh...

“Vậy là anh không muốn gặp em, hay anh không nhớ em là ai, em là Quan đây. Nếu anh không muốn gặp em, anh cũng nhắn tin cho em biết với... Dung để em cho đôi, em đã đợi anh lâu lắm rồi, em đã rất nhớ anh, dung tranh mặt em, dung lạnh lùng với em như vậy...”

1 tiếng đồng hồ lại trôi wa nữa, vẫn không thấy anh hồi âm... không lẽ anh đã nhất định không tha thứ cho tôi dù bất cứ lý do gì... Làm sao tôi liên lạc được với anh khi tôi chỉ có số ĐTĐD của anh mà thôi... Còn nhà anh, tôi biết nhà anh, nhưng tới đó tìm anh, gặp bà Kiều (Mẹ anh Tuyên) và cả ba anh Tuyên, việc đó... làm tôi hơi chùng bước... khi mà bây giờ, tôi cứ thấy ánh mắt mọi người nhìn vào mình cứ như *** vào từng sợi tóc của tôi để tìm ra dấu tích của những con Virus HIV... Nhưng nếu cứ ngồi đây, thì khi tôi không còn thời gian và cơ hội để gặp anh, có thể cả đời tôi sẽ hối tiếc. ... Thế là tôi dùng hết can đảm của mình và ...bấm chuông cửa...

- Xin lỗi, cậu muốn kiếm ai...

Đón tôi là một phụ nữ hơi lớn tuổi, mà nhìn bề ngoài, có thể đoán được là người giúp việc của nhà. Sau một thoáng ngập ngừng, bà ta quay vào nhà...

- Dạ... dạ... bà chủ ơi... có người muốn gặp cậu Tuyên...

Bà Kiều bước từ trong nhà bước wa... nếu như không nhận ra cái dáng đi wen thuộc và gương mặt của bà, chắc tôi không bao giờ dám tin vào mắt mình. Người đàn bà đứng trước mặt tôi không còn một chút gì là người phụ nữ cứng cỏi, sắc sảo mà tôi từng gặp. Đôi mắt sắc bén như điều hâu trước đây vẫn luôn *** vào tâm trí tôi, nay lại trở thành một đôi mắt thất thần, đắm lẹ. Khi bà Kiều ngẩng mặt lên nhìn thấy tôi, mọi chuyện như một cuốn phim way nhanh. Bà nhào tới tôi một cách không thể cản lại được, hai bàn tay đưa ra bóp chặt lấy cổ tôi...

- Thằng khốn nạn, trả con lại cho tao, thằng chó, mày trả con tao lại đây cho tao...

Bà bầu lấy cổ tôi, vừa gào thét, vừa khóc lóc... Trong tiếng nấc của bà, tôi biết rằng... đã có chuyện xảy ra cho anh Tuyên... Khi tôi và bà giúp việc đang ra sức đẩy bà Kiều ra khỏi người tôi... thì một đôi bàn tay đàn ông đã kéo bà Kiều về sau... Cũng cùng lúc đó, tôi thấy cổ mình đau rát, rồi nhìn lại thì thấy máu trên tay bà Kiều, thì ra là móng tay bà bầu tôi làm tôi chảy máu cổ... Bà Kiều cũng thấy máu trên tay mình, bà hét lên 1 cách khủng khiếp....

- Máu, máu của thằng SIDA, trời ơi, máu của thằng SIDA, máu của thằng giết người...

Rồi bà chạy thẳng vào nhà sau, sau lưng là bà giúp việc đang chạy theo, mặt không còn chút máu...

- Xin lỗi cậu, từ khi... thằng Tuyên mất... tới giờ, vợ tôi vẫn chưa vượt qua được cú sốc đó, và đôi khi không làm chủ được mình...

Cái gì? Anh Tuyên... mất? Người đàn ông này, chắc hẳn là ba anh Tuyên, đang nói giỡn, hay đang... nói đùa? Anh Tuyên của tôi không còn trên đời này nữa, làm sao lại như thế được... một kẻ đáng chết như tôi, còn chưa chết, thì làm sao anh Tuyên của tôi, anh Tuyên của tôi... có thể chết được...

- Xin lỗi, nhưng bác nói vậy có nghĩa là gì ạh...

- Cậu vào đây cùng tôi...

Tôi theo ba anh Tuyên vào nhà trong... Và tôi như ngất đi trong tâm trí mình... Trên bàn thờ kia, là khuôn mặt ngày nào vẫn cười đùa với tôi, vẫn ôm tôi vào lòng những đêm lạnh lẽo, vẫn là cái khuôn mặt hay cần nhần khi mỗi sáng khi tôi bắt dậy sớm... và khuôn mặt đó đang nhìn vào tôi... sau làn hương mờ ảo, nơi cao cao trên kệ thờ kia... Anh ơi, em mất anh thật rồi sao...

- Tuyên nó mất cách đây 1 tháng, sau khi đi khám sức khỏe về để chuẩn bị hồ sơ đi Mỹ... ngày nọ, má nó mở cửa vào phòng nó, thì... thì thấy nó... đã treo mình tự tử... Chúng tôi tìm được hai bức thư này ở trong phòng của nó, một đề là: "Con xin lỗi ba má..." một đề là: "Gửi Quân, người tôi luôn yêu." Tôi nghĩ cậu Quân đó, có lẽ là cậu... Đây là lá thư con tôi gửi cho cậu.

Tôi nhận lấy những tin tức, kể cả bức thư từ tay ba anh Tuyên như một quán tính, không còn suy nghĩ gì được...

- Tôi không trách cậu, vì tôi cũng không dám chắc là có phải vì cậu mà tôi mất đi đứa con trai duy nhất hay không. Nhưng nếu như những gì tôi và vợ tôi nghĩ là đúng, thì tôi khuyên cậu nên sống cho có ích hơn cho cuộc đời này đi, xã hội này cần những người có ích, thành phần cận bã thì nhiều lắm rồi, không cần cậu thêm vào đâu. Tôi không muốn con tôi... yêu thương 1 đứa không ra gì... Cậu có thể ra về được rồi, tôi

không muốn vợ tôi thấy cậu lại mất bình tĩnh, và tôi cũng không hi vọng sẽ gặp lại cậu 1 lần nào nữa trong căn nhà này...

- Bác... bác cho con thấp cho anh Tuyên nén hương...

...

“Quân ơi, anh xin lỗi vì anh không thể gặp mặt em để nói câu vĩnh biệt mà anh lại đi vội vã như vậy. Anh không biết những ngày không có anh, em có nhớ anh không, chứ anh thì lúc nào anh cũng nhớ về em, khi anh thức cũng như khi anh nằm mơ. Anh ghét cái cảm giác không có em... Nhiều lần lắm rồi, anh muốn chạy tới tìm em... nhưng rồi, cái thằng ích kỷ, nhỏ nhen trong anh lại cản anh lại, nó cứ nói với anh... tới để làm gì, để thấy em nằm trong vòng tay một thằng đàn ông khác hay sao... Đã bao nhiêu lần cái suy nghĩ ấu trĩ đó làm khổ tâm trí anh...”

Gió.... mưa... và nước mắt... hoà vào nhau. Tôi chạy xe trên đường, góc phố này đây, lần đầu tiên tôi gặp anh, cái lần gặp gỡ đau đớn ấy...

“Anh muốn ra đi, anh muốn quên em, anh biết mình không thể sống ở đây nữa, khi mà bất cứ con đường nào anh đi, cũng nhắc anh nhớ về em, và làm anh đau thắt lòng. Đã có lúc anh đến tìm em, nhưng em đã không còn ở đó, nhiều lúc anh đã gọi ĐT cho em, nhưng vẫn là âm thanh quen thuộc... ”Thuê bao quý khách vừa gọi...” vậy là em đã không muốn gặp anh nữa, không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, vậy anh còn lý do gì để ở đây chứ...”

Em xin lỗi anh, em đã không đợi chờ anh hết sức của mình có thể... em xin lỗi anh, ngàn lần xin lỗi anh... anh có nghe em nói không... anh có cảm nhận được nỗi đau của em bây giờ không...

“Anh cầm tờ giấy khám sức khoẻ trên tay, mà không dám tin vào mắt mình... Anh bị nhiễm HIV em àh, anh đã bị nhiễm HIV, đã bắt đầu vào thời kì phát bệnh rồi... Anh không dám tin điều đó là thật, anh đã đi khám thêm hai ba chỗ khác, nhưng kết quả vẫn như vậy... Vậy là sự thật đó em, lúc đó, anh chỉ biết nghĩ tới em thôi, không biết anh có truyền cho em không... Không biết anh có làm hại cuộc đời của em không... Nếu có, cho anh xin lỗi em, anh thật sự không biết mình đã làm chuyện đó đâu...”

Sao anh lại nghĩ như vậy, em, chính em mới là người mang căn bệnh này và làm hại anh, em, chính em mới là người có lỗi, sao anh không trách em, để em có thể cảm thấy thoải mái hơn... sao giờ phút này mà anh vẫn còn nghĩ tốt cho em, anh quên rồi sao??? Em là Callboy, em là người nhiễm HIV, chứ không phải anh...

“Anh biết thế nào em cũng nghĩ như vậy mà. Đừng trách bản thân em vì những chuyện như vậy, giờ đây... ai truyền bệnh cho ai đâu còn là quan trọng. Nếu thật sự đó là cái giá anh phải trả để được ở gần em, ở bên em thì anh cũng không một lời nào oán trách em đâu. Nhưng anh sợ, anh không biết phải đối mặt thế nào với gia đình anh... Tất cả mọi người trong nhà đều trông mong vào anh, anh là con một... anh là niềm hi vọng của cả nhà... Vậy mà giờ đây... Anh cũng sợ em sẽ trách anh vì anh đã làm liên lụy tới em... Anh không biết phải làm sao để đối mặt với những chuyện đó... Anh không biết phải làm sao, thật đấy em àh... anh sợ lắm... và nhất là lúc này anh không có em bên cạnh anh... anh thật sự cảm thấy mình đang lạc lối... và anh biết... chỉ có khi anh mất đi, thì tất cả những cảm giác này mới không còn đeo bám anh được nữa... Anh yêu em lắm... như anh vẫn từng yêu em từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau...”

Tôi bịt chặt hai tai mình lại, tôi không muốn nghe nữa... tôi không muốn nghe những lời anh nói nữa... Nhưng giọng anh... cứ thổn thức vọng lên từ tim tôi, mang theo những cơn đau không thể diễn tả hết bằng lời... Em đã mất anh thật rồi Tuyên ơi, là em, chính em là người khiến anh phải tự tử, chính em là người có tội với anh, với gia đình anh... Anh không nên chết, em mới là người đáng chết...

...

Tiếng nhạc sàn nhảy làm đầu tôi muốn nổ bung ra... tôi ngồi trên cao, đảo mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm một người bạn cũ... Àh, cuối cùng thì tôi cũng gặp người tôi muốn gặp, không uống công nhiều ngày nay ngồi đợi chờ và tìm kiếm...

- Chào anh Tư, lâu quá không gặp anh...

Lão Tư quay ra nhìn tôi, sững người vì kinh ngạc... Tên Sơn đứng gần đó lập tức nhào tới, chụp lấy tay tôi...

- Bỏ tay ra đi, em muốn kiếm mấy anh nói chuyện... Không làm gì đâu mà sợ...
 - Mà có chuyện gì mà nói. Đ.M, hay là muốn lấy thêm tiền của tao nữa...
 - Tiền của mấy anh có, cũng là lấy trên người tụi này mà ra... em lấy lại cái gì của em, sai chỗ nào...
- Thằng Sơn giang tay tát tôi, nhưng tôi cũng nhanh tay cản nó lại...
- Đạo này làm ăn được hông anh?
 - Hỏi để làm gì...
 - Thì em wan tâm, em hỏi vậy thôi... Đằng nào, thì anh Tư cũng là người đầu tiên dắt em vào con đường làm Callboy, giúp em kiếm tiền mà...
 - Vậy mà mà trả ơn tao như vậy hả thằng chó...
 - Thì hôm nay, em gặp lại anh Tư là để, trả lại cho anh Tư phần nào em đã lấy, bây giờ em còn có 5 triệu thôi, anh Tư cầm đỡ dùm em...
- Tôi cầm 5 triệu để lên bàn, mắt thằng Sơn và lão Tư sáng lên khi thấy mùi tiền, lũ tham lam...
- Chẳng lẽ, mày kiếm tụi tao chỉ có nhiều đó chuyện...
 - Chứ anh muốn gì?
 - Cái đó là tao hỏi mày mới đúng...
 - Ngủ với hai anh một đêm... được chứ?
 - Àh, ra thế... muốn lấy thêm tiền nữa hả thằng chó...
 - Anh nghĩ xa xôi wá, ra khách sạn... cần gì phải về nhà anh, em cũng không muốn về nhà anh đâu... Em chỉ muốn... tìm lại cảm giác như hồi xưa thôi...
- Thấy cả hai còn ra vẻ lưỡng lự... chắc là tụi nó không biết tôi đang muốn gì, và vẫn còn sợ tôi...
- Nếu hai anh không thích thì thôi, em cũng không ép, em trả tiền rồi, em đi đây...
- Tôi vừa nhắc người dậy khỏi ghế... định bước đi thì lão Tư đã kéo tôi...
- Gấp vậy em... ngồi nói chuyện chút rồi đi....

...

Sáng hôm sau, tôi lê thân về nhà, mệt mỏi và rã rời... không quên nhấn lại 1 tin nhắn...

“Neu anh Tu voi anh Son ranh, thi hom nao di kham nghiem HIV di, em nghi trong nguoi may anh bay gio cung co hang ti con SIDA dang bo trong do... Lo lam viec thien... De luc chet, khoi phai xuong 18 tang dia nguc... Ah, ma anh la Quy ma, lam gi ma so may chuyen do...Em quen, em xin loi... Chuc anh luon vui ve nha...”

Rồi tôi lăn a ngủ.... không nằm mơ... không chờ đợi, không giật mình... Vì có còn ai để mà chờ, còn ai để mà mơ nữa chứ.... Chỉ thấy trong giấc mơ, thoáng những vảo cầu hình gai vây lấy tôi, tôi thì cứ ngồi đấy, mà không hề muốn phản kháng lại...

Ngày mai, không biết tôi sẽ làm gì... khi không còn điều gì trên đời làm tôi thấy vui và cần thiết... Ngày mai, một ngày... xa xăm...

Chương 16 : Một ngày.

“Ngày không anh em đây làm sao cho hết ngày. Sáng đêm dường như chỉ có em với em quây quần. Khi không anh, tìm nơi khóa lấp những lúc em nghĩ về, thời gian em đây sống vui cùng anh.”

Tặng anh, người duy nhất em yêu trên cuộc đời này...

...

5h15p sáng...

Lần đầu tiên em dậy sớm như vậy, lâu lắm rồi em mới đi đón bình minh... Em còn nhớ, đã nhiều lần, anh nói là muốn đón bình minh cùng em, em cũng muốn vậy lắm. Hai đứa ngồi, anh ôm em vào lòng, đón một ngày mới... còn gì là vui và thích bằng... Nhưng mà anh hư lắm, hôm nào cũng ngủ dậy muộn, rất muộn, mình chưa bao giờ ngắm bình minh với nhau hết... Em ghét cái tật làm biếng đó của anh ghê. Mấy hôm mà không có anh, có đêm nào em ngủ ngon giấc đâu, nên cũng có hôm nào em dậy sớm được đâu... Em cũng hư y chang anh rồi.

...

6h20p sáng...

Em mới đi tập thể dục về nè... Nói là tập thể dục cho sang thôi, chứ em cũng làm biếng lắm, anh biết rồi đó. Em lấy xe, chạy vòng vòng mấy khu công viên, nhìn người ta đi bộ, tập dưỡng sinh... Hít cái khí lạnh của một ngày mới, thở cái không khí của một ngày giao mùa... Có nhiều người đang đi tập thể dục lắm, mấy ông bà lão nữa, dắt tay nhau đi tập dưỡng sinh, nhìn sao mà... hạnh phúc wá anh àh... Hồi đó, có lần em hỏi anh, sau này mình già sẽ như thế nào... Anh lại nhìn em, nói với em là sau này mình già, có lẽ em phải cực, vì lúc đó, anh chỉ nằm 1 chỗ cho em đút cơm cho anh ăn thôi... Anh là đồ làm biếng nhất mà em từng biết đó...

...

6h30p sáng...

Em đang đi về, thì em gặp cảnh này, khó tả lắm anh ạ... Sáng nay trời hơi lạnh, đổi mùa đó anh, em thấy có hai mẹ con kia, mẹ dắt con đi học. Mẹ thì mặc áo mỏng manh, con thì mặc cái áo lạnh cũ... Mẹ mua cho con trái bắp nướng... Tới cổng trường, con bẻ nửa trái bắp đưa ẹ, con nói... “Mẹ ăn đi, hông có lát mẹ đi làm đói bụng đó...”... Tự nhiên, em mỉm cười mà nước mắt em cứ rơi xuống... Rồi, em không hiểu sao, em chạy lại... mua thêm 2 trái bắp khác đưa ẹ và con... Rồi em trò chuyện với mẹ... Em tặng mẹ ít tiền, nói là mua ẹ và con cái áo ấm mới, trời dạo này lạnh lắm... Mẹ cảm ơn em nhiều lắm...

...

6h37p sáng...

Em lại chạy xe đi... và suy nghĩ. Em giặt mình, vì hình như từ trước tới giờ, em sống sao mà sai lầm wá. Em cứ muốn kiếm thật nhiều tiền... thật nhiều tiền... Đổi ĐT đắt tiền hơn, mua xe sang trọng hơn, ăn 1 bữa cơm bình thường cũng hơn 100 ngàn, trong khi, xung quanh em, hàng ngàn người đang đói khát. Em cứ thấy cuộc sống của mình sao mà buồn bã và đau khổ wá... Nhưng em đang có nhà để sống, là đã hạnh phúc hơn hàng ngàn người vô gia cư. Em có cơm để ăn, là đã hơn hàng vạn người đói khát. Em có gia đình mình, thì em cũng đã hơn rất nhiều đứa bé không biết ba má mình là ai... Và em được anh yêu, là em đã hơn hàng trăm người... chưa biết tình yêu thật sự là như thế nào... “Sống ở đời, nhìn lên là tốt, nhưng đội khi, cần nhìn xuống 1 chút để thấy thoải mái hơn em àh...” Anh đã dạy em thế, và tới giờ em vẫn luôn nhớ điều đó... Hình như, em sống sai lầm wá...

...

8h13p sáng...

Em ghé ven đường, cái chỗ gần nhà em đó, cái chỗ mà mỗi lần đi về, em hay chỉ cho anh thấy, có 1 ông già, ngồi bán những thứ đồ linh tinh, vài gói bánh, vài cái kẹo, mấy trái dừa tươi... Ông lão già lắm rồi... vậy mà ngày nào cũng ra đây ngồi bán những thứ đó, mà anh thấy đó, bán mấy cái đó thì lời được bao nhiêu. Nhìn ông lụm khụm dọn hàng, mở hàng, tội không thể tả được... Có hôm, trời mưa, em chạy vội về nhà, vậy mà cũng thấy ông lão ngồi đấy, trùm cái áo mưa mỏng manh, hình ảnh đó cứ như nhòa đi trong màn mưa, ông lão cũng như tan đi trong cơn mưa nặng hạt... Sống vội, hối hả, đến nỗi nhiều khi thành ... vô tâm... Hôm nay, em ghé lại, mua hết tất cả số hàng mà ông đang bán, phụ ông dọn dẹp... không quên đưa dư một chút tiền so với những gì em mua... Lòng em, lại thấy vui hơn 1 chút... Cảm ơn ông lão mà... em cũng không biết tên...

...

12h36p trưa...

Em đang ngồi nhìn mấy đứa bé ăn cơm và nói chuyện với mấy cô bảo mẫu của làng S.O.S... Lúc em đưa bánh với kẹo hồi nãy em mua cho tụi trẻ, chúng nó vui lắm anh ăh... Vui vì có người ình kẹo, vui cái kiểu con nít wá... Hồi đó, em nhớ là anh cũng hay dỗ em cái kiểu... “Ngoan đi, anh cho cục kẹo nè...” ... anh cứ làm như em là con nít không bằng... Trưa, em ra một cái vồng bắt trong vườn, nằm nghỉ trong khi tụi nhóc thì ngủ trưa trong nhà... Nhìn lên bầu trời xanh wa mấy vòm lá cây, em thấy đẹp lắm, yên bình lắm... lâu lắm rồi, em mới tìm được cái cảm giác bình yên, không suy nghĩ, tận hưởng không khí của thiên nhiên nhiều như vậy... Cả ngày ngồi chơi, giỡn, kể chuyện ấy đứa nhóc nghe, vui lắm anh ăh... Lúc em gần về tụi nó buồn lắm, có đứa khóc nữa, mặc dù chỉ mới gặp em có một lần thôi đó... 1 thằng nhóc chạy lại, đưa cho em 1 trái cà chua đỏ... “Em tặng anh nè, tụi em tự trồng đó...” Rồi nó cười, cái nụ cười của một thiên thần... Cắn trái cà chua mà em thấy... ngọt kinh khủng. Em ước sao mà... mình có thể cười thoải mái như vậy...

...

5h16p chiều...

Em vừa về nhà nè anh, mệt wá, nhưng mà vui wá... không biết tới khi nào em mới có thể đi thăm tụi nhóc đó nữa... chắc là cũng phải lâu lắm... Em vào nhà, căn nhà không có bóng dáng của anh... căn nhà hoàn toàn xa lạ, như em chưa từng sống trong nơi này... Có người nói rằng: “Thiên đường của những người đã mất... là trong tim của những người còn sống..” Em nghĩ, có lẽ giờ này anh đang vui vẻ và hạnh phúc nơi thiên đường, phải không anh? Nước tuôn chảy trên người em... hình như cũng lâu rồi em mới ngồi để cho nước xả lên người mình như vậy... Mọi lần trước, cứ lo bận rộn, tắm thật nhanh để đi làm những việc còn chưa làm... Hay là tắm thật nhanh, vì anh cứ ở ngoài kia, cần nhân em, nói sao mà em tắm lâu thế không biết... Em mà không ra là anh tông cửa vào... Nước... sao lại có vị mặn mặn như vậy...

...

7h13p tối...

Em đang đứng trong thang máy... tầng thứ 33, đi thang bộ chắc mỗi chân chết mất... Mới ngày nào, em còn đang hơi bất ngờ, vì không biết anh sẽ dẫn em đi đâu, thế mà giờ đây... em lại đứng trong thang máy một mình... mà không có anh... Em không ngồi lại cái bàn mà lần đầu tiên mình ngồi với nhau được, vì có người ngồi mất rồi. Cũng là một đôi đang ngồi đấy, 1 nam và 1 nữ, có lẽ họ cũng đang yêu nhau... Ủ, sống trên đời, có 1 trái tim, thì phải biết yêu thương chứ... Hi vọng là chuyện tình của họ sẽ không như chuyện tình của mình... Ha ha, anh biết không, anh phục vụ ngạc nhiên lắm, khi mà em lại kêu hai ly rượu mà lại vào có 1 mình... Anh... uống cùng em 1 ly nhá.... Chúc mừng... ăh... chúc mừng... cho.. ừ... thì cho hai người đang yêu nhau ha anh...

...

8h02p tối...

“Anh nói, sẽ đưa em đi suốt cuộc đời, mà sao không đưa được đoạn đường em đi... Anh nói sẽ ôm em khi gió đông về, mà giờ đây, 1 mình em đứng trong mưa...” ... Tiếng nhạc lại vang lên... em vẫn ngồi nơi đây, nơi mà lần đầu tiên em và anh đi ăn cùng nhau... Bài hát này buồn wá anh ăh... nhưng không biết sao, thời gian gần đây, khi em nghe bài hát nào, cũng thấy như nó đang viết về anh, về em, viết về chúng ta... đúng rồi, “người buồn, cảnh có vui đâu bao giờ...” ... “Đêm qua những kỉ niệm, mơ ngủ quên thức giấc, chơi vơi trong tiếng nhạc, nhớ anh nhiều thêm. Quanh em những tiếng cười sao chợt như vô nghĩa... Con tim đau nhói lòng, mỗi khi nhớ về anh...” ... “Mưa ướt vai em, hay nước mắt em, anh muốn ôm em, lau hết ưu phiền...” Ai... ai sẽ lau nước mắt của em đây anh???

...

8h35p tối...

Em lại chạy xe trên đường, đường phố Sài Gòn sáng quá. Người ta chạy xe đi nhanh và nhiều wá... Những con phố, những con đường, nhưng nơi từng in dấu chân... Không, chính xác là... dấu bánh xe của chúng ta... gió thổi nhẹ... vài cái lá cây rơi xuống... lạnh lạnh... trước đây có anh, có bao giờ em chịu cái lạnh như vậy đâu... vì đi với anh, có anh chở em, em chỉ ngồi sau, làm sao mà chịu cái lạnh của gió lướt vào người như

thế này được... Mỗi lần như vậy, anh lại cứ hay nói... Anh lạnh quá àh... ôm anh đi... Mặc dù em thấy lúc đó, nhiệt kế chỉ hơn 32 độ..., muốn em ôm anh thì cứ nói, kiếm cơ con nít wá....

...

9h07p tối...

“Anh nhắm mắt lại đi, và bây giờ anh suy nghĩ nha, thử tưởng tượng coi... giờ này của 10 năm nữa... Anh đang làm gì...”. ” 10 năm nữa hả em... 10 năm nữa... àh... anh cũng không biết nữa, nhưng chắc chắn 10 năm nữa, giờ này anh vẫn đang nắm tay của em...“. ”Anh chỉ có được cái là dẻo miệng thôi... vậy 20 năm nữa... anh đang làm gì?...“ 20 năm nữa hả? Ui, hồi khó thể, 20 năm nữa... chắc là anh cũng đang nắm tay, nhưng mà chắc hông phải tay em wá, tay của người khác...“. ”Thấy chưa...“. ”Thôi, đừng có chu cái mỏ ra như thế... Anh nắm tay người khác, nhưng người khác đó đang nắm tay của em...“. ”Sao kì vậy...“. ”Cái gì mà kì, dắt con đi chơi, anh với em hông nắm tay nó, cho nó đi lạc hả?...“. ”Anh là đồ... đồ dẻo miệng...“. ”Không dẻo miệng đâu quen được em...“ ”VẬY CÒN 30 NĂM NỮA...“ ” Hây da, 30 năm nữa.... anh thấy là, anh đang nằm đó, nhìn mấy đứa cháu ngồi chơi, em thì ngồi bên cạnh anh, hỏi anh có muốn ăn gì không, em .. đút cho anh ăn... ha ha ha ha ha...“...

...

10h25p tối...

“Anh ơi mua dùm em tờ vé số đi...” “Ah, xin lỗi, anh không có chơi vé số... Nhưng mà em cầm số tiền này đi... coi như anh giúp em...” “Dạ, cảm ơn anh, nhưng mà em không lấy đâu, em đi bán vé số, chứ không phải đi ăn xin...” ” Ah, cho anh xin lỗi, anh không nghĩ như vậy đâu, thôi, đây, anh mua cho em, rồi... được chưa.. còn bây giờ, mở vé số này, anh tặng cho em, em muốn bán tiếp, hay để dành cũng được, hông chừng trúng đó nha...” ... Thằng bé bán vé số đi rồi, mà em vẫn nhìn theo dáng nó... Thời buổi này, kiếm một đứa như nó, thật là khó phải không anh... Em lại nghĩ ra 1 ý này...

...

11h00p tối...

Em mới chạy đi một vòng thành phố nữa, và em vừa mới cho ...hình như là hơn 20 người ăn xin đó anh... Số tiền mà em cho họ, đối với mình thì không lớn, nhưng đối với họ, đó là cả 1 ngày ăn uống... Em cho những người phụ nữ lớn tuổi và em bé nhiều hơn... Vì anh biết không, em thấy ba em đó, mất sớm rồi, không còn chịu khổ cực nữa, còn má em, thì phải sống tiếp... phải chịu tiếp những khổ cực của cuộc đời này... nên em thấy thương má nhiều hơn, em thương những người phụ nữ già cả như vậy nhiều hơn... Còn mấy đứa bé... em cũng thương lắm... vì anh thương con nít mà, anh cứ nói là anh muốn có nhiều con nít trong nhà, như vậy mới vui... Em biết nhiều khi những đứa bé kia cũng đang bị người lớn lợi dụng thôi, nhưng mà.... kệ nó đi... giúp được tụi nó bớt 1 trận đòn do không xin được tiền là được rồi anh ha...

...

11h45p tối...

Đây là những phút giây cuối cùng trong ngày hôm nay rồi, ngày hôm nay, là 1 ngày không có anh... nhưng mà em lại cảm thấy vui, vì cuộc đời của em, ngoài lừa gạt, bán thân, dối trá, dơ bẩn, thì hôm nay em cũng mang được niềm vui tới cho nhiều người... Như vậy, là em cũng đã mãn nguyện lắm rồi... em vừa nhắn tin cho anh hai em xong, em nhờ anh hai chăm sóc á và hai đứa em, vì em vô dụng, không lo được cho họ nữa... Em còn nợ anh hai 1 lời hứa, là sẽ về nói chuyện với má... Nhưng mà bây giờ em không dám làm điều đó... vì em sợ, em sợ thấy má lại một lần nữa gục xuống như lần ba em mất... Thôi thì, em ngàn lần xin lỗi anh hai vì em đã lại thêm 1 lần thất hứa... Em cũng vừa viết 1 lá thư, để lại cho anh Hai, dặn anh Hai thu xếp số tiền, đồ đạc, xe cộ của em để lại... Anh hỏi em.. tại sao em tại làm vậy hả?... tại vì...

...

0h00p...

... em sẽ tới với anh đây... Đợi em nha anh....

16. Chương 16: Thiên Đường

“Hãy nói về cuộc đời, khi tôi không còn nữa, sẽ lấy được những gì về bên kia thế giới...”

- Đây là đâu? Thiên đường hay địa ngục....?

- Ấy da, ngươi là người thứ.... 19870102 hỏi ta câu này...

- Ông là ai? Còn đây là đâu, tôi đang ở đâu đây...

- Đây là nơi mà khi người ta chết, hay ít nhất cũng được coi như là chết rồi, sẽ tới ... còn ta, có người bảo ta là Thân Chết, có người nói ta là Đầu Trâu Mặt Ngựa... Nhưng nói chính xác... thì ta là Người Nhật Ý Niệm...

- Vậy là sao? Còn tôi? Chẳng phải tôi đã chết sao, tôi là ai?

- Hiện nay ngươi là những ý niệm còn sót lại trên đời... Mà nhiều khi, người ta coi đó là một Hồn Ma...

- Vậy tôi đang là 1 con ma?

- Coi như vậy thì cũng đúng... Khi người còn sống... Ví dụ như khi người đi chơi với 1 ai đó tại 1 chỗ nào đó. Người kia sẽ nhớ là đã đi với người tới chỗ đó. Rồi khi người mất đi, trong ý niệm của người ta, khi tới nơi đó sẽ nhớ tới người, thế là người vẫn còn lưu lại tại nơi đó bằng ý niệm... Chính những ý niệm về người của nhiều người đã tạo nên cái gọi là Hồn Ma về người và là cái đang đứng đây nói chuyện với ta...

- Vậy nơi đây không là thiên đàng hay địa ngục gì sao? Tôi không phải xuống địa ngục để trả nợ cho những chuyện ác tôi đã làm sao?

- Làm gì có cái gọi là Thiên Đường hay Địa Ngục trên đời này...Người ta chết đi là hết, không còn tội lỗi, không còn vương vẩn, không còn buồn vui, thì làm gì mà phải chịu tội...

- Vậy... không lẽ tôi cứ như vậy hoài sao.. cứ suốt ngày lơ lửng giữa không gian như vậy sao?

- Người yên tâm đi, một thời gian sau, khi mà ý niệm của người ta về người giảm từ từ, thì cơ thể người cũng sẽ mờ dần... rồi khi mà người hoàn toàn bị quên lãng.. thì người sẽ biến mất... Còn bao lâu thì... tùy lúc sống, người để lại có nhiều ý niệm cho người ta hay không...

- Vậy là... tôi đã chết...

- Khoan đã... theo ta thấy thì..hình như người chưa hẳn là chết đâu... vì ý niệm của người ta về người còn rất mạnh... và nó... đang kéo người trở lại.... Ấy da, vậy là người vẫn còn sống thêm một thời gian nữa.... Gặp lại người sau nha... Yên tâm, người sẽ không nhớ gì về lần gặp này đâu...

...

Tôi ngửi thấy mùi bệnh viện... Mở mắt ra...tôi thấy anh hai đang ngồi kế bên mình... còn ngồi xa hơn 1 chút là Nhóc...

- Anh hai....

Anh hai ngược lên nhìn tôi...Rồi bất ngờ, anh tát tôi một bạt tay nảy lửa... Nhóc nhào lại cản anh...

- Anh Hải àh, anh Quân mới tỉnh dậy mà, anh làm gì vậy...

- Mày là thằng khốn nạn... hèn hạ... mày tưởng mày chết thì có thể chấm dứt tất cả sao.. còn những người còn sống, những người lo lắng ày thì sao... Đồ ích kỉ.

- Chứ như vậy không tốt hơn là sống mà ngồi chờ từng ngày để tới ngày mình chết sao...

- Sao mày không hiểu hả? Nếu như mày biết mày còn sống được ít ngày hơn người khác, thì mày phải sống sập cho nó xứng đáng hơn chứ... Thằng ngu... Nếu như đọc tin nhắn của mày, tao không cảm thấy bất an

trong lòng... Không gọi ĐT, nhờ nhóc tới coi máy ra sao, thì bây giờ máy chết rồi... máy là thằng ngu... Má đã vá đau khổ rồi, máy còn muốn má thêm đau khổ nữa hả?

- Chứ nếu má biết em như bây giờ, má không đau khổ chứ...

- Nhưng ít ra, má cũng có thể tự hào rằng con của má là một thằng dám làm dám chịu, chứ không phải một đứa hèn hạ... tìm tới cái chết để trốn tránh... tao ghét nhất là những thằng tự tử... Thân thể của mình do cha mẹ cho, không biết quý trọng nó thì thôi, còn tự mình huỷ hoại nó... Con thú, con kiến còn hiếu sinh, muốn được sống... vậy mà máy lại muốn đi chết... Máy nghĩ lại đi...

Rồi anh hai bỏ ra ngoài... Nhóc nhìn tôi... ái ngại... rồi lại ngồi gần tôi...

- Em xin lỗi... vì khi anh cần 1 người để hiểu anh... em lại không bên anh... vậy mà mở miệng ra là em của anh... em thấy nhục ghê... Khi em nghe anh Hải gọi cho em, em... sợ lắm... Nhưng em muốn anh phải sống... Em không biết phải nói gì bây giờ nữa... anh Hải nói nhiều lắm rồi... Em chỉ muốn nói với anh... là nếu như anh sống ít ngày hơn người khác... thì... anh phải sống hay hơn họ... Em nhớ có người dạy em rằng... Khi ta sinh ra, mọi người cười trong khi ta khóc, vậy ta phải sống sao cho khi ta nằm xuống, ta có thể mỉm cười khi mọi người đang khóc thương ta... Em nghĩ câu đó rất hợp trong lúc này...

Rồi Nhóc cũng bỏ ra ngoài... Để lại tôi nằm đấy... trong bóng tối... suy nghĩ... và suy nghĩ... Thời gian trôi wa... Một lần nữa... Tôi đưa ra quyết định... một quyết định quan trọng thứ 2 trong đời tôi... hi vọng đây không phải là một quyết định khiến tôi hối hận...

...

6 tháng sau...

...

Nhóc viết...

"Nhanh ghê, mới đó mà đã gần nửa năm từ lúc anh Quân đi mất... Anh đã hứa với tôi là sẽ không bao giờ tự tử một lần nữa... Anh Quân đã về quê, nói toàn bộ câu chuyện ẹ anh biết... Mẹ anh bình tĩnh hơn chúng tôi tưởng. Bà lắng nghe câu chuyện, nước mắt chảy... rồi chỉ nói với anh Quân 1 câu...

- Dù có chuyện gì... con cũng là đứa con ngoan của mẹ...

Rồi anh Quân đi... Anh không nói là anh đi đâu... chỉ nói là anh muốn sống những ngày còn lại thật yên tĩnh...

Đôi khi đi chơi, ghé ngang những chỗ anh và tôi từng đi, tôi cứ hay nghĩ về anh... không biết giờ này anh thế nào...

Đang ngồi suy nghĩ miên mang... ĐT tôi reo lên... số của anh Hải (Anh hai của anh Quân...):

- Em hả Nam.

- Dạ, em nè anh... có chuyện gì hông anh?

- Anh mới biết được chỗ ở của thằng Quân, em đi với anh đi gặp nó không?

- Dạ đi chứ anh... nhưng mình đi đâu... và làm sao ah biết...

- Mình đi Đà Lạt, còn chuyện thì khi gặp anh sẽ kể cho em nghe. Anh đang đi xe lên, chiều nay mình gặp nhau...

...

Ngồi trên xe cùng anh Hải, chúng tôi nói chuyện nhiều hơn...

- Một người trong xóm anh dưới quê, khi lên Đà Lạt chơi, thấy thằng Quân, nên về nói với gia đình anh... má định đi chung, nhưng anh không cho, chưa biết có phải không, để anh đi coi trước... có gì nói má sau... Đi một mình buồn wá, nên mới rủ em... Em có bận hông?

- Dạ hông, em mới thi Học Kỳ xong, có bận gì đâu... em cũng muốn gặp anh Quân lắm.. thật sự là lần đó anh Quân đi, em cũng tin là anh Quân sẽ hông làm gì hại tới bản thân... nhưng em cũng muốn biết ảnh sống ra sao...

...

Tôi và anh Hải theo sự hướng dẫn của dân địa phương, tìm lên một ngôi thiền viện nhỏ nằm trên núi...

- Dạ, làm ơn cho tôi hỏi ở đây có ai tên là Quân không ah...

Chú tiểu nhỏ ngẩng lên nhìn chúng tôi...

- Dạ, ở đây không có ai tên Quân cả... mọi người khi bước vào cửa Phật... thì không còn tên nơi cõi trần nữa...

Tôi với anh Hải ngồi chờ, vào thắp nhang, nhìn quanh quẩn, không thấy ai giống anh Quân... Chúng tôi thất vọng và đi về... Nhưng khi đang trên đường đi xuống núi... chúng tôi gặp 1 thầy tăng đi lên, vai đang gánh hai gánh củi... và khuôn mặt đó... là khuôn mặt thanh tú của ... anh Quân...

- Quân...

Anh Quân quay lại nhìn chúng tôi...anh thoáng giật mình... rồi lại trấn tĩnh...

- Tiểu tăng pháp hiệu là Tịnh Không... Tịnh của Thanh Tịnh, không còn tạp niệm, vương vấn... Không của Hư Không, không bon chen, không phù phiếm... Còn người tên Quân mà hai vị kiếm... đã mất cách đây 5 tháng rồi...

- Quân ah... em dừng như thế... về sống với gia đình đi, để anh với mẹ lo cho em...

- Hiện nay, tiểu tăng đang sống với gia đình mình đấy thôi... Gia đình của tiểu tăng là cửa Phật, từ khi bước vào thiền viện, tiểu tăng đã coi nơi đây là nhà mình... 5 tháng wa... ngày nào tiểu tăng cũng nghe kinh Phật, sám hối cho những lỗi lầm mà người tên Quân đã gây ra... Bây giờ... lòng tiểu tăng đã rất nhẹ nhàng... không còn vương vấn tới chuyện đời nữa...

- Quân... em...

- Thôi anh Hải ah... anh Quân đã nói vậy, mình... đừng làm khó anh ấy...

Anh Hải nhìn tôi, rồi nhìn anh Quân...

- Vậy để anh làm những gì mình nên làm...

Tôi với anh Quân trở lại Thiền viện, anh quyên góp 1 số tiền khá lớn cho Viện, bảo giúp đỡ cho Viện... rồi chúng tôi ra về... Anh Quân bước ra cửa, tiễn chúng tôi 1 đoạn...

- Cảm ơn hai vị đã có lòng giúp Thiền Viện chúng tôi... Hằng đêm, tiểu tăng sẽ niệm kinh, cầu cho sức khỏe của gia đình hai vị...

Anh Quân way mặt vội đi, vì tôi thấy... hình như mắt anh... hơi ướt...

“Nam mô a di đà Phật. Quán tự tại bồ tát, thành tâm bát nhã ba la mật đa thời, chính kiến ngũ quân giai không... Sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc bất vị không, không bất vị sắc...”

Về sau, khi nhiều người hỏi tôi... anh Quân hiện như thế nào... tôi vẫn trả lời là anh Quân đã mất... Đúng vậy... Anh Quân đã mất... mất khi anh sống hết một đời... Đời Callboy...”

Sài Gòn, tháng 11 năm 2004... Nặng nhẹ...

...

Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi

Để một mai vươn hình hài lớn dậy

Ôi cát bụi tuyệt vời

Mặt trời *** một kiếp rong chơi

Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi
Để một mai tôi về làm cát bụi
Ôi cát bụi mệt nhoài
Tiếng động nào gõ nhịp không nguôi
Bao nhiêu năm làm kiếp con người
Chợt một chiều tóc trắng như vôi
Lá úa trên cao rụng đầy
Cho trăm năm vào chết một ngày
Mặt trời nào *** sáng tim tôi
Để tình yêu xay mòn thành đá cuội
Xin úp mặt bụi ngùi
Từng ngày qua mỗi ngóng tin vui
Cụm rừng nào lá xác xơ cây
Từ vực sâu nghe lời mời đã dậy
Ôi cát bụi phận này
Vết mực nào xóa bỏ không hay...
...
The End...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-callboy>